MARGARET MAZZANTINI

Dünya Edebiyatı / Roman

KİMSE TEK BAŞINA KURTULAMAZ

DK

Çok sevdiler. Delicesine âşık oldular. Evlendiler ve iki çocukları oldu. Yıllar geçti ve şimdi yeni ayrılmış çocuklu bir çift olarak yaz tatillerini planlamak üzere bir akşam yemeğinde buluştular. Birbirlerine dokunmadan, suratları asık ve dillerinde özenle seçilen sözcükler, karşılıklı oturuyorlar.
İkisinin de aklında aynı sorular...

Nerede yanlış yaptılar acaba? O tutkulu aşk ilk kez ne zaman öfkeye dönüştü?

Belki de çocukken yeterince sevilmediklerinden, kendilerine yalnızlığı sevgili edindiklerinden...

Margaret Mazzantini bu kez, bir kuşağın duygusal buhranlarını analiz eden bir roman sunuyor bize.

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

Gündelik hayatın maceraperestliğinde sıradan çatışmalar arasında yaşanan ateş ve kül öyküsü *Kimse Tek Başına Kurtulamaz.* Yakından bakınca hepimize çok benzeyen bir çiftin hikâyesi.

Margaret Mazzantini, Dublin'de doğdu. Edebiyat alanındaki çıkışını 1994 yılında yapan yazar art arda yazdığı romanlarıyla Avrupa'da pek çok edebiyat ödülünün sahibi oldu. *Sen Dünyaya Gelmeden* (2010, Doğan Kitap) ve *Sakın Kımıldama* (2011, Doğan Kitap) adlı eserleri yönetmen Sergio Castellitto tarafından filme uyarlandı. Her iki filmde de başrolü Penélope Cruz oynadı. Kitapları şimdiye dek otuzdan fazla dile çevrilen yazarın *Sabah Denizi* (2014) adlı eseri de Doğan Kitap tarafından yayımlandı. Mazzantini, eşi ve dört çocuğuyla birlikte Roma'da yaşıyor.

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-2440-4

9 786050 924404

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 20

KİMSE TEK BAŞINA KURTULAMAZ

Orjinal adı: Nessuno Si Salva Da Solo
© 2011 by Margaret Mazzantini First Italian edition by Arnoldo Mandadori Editore S.p.A
Yazan: Margaret Mazzantini
İtalyanca aslından çeviren: Eren Yücesan Cendey

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Şubat 2015 / ISBN 978-605-09-2440-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
B.O.S.B Mermerciler Sanayi Sitesi 10. cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL
Tel. (212) 422 79 29
Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kimse Tek Başına Kurtulamaz

Margaret Mazzantini

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

DK DOĞAN KİTAP

Halislerin öfkesine; Sergio'ya

One love
One blood
One life

U2[1]

1. İrlandalı müzik grubu U2'nun "One" adlı şarkısından: "Tek aşk, tek kan, tek hayat." (yay.n.)

"Biraz şarap ister misin?"

Kadın belli belirsiz bir hareketle ama tedirgin bir ifadeyle çenesini şöyle bir oynatıyor. Orada değil gibi. Uzaklarda olmalı, bambaşka bir yerde, ta yüreğinde hissettiği, onun ulaşamayacağı bir dünyada.

Kalabalık yüzünden, tabakların altına kesekâğıdından renkli servisler serilmiş masaya sıkıştırdılar onları. Delia'nın çantası hâlâ sırtında asılı.

Birkaç masa ötede oturan yaşlı çifte bakıyor. Aslında kendisi de daha ferah olan o bölümde oturmayı yeğlerdi. Sırtını duvara dayayarak kendini korumaya alırdı.

Gaetano bardağına içki koyuyor. Biraz gülünç görünen havalı bir tavrı var. Geceleri uyku tutmayınca izlediği *sommelier*'den[1] öğrenmiş belli. Kadın şarabın şişeden dökülüşünü seyrediyor. Bu akşam pek gereksiz görünen o harikulade sesi dinliyor. Sevgisizlik iyi şarapla lezzetlenmez; bunlar boşa harcanmış edalar ve paralar.

Belki de onu bir lokantaya getirmemeliydi. Delia yemek yemeye, sofra başında tabağını beklemeye meraklı değildir. En mutlu anlarını bir döner kebap yerken, kesekâğıdındaki kestaneleri ayıklayıp kabuklarını yere atarken yaşamışlardır.

Lokantaların keyfini hiç çıkarmamışlardı. Zaten lokantala-

1. Restoranlarda çalışan şarap uzmanlarına verilen genel isim. (yay.n.)

ra biraz paraları olduğunda ama sevdaları sallanan iskemle misali çatırdamaya başladığında gidebilmeye başlamışlardı.

Garson kız mönüleri masaya bıraktı.

"Ne yiyelim? Canın ne istiyor?"

Delia vejetaryen bir seçim yaparak, sebzeli börek gibi saçma bir şey istiyor. Erkek ise sofraya gerçek anlamda karnını doyurmak, mutsuzluğunu avutmak için oturuyor.

Delia, erkeğin yarıya kadar doldurduğu bardağını, o fazlasıyla tombul kadehini kaldırıyor. Gerçekten içmeden, dudağını şaraba değdiriyor, sonra kadehi yanağına dayıyor. Kadeh neredeyse yüzünden büyük.

Zayıfladı. Bütün bu düzensizlik onu zayıflattı. Gae bir an için eski sorunların yeniden su yüzüne çıkmış olmasından korkuyor.

İlk tanıştıklarında, kız anoreksiden henüz kurtulmuştu. Öpüşürken, dilini ağzına soktuğunda, dişlerinin kusmaktan oluşan asit yüzünden aşındığını hissetmişti. Uçları, dişetini henüz delmiş bebek dişleri gibi tırtık tırtık olmuştu. Bu, erkeği bir biçimde üzmüş ama aynı zamanda bunu bir yakınlık işareti olarak da almıştı. Acıları paylaşmak, onları yakından tanımak güzeldi. Kendi sırtında da içi pislik dolu bir çanta vardı ve bunu onun gibi bir kızın ayakları dibine boşaltmak için can atıyordu.

O zamana dek yaşadığı ilişkiler oldukça yüzeyseldi. Teneke mahallesi jaguarı gibi nazik ama biraz da acımasız bir görüntü arkasına gizleniyordu. Bateri çalardı ve bu onu gözde kılmaya yeterdi. Gözleri çukurdu, yüzü alnına göre geride kalmış gibiydi, mağara adamını andıran bu haliyle hiç de öyle olmasa da gizemli bir insanmış gibi görünebilirdi. Aslında son derece duygusaldı ve çaresizce sevgi arayışındaydı. Anne babası genç ve pek güvenilir tipler olmasa da hâlâ birlik-

teydiler. Bu nedenle kendine göre bir ideal çift kavramı vardı. Ayrıca kendini, tanıdığı öteki insanlara göre daha halis, saf sayardı. Ketamin ve sert düzüşmelerden oluşan dünyasında biraz gülünç kaçan bu ideal yüzünden kendini sık sık sıradan bir Frankenstein, aralarında anlaşamayan ve birbirine dikilmiş cesetlerden oluşmuş bir ezik sandığı da olurdu.

Delia onu kendine çekmişti. Ona kollarını ve derin bir ilişkinin kapılarını açmıştı. Şimdi onun ağzına giriyordu. Onun kendine güvensizliği yüzünden aşınmış dişleri, erkeği acıdan ve sevgiden delirtiyordu.

Garson kız ekmek sepetini sofraya bıraktı.

"Bir yolculuğa çıkmak isterdim."

Bir yolculuk yapması en doğal hakkıydı. Çok yorgun olmalıydı. Her ikisi de yorgundu.

"Kalküta'ya gitmek isterdim."

Kalküta çok eski takıntısıydı. En sevdiği yazar olan Tagore'un kenti. *Keder geçicidir, unutmak daimi...* Kaç kez onu Tagore ile kızdırmıştı.

"Mevsim uygun olmayabilir."

"Belki de ateşim yükselir, dizanteri olurum ve otel odasına kapanıp kalırım..."

Gülümsüyorlar.

"Evet, çok iyi bir fikir gibi görünmüyor."

"Yalnız kalmaya, çocuklardan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Ama o kadar uzağa gidemem."

Onları bırakmaya korkuyor.

Çocukların bazen tavşanlar misali, ayaklarının dibinde tirbuşon, telefon ahizesi gibi olmadık şeylerle oynamalarına izin veriyor. Onlara sevgiyle bakıyor ama gerçek bir hayatla değil. Soyut bir boyuta girmiş oluyor. Işık yansıtan bir gezegende. Aşkın istekte bulunmadığı ve acı vermediği yerde.

Ve çocuklar orada gerçek gereksinmeleri olmayan iyi görüntülerdir. Ne yemek isterler ne kaka yaparlar.

Okullar yeni kapandı. Bomboş bir üç aydan oluşan tatil başladı.

"Daha neşeli bir yere git."

"Ruh halinin tersinde bir yöne gitmenin anlamı yok."

Gae şarabından bir yudum alıyor. Karısını tanıyor, derinlemesine sarsılma ihtiyacı içinde. Huzurun boşluğu onun canını sıkar, adeta ışığını söndürür.

Onunla birlikte neredeyse on yıl yaşadı. Ve karısı bu yılların tümünü başkalarının nasıl para harcadığını, sonra kazanmak için koşturduklarını, değersiz duyguları, belirsiz hüzünleri, mikro depresyonları ele geçirmek için tasalandıklarını eleştirmekle harcadı.

"Sorun ne biliyor musun?" Artık hiç kimsenin en basit şeyi yapmaya, kendi hayatını düzene koymaya cesareti yok. İnsanların tek çare olarak görüp, ezelden beri her şeyi göze alarak mücadele ettikleri şeyler bize boş bir çaba olarak görünüyor."

Gaetano bunu onaylıyor. Yağ lekeli, kalın mönüden ona yaz havasını çağrıştıran, domatesle pişirilmiş pirzolayı seçiyor. Gözleriyle garson kızı, yırtık kot pantolon içindeki poposunu arıyor.

"Kendimizi tanımamız bana şart gibi görünmüyor."

Benzeri hükümlerden sonra Delia kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor. Ortalama bir insandan daha zeki gibi.

Bardağı yeniden dudaklarına götürüyor.

Kederliyiz. Müthiş bir kedere gömülmüşüz.

Gae başını eğiyor, ekmekten bir parça kopardı. Tabii ki konuyu kocasına getirecekti. Sofraya o niyetle oturmuştu. Aklı, erkeği ezmekti. Kendini bir şarlatan gibi hissetmesini istiyordu. Hani hayatını düzene koyamayan insanlardan biri gibi.

"Bu hiç avutucu bir söz değil."

"Yemeğe çıkmayı isteyen ben değildim."

Bunun akşam için iyi bir başlangıç olmadığını biliyordu; sonuçta o bir senaryo yazarı. Erkek dürüst olsaydı her şeye yeniden başlardı.

Delia saçlarını yıkadı, makyaj yaptı; iyi olduğunu göstermek, araya bir saygınlık duvarı çekmek için. Erkeğin tanımadığı ya da hatırlamadığı bir giysi.

"Yeni mi?"

"Vardı."

Kayık yakalı bu giysiyi giymiş olması hoşuna gidiyor. Onu ininden çıkarmış olmak hoşuna gidiyor. Kadını giyinirken, topuklu sandaletlerini ayağına geçirirken hayal ediyor.

Erkek de yeni, beyaz bir gömlek giydi. Mobilyalı olarak kiraladığı evinde ayna karşısında saçlarını taradı. Demir çubuğa asılıp kendini elli kez yukarı çekti.

Burada olmaktan hoşnut. Spor eşofmanlarından, çocukların akşam yemeğinin kokusundan uzakta. Kimseye ait olmayan bir alanda, kaldırım üzerinde bulunmaktan memnun.

Gözde mekânlardan biri burası, mönüsü sıklıkla değişen, oldukça zengin bir şarap listesi bulunan bir mekân. Bu neşeli ve sıcak restoranı Gae seçti. Masa kaldırım taşları yüzünden pek dengeli durmuyor.

Böyle geçici bir buluşma işe yarar, daha hafif, daha az katı olunur diye ummuştu. Sanki *şöyle bir buluştuk, bir şeyler yiyeceğiz, hatta iki lokma atıştıracağız ama istersen kalkıp karanlıkta yürüyebiliriz de* der gibi olurdu. Kadını rahatlatmak istiyordu, bütün derdi buydu. En azından bir akşam olsun keyifli olmasını istiyordu. Birliktelikleri bu kadar ağır geçmemeliydi.

Beraberlikleri ne zaman böyle hantallaştı, diye düşündü. Dengesiz enerjilerinin füzyonu bu kurşun alaşımı yarattı.

Sanki aynı şeye, geniş tabakların altındaki kesekâğıdından renkli amerikan servislere bakar gibiler. Delia çatalın yanından kâğıdı okşar gibi yapıyor, sonra ucunu tırnağıyla kazıyor.

Erkek ise bu minik pisliği görmek istemiyor. Her şey o kadar hoş ve sevimliydi ki. Neredeyse görünmez olan bu küçücük davranış keyfini kaçırıyor. İçgüdülerini izlese her şeyi boş vermesine yetecek bu hareket. Kadının bileğini tutup çevirmek geliyor içinden.

Delia minik kâğıt parçasını kıvırıyor, muma yaklaştırıyor, ölü bir böcek gibi erimiş mumun içine bırakıyor.

Garson kız yaklaşıyor, ne seçtiklerini soruyor. Şirin bir kız, zaten buradakilerin hepsi şirin, hepsi çok genç.

"Ben *pirzola ilkbahar* yiyeceğim."

Garson kız defterine bir şeyler karalıyor, burnunu çekiyor, acelesi var:

"Ya sen?"

Delia bedenini şöyle bir geri çekiyor. Bu *sen* hitabından hoşlanmıyor. Henüz bir şey seçmedi, karnı aç değil. Garson kıza, masanın yanında duran çıplak göbeğine bakıyor.

Gae bu durumdan hoşlanmıyor, kıza bir adım gerilemesini söylemek geçiyor içinden. Sipariş almak için yaşlı çiftin masasına eğildiğinde, kedi gibi gerinip, sert poposunu gösterince, erkek onun pozisyon almış olduğunu görmezden gelemedi. Kim bilir nasıl bir tipti. Bu, erkeklere musallat olan düşüncelerden biridir ve o kız da bunu bilmiyor değildir elbette.

Delia'ya bakmadan parmağını dudağına vuruyor. Masum-

ca da olsa hatalı davrandığını anlıyor. Birkaç aydan beri, oğlunun doğum günü partisinin olduğu akşamüstünden beri yeniden cinsel düşüncelere kapılmaya başladı. Ondan öncesi ise gerçekten felaketti, Megan Fox yanından çırılçıplak geçse ona *özür dilerim şekerim, işim var, ölüyorum, ölmeden önce düzüşmek de hiç içimden gelmiyor* diyecek haldeydi.

Delia börekten vazgeçiyor. Mevsim sebzeli pirinç çorbası istiyor ama önce içinde hangi sebzeler olduğunu, özellikle zencefil olup olmadığını öğrenmek istiyor. Zencefile alerjisi var ve şimdi her şeye *bu ağır ve donuk Batı'yı hafifletecekmiş gibi görünen o Doğu ipeğini* katar oldular. İthal edilen bütün zencefilin Çin'den geldiğini, bir kök bitki olduğundan zehirli kimyasal madde yüklü tarım ilaçlarını emdiğini keşfetti.

Gae ise Japon lokantalarında bulabildiği zencefili kemirmeye bayılır, bir tas dolusu yiyebilir. Bu Delia'ya, Daruma'ya karşı bir tür terörizm anlamına gelir. Ya da sadece yemeyi seviyordur.

Yeniden, ağzına attığının ne olduğunu düşünmediği on yıl önceki hali gibi yaşayabilmeyi istiyor.

Ama bu akşam gardını almadan, yumruklarını yüzünün önüne tutmadan hiçbir şeyin tadını çıkaramayacağını anlıyor.

Bütün her şey oldukça sert geçecek. Artık değişti. Derinden. Zaten Delia ile bir araya geldiğinde arzusu bu değil miydi? Kendine daha yakın, daha özenli bir insan olmak istiyordu. Hani filmlerde gördüğümüz, karar almayı, hayatını ve karısını sırtında taşıyabilen erkeklerden biri olmaya heves ediyordu. Ve bu kadın da inanılmaz hazır görünüyordu. Aile kurmak, onunla ilgilenmek, onun hiç olmayı ummadığı erkek haline gelmesine yardım etmek için her şeyi terk etmeye razı bir kızdı.

Dürüstlüğe davet çıkarmayan bir dünyada Delia ona bir deniz feneri, bir dev gibi görünmüştü. Kırışık etekli, spor

ayakkabılı, tuhaf saçlı, kolunun altında hep bir kitapla dolaşan kızları severdi. Delia aynen böyleydi. Avangard, çağdaş acıları tatmış ama bol kazakların altına gizlenmiş yüreği sakin bir yaratık gibiydi. Yüreği uzaklarda, denizin dalgalarının daimi sarsıntısına karşın sabit duran bir çapa gibiydi.

"Belki de İskoçya'ya giderim."

Kalküta'dan İskoçya'ya uzanmak bayağı büyük bir sıçrayıştı. Gae bir kadeh şarabı içtikten sonra şimdi durumu daha rahat kabulleniyor. Aslında pek kavrayamadığı bir konu karşısında sanki çok ilgilenirmiş gibi durmak amacıyla gözlerini hayretle, kocaman açıyor.

Delia ciddi, o dramatik ifadelerinden birine bürünmüş halde. Alnı Yeni Zelanda kaptanları gibi gergin.

"Yeni Zelanda'ya hiç gitmedik, artık gidemeyiz de."

Gae kendine özgü edayla yumuşak ve küçümseyen gülümseyişini sergiliyor.

Yeni Zelanda'yı düşündüğünü söylemiyor. Çocuklarla çıkmak istediği yolculuktan, kilometrelerce boş toprağın üzerinde sayısız koyunun dolaştığı yere gitme arzusundan söz etmiyor.

Bu onu çok öfkelendiren, gerçekten etkileyen konulardan biri: ikisinin de aynı şeyi düşünmüş olması konusu. Şu anla, konuştukları şeylerle hiç ilgisi olmayan bu durum uzaktan zıplayarak geliyor ve aynı anda ikisinin de zihnine sızıveriyor.

Bir zamanlar buna gülerlerdi, serçeparmaklarını birbirine geçirir, dilek tutarlardı; öyle saçma dilekler olurdu ki bunlar, tutup tutmadığına bakmazlardı bile. Son kez olduğunda, serçeparmağını Delia'nın serçeparmağına geçiren Gae'nin dileği ilişkilerini ayakta tutabilmek olmuştu. Bu birlikteliği sürdürmek istiyordu.

Artık, bir daha asla oynamayacakları o oyun umurunda değil; zaten başka pek çok şey gibi ona hiç de hayır getirmedi.

Çocukları da ona hayırlı gelmedi. Ama bunu düşünmekten utanç duyuyordu.

Zaten çocuklar için olmasa şimdi bu kadının karşısında oturuyor olmazdı. *Kim bu ya?* Kaç kez kendini *insan neden elini bu değil de öteki cebine sokar? Böyle kötü bir duruma düşmek için* diye düşünürken yakalamıştı.

Kaç kez içinden şu düşünceleri geçirmişti: *Kim tanıyabiliyor seni? Kimsin? Neden senin her şeyine bulaşmam gerekiyor? Senin o en özel kokularına ve geri kalanlara? Ve şu anda karşımda oturan hayal kırıklığı içindeki yüze?*

Karşısındaki boşluğa bakıyor. Yanından geçen pirzola onun için değil, duvarın yanındaki masada oturan ihtiyarın. Yaşlı ve güneş yanığı bir elin teşekkür etmek için kalktığını görüyor. Yaşlı bir keyif adamı olmalı. Lokantadaki sofrası hep hazır olanlardan. Garson kızı oyalıyor, kolundan tutup güldürüyor. Keman çalarmış gibi yapıyor.

Arkada bir yerlerde konservatuar var. Gae bir gün avludan geçerken enstrüman sesleri duyduğunu hatırlıyor. Burnunu uzatıp bilgi almayı bile düşündü. Yeniden enstrüman çalmaya başlamak isterdi. Aslında hiç ders almamıştı, içgüdüsel olarak çalıyordu.

İçgüdüsel davranış hatalıdır. Seni bir yere kadar götürür, orada bırakır. Sertleşmeye başladığında elinde bir şey kalmaz, içgüdü erken ölür. Kuşkuya dönüşür. Ve sen noksanlıklarının insafına kalmış basit bir cahil olarak kalırsın.

Birden fazla kez uzaktan sevişmişlerdi bile. Hatta bunu birbirlerine söylemeden terlediklerini fark etmişler, bir park ortasında, otobüs tepesinde iki büklüm olmuşlardı. Düşünce

öylesine güçlüydü ki sanki kaburgaları açan iki kol gibiydi. Sanki öteki, kentin öbür ucundan, otomobil ve beton duvarlarının ardından senin yüreğini arar gibiydi.

"Bugün seninle sevişiğimi düşündüm."

"Ben de."

"Nerede? Kaçta?"

Heyecanlanıyorlardı (o zamanlar hep heyecanlanırlardı), bu sadece beden dışı boyutta buluşabilmeyi başarmak için yıllarca alıştırma yapmış olan mistiklerin bildiği bir üstünlüktü. Oysa onlar için kolaydı, bir zorunluluktu.

Ama Gae artık buna inanmıyor, gerçekten olup olmadığını bile hatırlamıyor.

Karşısında Delia olmasaydı... bunun gerçekten olduğunu ona hatırlatmasaydı...

Hayır, sadece Sevgililer Günü'nde giymek için pembe giysi arayışının yarattığı şehvetti.

Islak düşler için program dışı boşalmalardı.

Delia düşünüyor şimdi.

Gae, gömleğin altında kalmış yarım ay misali omuzları karşısında neden durmadığını, neden geri adım atmadığını düşünüyor. O eşiğin önünde...

Üniversite mezuniyetinden sonraki yaz boşluğunda kız arkadaşı Micol ile programladıkları tatile çıkması yeterli olacaktı. Biyodinamik tarım, makrobiyotik beslenme alanında öncü olan Londra çok cazip bir yerdi. Beslenme uzmanı olarak orada çalışmaya başlayabilirdi. Geceleri garsonluk yapar, gündüzleri macera yaşardı.

Micol onu arada sırada hâlâ arar. Orada kaldı, South Kensington'da bir evde yaşıyor. Kostüm ve dekorcu olarak tiyatroda çalışıyor, ilerici bir İngiliz gibi *labours*'dan[2] yakınıyor.

2. İşçi sınıfı. (yay.n.)

Onun da bir oğlu, bir hayat arkadaşı var. Ona ihanet eden, kendinin de ona ihanet ettiği bir erkek. Ama birbirlerine son derece bağlılar. Delia bağlı olup da kalçasını başka yataklar üzerinde oynatmak nasıl oluyor, anlayamıyor.

Belki de anlıyor. Şimdi asla anlamak istemeyeceği şeyleri anlar oldu. Grinin bütün tonlarını öğrendi.

Siyah, gördüğü ve savuşturduğu bir renk. Ama orada duruyor.

Beyaza gelince, o artık sadece çocuklara ait. Hastalandıklarında boyunlarında, resim yaptıkları kâğıtlarda.

Kendi de çekip gidebilirdi; bu mahalleden, gençliğinde esrar çektiği, şimdi çocuklarını götürdüğü ve başkalarının attığı çöpleri topladığı parktan uzaklaşabilirdi.

Başka, daha serbest bir hayat sürebilirdi. O yalnız ve bencil hayatlardan birini seçseydi ister Kalküta'ya giderdi, ister Aberdeen'e; isterse de kaybederdi kendini. Ya da kendini bulurdu.

O hep bulmuştur zaten.

Bir keresinde Gae'ye *insanlar sadece oldukları kişi haline gelirler* demişti.

Ama kendisi bu değildi.

Daha çok korkuydu. Hayat hile demek idiyse...

Kendisi oydu.

Otuz beş yaşında arkasında çarpılmış, kırılmış bir kapı bırakmıştı.

Otuz beş yaşında hâlâ eşikte dikilip duruyordu.

Gaetano'ya dikkatle bakmak yeterdi; bu kadına uygun olmadığını, birbirlerine uygun olmadıklarını anlamak o zaman mümkün olurdu. Giriştikleri işin altından kalkabilecek güce sahip değillerdi. Duygusal deliklerle dolu iki hevesliydiler. Birkaç saat içinde birbirlerini iyice koklamışlardı. Sadece

düşünce gücüyle her deliği doldurabileceklerine inanmışlardı. Bu coşkuda, daha o zamandan yıkıcı bir mikrop yuva yapmıştı. İntikam zırhına bürünmüş iki ödlek, birliktelik denen o yalan dünyası yüzünden birbirlerini suçluyor. Tam bir çağdaş karıkoca örneği oluşturuyorlar.

"İskoçya serindir hiç olmazsa."

Tabii ya, Delia sıcağı sevmez ve erkek de bunu iyi bilir. Onunla ilgili bir şeyi unutma şansına erişemeyeceği kadar yakın zamanda yaşandı her şey.

"Bilmiyorum, belki de gitmem, kalırım. Eve kapanır, okurum."

"Evet, belki de en iyi fikir budur."

Aynı çatı altında yaşadıklarında bu onun ilgisini çeken bir durumdu. Erkek abuk subuk, rock şarkıcılarının hayatlarını ya da gözbebeklerine kadar dövmeli neonazi gençlerin, yeni heves yazarların kitaplarını alır gelirdi. Her yıl kendine *Guinness Rekorlar Kitabı*'nı hediye etme alışkanlığından bir türlü kurtulamazdı. Dünyanın derisi en geniş, en çok piercing takan adamının karşısında kahkahalarla gülerdi. Biçimsizlikler, büyüklükler, ceninlerin yuvadaki karıncaları andırdığı çoklu gebelikler onu heyecanlandırırdı.

"Anormal ve iğrenç şeylerden neden hoşlandığını sormalısın kendine."

"Beni eğlendiriyorlar. Uyarıyorlar."

"Seni gerçeklikten uzaklaştırıyorlar."

"Benim istediğim de bu zaten."

Erkeği asıl iğrendiren normal olandı, boğazına kadar normalliğe batmaktan hoşlanmıyordu. B tipi korku filmlerine, hezeyan fantezilerine bayılıyordu.

"Bir kitap, bir film sana bunu yapmalı... Bir tekme atıp seni içine düştüğün pislikten çok uzaklara fırlatmalı."

Sonunda televizyon dizilerinin tanıtım özetleri salamurasında yaşama noktasına kadar gelmişti. Ama Mac'in dosyasında yıllardır sakladığı bohça, modaya uygun kimyasal, içinde cücelerin ve orospu perilerin olduğu karabasanlarla doluydu. Daha iyi zamanların akşamlarında Delia'ya birkaç sayfa okurdu ve acayip eğlenirlerdi.

Delia gerçek bir konusu olmayan, duygu ileten, birbirlerine hiç ulaşamadan teğet geçen insanları anlatan öyküler okumayı severdi. Boşalmanın olmadığı sevişmeler.

Evet, yataktaki hallerinin öyküsü. Erkek işini çabucak bitirmek isterdi, kadın ise kim bilir hangi ebediyeti bekleyerek gözlerini ona dikip öylece dururdu.

Delia hep en güzel kitapları bulur alırdı. Afrikalı yazarlar, genç yazarlar, tanınmamış yazarlar. Küçük bir kitapçıdan alışveriş ederdi ve özel bir koku alma yeteneği vardı. Ayraç olarak saç tokası kullanırdı. Belki de o kitapları daha iyi kılan sadece onun seçmiş olmasıydı.

Bu akşam, Delia'nın makyajsız yüzüyle, üzerinde sadece bir tişörtle koltuğa gömülüp kitap okuyan halinin görüntüsü onda hafif bir mide bulantısı yaratıyordu.

Bu akşam biliyordu. İnsanlar o noktaya, onların geldiği noktaya ulaşmadan ayrılmalılardı. Çünkü sonra üzerinde kalan etki çok kötü oluyordu.

Oysa öyle olmuyor. Dibine kadar geliniyor, içerideki bütün bok boşaltılıyor, hatta hiç beklemediklerin, bütün apartmanın, bütün şehrin, sizden önce, sizinle aynı dönemde ayrılmış bütün çiftlerin pisliği rögar kapağından taşıyor. Çünkü bok kendi yeraltı kanallarında konuşur, orada anlaşılır. Ayrılan bütün çiftler aynı deliğe girer, korku şatosunda aynı turu atarlar.

Hayır, onların vardığı noktaya varmamak gerekir.

İlk belirtilerde gitmek, sahadan ayrılmak gerekir. Zaten

daha iyiye gitmez, hep kötüye, daha kötüye gider.

Ama insanlar bunu bilmiyor. İnsanlar umut etmeyi ve kendini kötü hissetmeyi sürdürüyor.

Ama kimse ne kadar olduğunu bilmez, sadece yaşayan bilir insanın kendini ne kadar kötü hissettiğini.

Döndüğünde, yeniden gittiğinde... Eşyaları, içine şarap koyduğun kahve fincanını, CD yığınını fırlatmaya başladığında; küçük çocuk ağladığında, ağlamaması gerektiğini öğrenmiş olan büyük sadece saklanan bir kedi gibi iç çektiğinde... Hatta sen çocuklarına bakmazsın bile, çünkü onları artık ayağının dibinde istemezsin. Hatta onları bu dünyaya getirmemiş olmayı istersin. Çünkü gerçekten hiçbir değerin olmadığını hissedersin. Seni bu hale düşüren de o kadındır.

Haklısın. Haklı olduğunu biliyorsun.

Kadın da biliyor haklı olduğunu.

Oysa ortada artık hak diye bir şey yoktur.

Çocuklar da iyi bir neden olmadıklarını biliyorlardır.

Artık kimse bir şey değildir. Yeniden bir şeyler olabilmek için zaman geçmesi gerekir. Yaralı köpekler misali.

Ne var ki bu arada aile ölmüştür. Mantıksız insanlar birliği. Yatağını ıslatan, sabahın ikisinde karnı acıkan dengesiz çocukların olduğu bir aile.

Doruk noktası budur. Birbirinizi öldürmüşsünüzdür ve hâlâ birlikte yaşamayı sürdürürsünüz; aynı mutfak deliğinde hem katil hem kurbansınızdır.

Ölmek istediğin andır ve kimsenin ölmeyeceğini bilirsin; bu daha da kötüdür.

O sümüklü çocuk gözlerini dikmiş sana bakıyordur.

Gerçekten de çok küçüktür. Gerçekten de senindir. Ve bunun hiç de adil olmadığını bilirsin. Ama elden bir şey gelmez.

İşler yamulmuştur, ağaç dalları gibi birbirine düğümlenmiştir ve sen, göğsüne çökmüş bir kütükle o ormandasındır. Boğulursun.

Gaetano Wii'ye yapışıyordu, sürücü simülatöründe 300 kilometre hızla virajları alıyordu. Kadın da onu aralarına çekmeye çalışıyordu.

"On dakikalığına Cosmo'nun eline bakmaya çalış."

Erkek ona gülmüştü.

"Baktım, ne varmış?"

"On dakika bakmadın."

"Ne fark eder ki, lanet olsun."

"O ele gerçekten baksaydın..."

"Ne?"

"Nerede olduğunu bilirdin. Nerede olman gerektiğini."

Bu akşam, çoktan yaz havasına girmiş bu lokantadalar. Çevrelerinde başka çiftler, başka şaraplar var.

Delia eski kocasına, onun masum ama hep midesi bulanırmış gibi duran yüzüne bakıyor. Asla hiçbir şeye ulaşamamış, hep bir an önce kayıp düşmüş birinin yüzü bu. İyice düşününce, o zaten hep ödleğin teki olmuştu. Bir de şu gülümsemeden vazgeçse. Karısını sertçe öpmek için onu vazodan çiçeği çeker gibi boynundan tutup yakalardı. Ve şunları derdi... *Seni özlüyorum, seni hep özleyeceğim, sensiz olamam, sen benim için doğmuşsun, ben senin için doğmuşum.*

Seni becerenler oyuncak ayılar. Şimdi bunu biliyor. Sahte peluşlar. Sende o özlemi yaratanlar. Yorganın altında sarılabileceğin yumuşak bir oyuncak.

Kadın, aptal olanın kendisi olduğunu düşünüyor. Aşk filmi gösterilen bir sinemanın kapısında bekleyen bir dilenciye benziyor.

İskemlesine yaslanıyor. Gaetano'ya belli bir mesafeden bakmayı deniyor. Gözlerini hafifçe kısarsa o bedeni uyuşturabilir.

Şimdi her gün yirmi dakika meditasyon yapıyor. Tekniği-

ni internetten öğrendi. Epey yardımı oldu ona. Düşüncelerin gürültüsünü kovuyor. Karatahtayı temizliyor.

Bu sabah mutfaktaki elmalara yoğunlaştı. İçine girdi, kokusuna sızdı, çekirdeklerin içine daldı.

Sonra çocuklar için o elmalardan birini doğrarken ağladı biraz. Ama bu iyi bir ağlayıştı.

Olmayı öğrenmesi gerekiyor. Sadece olmak. Kendi hayatının içine dönmek. Elini o eldivenin içinden kesin olarak çekmek. Bir adım öne ilerlemek.

Marketin ortasında elindeki süt şişesini sıkarak nereye gideceğini bilemeden kalakalan bir kadın için bu pek kolay bir iş değil.

Gaetano gülümsüyor. Onu sevmeyen ve yargılayan bakışın ağırlığını hissediyor. Bacağını masaya vuruyor. Sabırsızlanıyor. Karnı acıktı. Neyi olduğunu anlayamıyor. Masayı sallıyor.

Delia bu sallantıyı durdurmak için elini uzatıyor. Ve erkeğin kendisine bulaştırdığı huzursuzluğu hissediyor... Yanlış kutupların kısa devresi...

Aklına Cosmo'nun doğumu geliyor.

O gece de titriyorlardı.

"Neden buradayız?"

"Çocukların yaz programı hakkında konuşmak için."

Pirzola geldi. Garson kız öylece bırakıyor. Gaetano çatalını alıyor, Delia'ya doğru kaldırıyor.

Bir an için onu bir şeyin onayını beklediğinde aynı boşluğa dikilmiş gözlerle bakan Cosmo'ya benzetiyor.

Gaetano bıçağı alıyor, kocaman bir parça kesiyor, ağzına atıyor, at gibi, ısırarak koparmış gibi çiğniyor.

Delia içini çekerek, tam anlamıyla bakmadan, bakışını sadece şöyle bir değdiriyor ona. Sabırsız ve aç değil. Bekleyecek bir şeyi yok.

Pirinç çorbasını önüne koyduklarında uzak bir gezegen, kuyuya düşmüş ay misali ulaşılmaz bir şeymiş gibi bakıyor ona.

"Nasıl?"

Delia başını sallıyor. Ne evet, ne hayır.

Onu dışarı, yemeğe davet etmemeliydi. Eve çıkmalı, çocuklarla biraz oynamalı, sonra Cosmo ve Nico onun Play Station'a takacağı çizgi film DVD'sini seyrederken kendileri de mutfakta konuşabilirlerdi.

Hızlıca, mantıkla ve pratik bir şekilde biterdi. Kadın ayağı çıplak, üzerinde eşofman pantolonuyla olurdu; kendi montunu bile çıkarmazdı.

Evde kalmak istemezdi canı, bir an önce kaçmaya bakardı. Artık evde kurutulan çamaşır, yemek kokusu onda hemen uzaklaşmak ve bütün hırpaniliğiyle geceye dalmak arzusunu uyandırıyordu. Kaç kez pijamasının altına giydiği futbol ayakkabılarıyla yapmıştı bunu. Yerleri talaşlı, video oyunları oynanan o bara giriyordu.

Ama Delia artık onun eve uğramasına izin vermiyordu.

"Çocuklar senin gidişini görünce mutsuz oluyorlar."

Artık onları aralarında bir kalkan olarak kullanıyor, canı kimi isterse onu gösteriyor.

"Bizimle oturmuyor olmana alışmaları gerekiyor."

"Yeni bir düzen mi kuruyorsun?"

"Anlayamadım?"

"Eve birini mi alıyorsun?"

Gaetano onu aptal, anlamsız bir suratla dikizliyordu. İfadesi şu anda Alzheimer'li komşuya benziyordu. Unutan birinin çehresi.

"Buna hakkın var tabii."

"Ben senin gibi değilim."

Erkek onaylıyor, gülümsüyor. Bir yönüyle mutlu. Kadehini kaldırıyor.

"Sen benden iyi durumdasın, bunu biliyoruz."

"Senden iyi durumda olmak o kadar da zor değil."

"Çin çin."

Onu dışarı yemeğe davet etti, zavallının içinde kaldığı o ev kutusundan çıkardı. Zavallıymış! Eve kondu resmen. Raflarını kendi elleriyle taktığı, yerleştirdiği eve hem de.

Tabii ki kendi çocuklarla tek başına çıkamazdı. Onları şımartır, zamanında okula yetiştiremezdi. Nico'nun emziğini kaybederdi. (Sürekli divanın altına düşüyordu, kutsal emanetmiş gibi eğilip aramak hep Delia'ya kalıyordu. Emzik, Baby Chicco'nun eski bir modeliydi ve Nico bundan başkasını istemiyordu.) İki yaşında ve onu avutan tek bir emziği olan çocukla dolaşan bu çiftin dengesi zaten mayınlıdır, gerilimlidir. Cumartesi öğleden sonraları İkea'ya gittiklerinde bunu ne çok düşünmüştü. *Emziği kaybedersek yandık demektir. Nico ağlamaya başlayacak, susturamayacağız, delireceğiz, ben kafasını fırına sokacağım.*

"Nico hâlâ emzik emiyor mu?"

"Bütün bu olanlardan sonra nasıl bırakabileceğini düşünüyorsun ki?"

Ondan bunu istemeyi denememişti bile. Sen çek git, ben kalırım. Belki de çocuklarla tek başına kalmayı başarabilirdi. İlk bocalama anlarından, ilk konserve yemeklerden ve dört bir yandaki kakalı bezlerden sonra bir düzen oturturdu, kurallar koyardı. Karısının nasıl becerdiğini, nasıl bir düzen kurduğunu hatırlardı. Hatta kendisi daha iyi organize olur, onun kadar tekdüze bir sistem oluşturmazdı. Hayali çok ge-

nişti, oyun oynamaktan hoşlanırdı. Banyo kapısının arkasında, ıslak havluların yanında duran basket sepetini kaldırır, odaya güzel bir kum torbası asardı. Cosmo'yu omzuna alır, *Haydi vur! Vur! Vur!* diye bağırırdı. O çocuk fazla entelektüeldi, biraz spora ihtiyacı vardı. Evi yeniden boyar, mobilyaların yerini değiştirir, o soluk divanı atardı. Hızla ve fonda müzikle yapardı bunu. Hani karelerin hızla aktığı filmlerdeki gibi. Boya lekeli tişörtten sonra akşam yenen pizza görünürdü.

Hayır, pizza olmazdı.

Birlikte olduklarında pizza istemek hoşuna giderdi. Eve girer girmez gerçekten mis gibi de kokardı. Çocuklar filmdeki E.T. gibi mutlu olurlardı. O da birasını açar, Delia'nın bardağını da doldururdu.

"Al aşkım."

Yemek pişirmeyi, hamburger, spagetti yapmayı öğrenirdi.

Ama böylesine mucizevi bir olay için en azından dul olması gerekirdi.

İşin içinden nasıl çıkacağını bilemediği zamanlarda dul kaldığını hayal ederdi. Delia ölüyordu, o ağlıyordu, gerçek bir yas nedeniyle nihayet çaresizliğe kapılıyordu.

Ölseydi onu çok severdi, bunu hissediyordu.

Onları bölen hayattı, hâlâ hızla atan nabızdı.

Çocuklarıyla yalnız kalan erkek. Üç küçük öksüz. Koca yatağa hep birlikte yatarlardı. Somalia Caddesi'ndeki rezidansta –lafın gelişi– geçici olarak kiraladığı iğrenç zemin katında öyle yapmışlardı. Ev çürük halı, kızarmış Çin yemeği ve otobüs kokuyordu. Gae dondurmalar alıp hemen çocukların eline tutuşturmuştu, çünkü dondurucu çalışmıyordu.

"Hepiniz babayla yatağa gelin."

Öylece, sırtlarını dayayacak yastık olmadan, rahatsız bir pozisyonda kalakalmışlardı. Nico'nun dondurmalı gofretinin koca bir parçası yatak örtüsünün üstüne düşmüştü. Çi-

şi vardı ama söyleyemiyordu. Üstünü başını ıslatınca babası onu tuvalete götürmüştü. Gae fönü almış, geri kalan zamanını Nico'nun pantolonunu kurutmakla geçirmişti. Buharlaşan çiş kokusu duyuluyordu. Annenin hayaleti karşılarındaydı. Gae onu tutuşturmak için bir sigara yakmıştı.

Karısı ölmüş olsaydı kimse ona bir şey diyemezdi, kayınvalidesi bile çıkışamaz, çekip gittiği zaman söylediklerini söyleyemezdi *–sorumsuzun tekisin, siz iki sorumsuzsunuz–*. Bunu söyleyen de oydu, hani!

Delia da dul kaldığını hayal etmişti.

Gae motosikletten düşüyordu. O da ağlıyor, birlikte mahvettikleri hayatları için pişmanlık duyuyordu.

O sanrılar içinde Gae yeniden âşık olduğu harika gence dönüşüyordu. Onları şimdiye dek boğmuş olan çürük kökler bir anda düşüyor, ikisini serbest bırakıyor, Gae ile birlikte ölüyorlardı.

Çocukları cenazeye hazırlayışını hayal ediyordu. Büyükannenin hediye ettiği lacivert paltolar, bembeyaz bacaklara geçirilen pantolonlar, başka yüzyıla ait iki çocukmuş gibi taranıp jölelenmiş saçlar. İnsanlar sessizce önlerinden geçiyordu. Ve sonra mezarın başında sadece üçü ve rüzgârın dağıttığı kırmızı yapraklar kalıyordu. Kadın kara elbisesiyle kendini yere atıyordu. (Evet, dondurma sapı gibi sıskaydı ve kara giyiyordu.) Onu umutsuzca seviyordu, onun ağzını özlüyordu, ondan her şey ama her şey için özür diliyordu.

Bir zamanlar olduğu gibi onu hayalinde canlandırarak Gae ile sevişecekti. Boşluğa fısıldayarak. Abartılı, ilk vaat değerinde bir eylem.

Artık sevişmiyorlardı. Düşüncesi bile zahmetli geliyordu.

Sert bir şeye karşı fiziksel bir çarpışma gibi geliyordu. Nerdeyse şiddet gibi.

Delia ona bunu bir kez, o son seferlerin birinde söylemişti. (Neden tutmuyordu dilini? Neden illa her şeyi söylemeye meraklıydı? Neden bütün bu içtenliğin aşkta bir işe yaramadığını, insanı kötü kıldığını öğrenememişti?)

Nasıl oluyor da yapayalnız olduğunu fark etmiyorsun? Duvara karşı düzüştüğünü? Neyim ben senin için? Kaloriferin deliklerinden biri mi?

İşte o gün o berbat cümleyi kurmuştu; söylenmemesi gereken en iğrenç cümleydi bu.

"Kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyorum."

Gae yılan sokmuş gibi kopuvermişti, zehir içine girmiş ve damarlarından akmaya başlamış gibi dehşete kapılmıştı. Mavilik damarlarında, acı gözlerindeydi. Kırılmıştı. Kırılmıştan öte, sanki arkadan vurulmuştu. Ölümü karşıdan almayı bile hak etmeyen biriydi o.

Yarı çıplak halde her şeye çarparak, bedeni olmayan bir gölge gibi çekip gitmişti.

Ondan hemen özür dilemek istemişti. Bin kere özür dilemek istiyordu. Bir zamanlar olduğu gibi önünde diz çökmek... Tecavüze uğramaya bayıldığı zamanlardaki gibi. Ve Gae aslında bir tecavüzcü değildi, öyle görünmek için uğraşırdı. Döner bakardı. *Özür dilerim, canını yakıyor muyum?* Bir çocuk gibiydi.

Evet, aynen gece saçlarını çeken Cosmo gibi.

Kaç beden birbirine karışırdı o gecelerde. Çocukların saf ve masum, kendilerinin pis hissettikleri için mutsuz bedenleri iç içe girerdi.

Gae'nin kapıyı vurup gittiğini duymuştu. *Tamam git lanet olasıca. Git de bir tramvayın altına gir. İkimizden biri bu dünyadan silinmeli zaten. Birlikte yaşamayı beceremiyoruz.*

Sonra da oturup onu bekliyordu. Onu yeniden birazcık se-

vebilmek için Gae'nin uzaklaşması yetiyordu. Çocukların uyuyuşunu seyretmiş, onları okşamış ve kocasını beklemişti.

Başarabiliriz. Başarmalıyız. Onlar için.

Ama çocuklar için asla başaramıyorlar.

Onlar da önemsenmediklerini biliyor, bunun için çırpınıyorlar. Kahvaltıda fincanları sofraya diziyor, bakışları, sessizlikleri yakalamaya çalışıyorlar. Zamanı ve yanağı şaşırmamaya çalışarak öpücükler dağıtıyorlar. Onlar da bekliyorlar, sevginin geri dönmesini...

Erkeğin bardağı yanlış yere koyması bile kadının onu küçümsemesine yetiyordu.

Başkaları yapsa fark bile etmeyeceği ihmalkârlıklardı bunlar. Ama ona katlanamıyordu. Ne bekliyordu erkekten acaba?

Her şeyi. Sadece her şeyi. Asıl hata da bu olmuştu: tek bir aşkın içine kapanmak ve her şeyi ondan beklemek. Çünkü insanın her şeye ihtiyacı vardır. Her şeyi yeni baştan öğrenmeye, yürümeye, giyinmeye ve sevişmeye. Ve birbirlerine her şeyi vermişler, öğretmişlerdi. Henüz doğmuş, birbirlerine destek olarak ayakta durmaya çalışan iki ıslak ve ürkek civciv yavrusu gibi yeni bir ortak yaşam kurmaya çalışmışlardı.

Ne yazık ki bunu başaramamışlardı. Kabul etmesi çok zordu.

Gae, *merhaba* diyerek eve giriyor ve içeri geçiyordu. Kendine ait şeylere yöneliyor, bilgisayarının anahtarını, koşmak için anorağını arıyordu. Buzdolabına gidiyordu. Bunu kabullenmeliydi: Çocuklar hep ayak altındaydılar.

"Ölü gibi yorgunum."

"Ne var?"

"Hiç, yok bir şey."

Kahrolsun, ne kötü yanıtlar. Ve ne kadar sıradan.

Bir şey yoksa burada, aynı çatı altında işimiz ne? Yatak dardı, yumuşatıcı kokuyordu. Kadın sakinleşmek, uzaklaşmak için eline bir kitap alıyordu. Erkeğin yatakta dönmesi bile onu rahatsız ediyordu.

"Uyumayacaksan git biraz televizyon izle."

Erkek için normaldi. O hayata daha uyumluydu. Tabii bundan hoşnut değildi, eskisi gibi olmadığını hissediyordu. Tüyler kurumuş, civcivler çocuk parkında dolaştırılan yorgun atlara dönmüşlerdi.

Ama erkek duruma uyum sağlayabilirdi. Daha iyimserdi, hep öyle olmuştu.

"Ne dersin? Gidip pizza alayım mı?"

Pizza yetiyordu ona. O sıcacık kutular, o yumuşamış jambon. Ve kadın her gece ağlıyordu.

Her şeyi hatırlar olmuştu. Ezelden beri ayrı olan anne ve babasını. Ona, *ne bakıyorsun* diyen bikinili annesini. O üçgenden çıkan tüylere bakıyordu. Bunda hoş olmayan, doğru yöne gitmeyeceği belli olan bir şey seziyordu. Çünkü bakmaması gereken şeylere bakıyordu. Hayal kuruyordu. Fonda hep bir bulut, kara bir parça, ölü bir yarasa oluyordu. Deniz kenarındaki evde kapalı kalmış olandan. Açıklayacak bir şey yoktu. Çünkü açıklanamazdı.

Aklına o tiyatro gösterisi geliyordu. *Üç Kız Kardeş.* Üç tutsak kuş. Üç gariban kız çocuğu. Perdenin önüne kocaman bir gazlı bezi andıran tül germişlerdi. Bu onu çok etkilemişti. Bütün gösteri boyunca boynunu gergin, çenesini yukarı kalkık tutmak zorunda kalmıştı. Tozlu ışık duvarı altında ezildiğini hissetmişti. Aktörlerin tek bir sözünü bile duymamıştı, onların tülün arkasında hayalet gibi hareket edişlerine bakmıştı. Bütün oyun boyunca ağzını kapayamamıştı. Sanki içine serin bir pınardan su akar gibiydi.

Neyi aramış olduğunu şimdi biliyordu. Doğumdan önceki hayatın peşindeydi.

Doğmamış olmayı isterdi. Annesinin bikinisinden çıkan kılları görmemiş olmayı isterdi.

"Neye bakıyorsun?"

Güneşlenmek üzere yere uzanmış bir kadındı; hakkıydı bu onun. Yaşamış, oluşmuş olduğu karın güneşten kararmış o ağır göbek olamazdı.

Günün birinde yemek yemeyi kesmek doğal gelmişti. Kendini bulmuştu sadece, tam olmak istediği gibi. Yalnızca ruhun kayıp gittiği gergin bir tül. Canlıydı, ölüm öncesi durumda çıkmazda olduğundan şimdi inanılmaz canlıydı.

Çok mutlu olmuştu. Bunu hatırlıyor. İnanılmaz mutluydu. Kendine kolayca egemen olmuştu. Dünya şeylerine, barlara, lokantalara ihtiyacı yoktu artık.

Annesi arada sırada lokantaya götürüyordu onu. *Sipariş ver. Ye.* Fiamma hep diyetteydi, kızının tabağından otlanırdı.

Şimdi ona bir elma yetiyordu, saatlerce yürüyordu.

Günler öyle kolay geçer olmuştu ki. Bir uyuşturucu bağımlılığının ilk dönemleri gibi, kokain çektiğin ya da amfetamin aldığın günler gibiydi. Aç ve gergin dolaşan, kimyasal vizyonlarla yüklenmiş pek çok modern azize tanıyordu.

O artık her şeyi kendi başına yapıyordu, bağımlılığın her türünden nefret ediyordu.

Sadece kendi kendine bağımlıydı.

Açlığı denetim altında tutmayı öğrendiğin andan itibaren her şeyi denetim altında tutabilme duygusu.

Sabah içinde bir delikle uyanmak. İçsel her hareketi kaydetmek. Açlığın kötü bir kuyruk gibi çekip gidişini, mide duvarlarında artık mukozanın kalmayışını, açılmamış bir ilik gibi birleşmesini hissetmek. Oysa hâlâ içsel bir gaz, ruh tara-

fından üretilen enerjiye sahip olmak.

Mutlu günlerdi onlar. Kemiklerin, seherde açılan çiçekler gibi tenden çıkmalarını beklerdi.

Sonra çökmüştü. Tam uyuşturucu bağımlıları gibi.

Gücü çekiliyordu, vizyonlar toz oluyordu. Yiyecekler toz doluyordu. Ama devam etmekten başka çare yoktu. Yeşil kusmayı sürdürmekten.

Bu halden çıkmak istiyordu ama bu iyi bir niyet değildi. Bir tür palavraydı.

Hayatı düşünüyordu. Başkalarının hayatına bakıyordu. Normal bir bedeni olan kızlara. Kot pantolonları popolarını saran kızlara.

Ama artık kendisi o hayat kozasının içinde tutsaktı. Ölmeye yatanların, gözleri gerçeğe kapalı mistiklerin kozasında.

Artık yürümüyordu. Uzun saatlerini yatakta geçiriyordu. Saçları fare tüyüne benzemişti. Ve teni mezardan çıkarılmış beden rengindeydi. Bir kül yumağı.

Delia, Micol ile ayrı eve çıkmıştı, biyoloji okuyordu. Böcekler, çevreye uygun hayatlar. Annesi, erkek arkadaşıyla onu görmeye geliyordu. (*Lezbiyen mi senin kızın?)* Gürültücüydü, uyumsuzdu, anlamıyordu. Fiamma da kendi *sürecini* yaşamak zorunda kalmıştı, uzmanlarla konuşmuştu. Yiyecekten hiç söz etmiyordu. Bu, şeytandan söz etmek gibiydi. Bikiniden çıkan o tüyler gibi.

Delia beslenme güncesi tutuyordu.

Şeyler söylenemez. Sözcükler dipten çıkıyor ama ölü balıklar gibi yüzeyde kalıyorlar. Ruh bir deniz mezarlığının demir kapısı. İçeriye güneşten yanmış olarak, yalın ayak, elinde bir sandviçle girme. Bu evlada saygı göster. Çok uzun zamandır, çok uzaklardan beri acı çeken bu varlığa. Gerçek sorumlular yok. Kendini masum sayabilirsin. Sadece böyle oldu.

Yaşamak için fazla kırılgan, ölmek için fazla güçlü: Delia o zamanlar böyleydi.

Bir şeyler satın aldığı dükkânlarda yaşadığı ıstıraplı sahneler. Çocuk bedeni giysiler. Satıcıların bakışları.

Ve dizleri şimdi gerçekten acıyordu. Kakası da tavşanlarınki gibiydi, minik çalı meyveleri gibi.

Yıllar sonra Gae anoreksiyanın aşındırdığı o dişleri yalayacaktı.

"Neye bakıyorsun?"

"Senin her şeyine bakıyorum ve hepsine bayılıyorum."

"Bu dişleri tehlikeye atmayalım."

"Sakın ha."

Bu akşam da çorbayı içemiyor. Boğazında takılıyor, yutmakta inanılmaz zorlanıyor. Pirinç taneleri kireç parçaları gibi geliyor. Oysa bunu yapması gerektiğini biliyor. Yemesi gerekiyor.

Yavaş yavaş, ağır ağır. Beslenmesi gerekiyor.

Çocukları var artık ve buna izin veremez. Bundan korkuyor, en çok korktuğu şey bu. Çünkü kendi denetimi dışında. Her şeyi denetim altında tutarmış gibi duruyor ama aslında tamamen denetimden yoksun.

Ve o, her şeyi denetim altında tutmaya meraklı biri.

Çocukları olduğundan bu yana büyük bir organizatör olduğunu da keşfetti. Aynı anda sayısız konuyu bir arada düşünebiliyor. Düşünürken, bir yanağını dişlerinin arasına alıyor ve öyle kalıyor. Sanki içsel bir çengel var; o yanağa *post-it*ler asar gibi. Şimdi de orası nasırlaştı ve bütün kaygıları ona batıyor.

Yemekten vazgeçiyor, dişlerini sıkıyor, o yanağa asılıyor.

"Bayağı kurdum düzenimi... Alışveriş yapıyorum... Bir elektrik süpürgesi aldım... Her şeyi o yapıyor. Harika. Biz neden hiç elektrik süpürgesi almadık?"

"Bilmem."

Gae'nin çenesinde pirzolanın yağı var. Delia'nın içinden elini, peçetesine uzatmak geliyor. Pislikleri temizlemek içgüdüsel bir durum.

"Rezidans dedikleri boktan bir yer..."

"Biliyorum."

"Cosmo mu söyledi?"

"Evet."

"Nico seviyor. Duvarlarda kâğıt var, tozdan hayvan şekilleri oluşmuş. O yüzden aldım elektrik süpürgesini."

Dilini bir yanağının içine itiyor, sonra da ötekinin.

"Pek uzun oturamam orada."

"Çeneni sil."

Gae en küçüğü, Nico'yu düşünüyor. Onu özlüyor. Onu koala gibi sırtında taşırdı. Onu bisikletiyle parka götürürdü; pusetinde uyuturdu. Saçlarını, kendininki gibi düz ve kızılımsı saçlarını düşünüyor. Delia artık çocukları almasına izin vermiyor.

"Canın çektiği gibi davranamazsın."

Babanın çocukları görebileceği günler belli. Hâkim belirledi bu günleri.

O boktan sabah Adalet Sarayı'nın merdivenlerinde buluştular. Bir ay önce. En son o gün görüşmüşlerdi. O günden sıcak bastırmış olmasına karşın Delia kapitone kadife ceketini giymişti. O hep kapı girişinde asılı duran ceketi.

Hâkim genç bir keldi. Tombul bir tavuğa benziyordu.

Kadına hak verdi.

Anne ve babanın öyle yarım saatliğine uğramasını, elinde

hediyelerle ya da çocukların iştahını kapatan şekerlemelerle gelmesini istemiyordu.

"Sinirli oluyorlar, tuhaf davranıyorlar, sözümü dinlemiyorlar."

Gelmek, ağzına bir keçiboynuzu atmak ve gitmek çok kolaydı.

Böyle iki arada bir derede oldukları dönemde erkek aşağıdan zile basıp sesleniyordu:

"Yukarı gelebilir miyim?"

Genellikle kapıya bakan Cosmo oluyordu.

"Annene sor bakalım eve gelebilir miyim?"

Hata yaptı, çocukları işe karıştırmamalıydı. Aslında onların tavrını da merak ediyordu. Adımları onu uzaklara götürse de dönüp dolaşıp eve geliyordu. Zili çalmadan önce ileri geri yürüyüp duruyordu. *Belki çöpü atmaya iner, kolundan tutar durdururum. Söylesene ya, ne yapıyoruz biz?*

Hatta bir keresinde onu öpmeye kalkışmıştı. Kadın da ağzını açmıştı. Ama diller bile iki Ortaçağ kılıcı misali öfke yüklüydü. Demirle aşk yapılır mı? Bunun için *Iron Man* olmak gerekir!

Erkek onun diline bayılıyordu. Minik, pembe, uysalken ansızın sahibesi gibi kanlı canlı oluveriyordu.

Saatlerce öpüşüyorlardı. Bir başka bedeni keşfetmeye başlayan ergenler gibi parklarda, duvarlara dayanıp öpüşüyorlardı. Uyuşukluktan yerlerine yapışmış sıcak böcekler birbirlerine kayıyorlardı. Erkek o ağzın içine giriyor, oraya düşüyor, dilini pürenin içindeki kaşık gibi çeviriyordu. Sen kayıp gidiyordun, ıslanıyordun, alev alev yanıyordun. Tükürükle beraber canlanıyordun. Bir hafta önceki zavallı salak olmak-

tan çıkıyordun. Çünkü o seni bir sülük, güneşi arayan bir bitki gibi istiyordu. Bu dünyada, sadece yaşamak için aranan bütün aptal şeyler gibi.

Birbirlerinden biraz kopuyorlar, mutlulukla birbirlerine bakıyorlardı. Onları mutlu eden bir hiçti. Geviş getiriyor, sonra yeniden işbaşı yapıyorlardı. Terli işçiler gibi. Çünkü halleri tıpkı onlarınki gibiydi. Bir aşk kurulurken, temeli tükürük oluyordu.

Ne zaman vazgeçtiler öpüşmekten?

Gün ortasında öpüşmeye kalkışınca kadın biraz geri çekilmeye, dudak bükmeye başladı. Yalnızca akşamları vardı, günün geri kalanında çekip gidiyordu (nasıl olduğu belli değildi ama gidiyordu) ve kendine bakmak, onu yanında hissetmek için yalnızca akşamlar kalıyordu.

Karın yemek pişiriyor, sen çekmeceden peçeteleri alıyorsun, onun karın olduğunu, onca şeyi paylaştığınızı, onu doğururken gördüğünü düşünüyorsun Sana minik bir adam verdi; bir zamanlar senin olduğun kadar minik. Ve sen yepyeni bir senle her şeye yeniden başlayabileceğini düşünerek ağlamıştın. Daha da iyisini yapmalıydın. Çünkü başka bir kuşaktandın, daha duyarlıydın. İliklerinde kendi anne ve babanın pislikleri işliydi. Onları yinelemeyecektin. *Yemin ediyorum oğlum, bunları sana yaşatmayacağım.* Baba olan her genç böyle düşünür ama o anda güçlü olan sadece senin düşüncelerindir.

O gece yaşadıkların ansızın zihnine üşüşüyor. Üzerinde ev tişörtü olmasına, yüzünde sevişme arzusu görülmemesine karşın o lanet olası öpücük için yaklaşıyorsun karına. Filmlerdeki gibi bir sahne yok ortada. Ama bunu defalarca konuştunuz zaten: *Hayat bizi kemiriyor ama yalnız kaldığımızda masalımız kaldığı yerden devam edecek.* Çünkü insan her za-

man yeniden âşık olabilir. Ölmeden önce sevişmiş çiftler var. Sen de şansın olduğunu düşünüyorsun. Kitabı, Cosmo'nun okuduğu meşhur kitaplardan birini alıyorsun ve karına doğru bir hamle yapıyorsun.

Ama belki de boynunu acıttın. O da gergindi. Yemek pişirmeyi sevmez ama artık her akşam pişirmek zorunda. Sana uzanan o çarpık ağız, sanki kalp krizi geçiren birini anımsatıyor.

Gençlikten bir adım uzaklaşınca insan bu kadar uzağa mı düşüyor? Lanet olsun diye düşünüyorsun.

O zaman *önce biraz tadını çıkarmak gerekiyor. Canına okumadan önce keyfini çıkarmalı çünkü bu, insanın canına okuyan bir dünya* diye düşünüyorsun.

Çünkü belki de günün birinde gerçekten kalp krizi geçireceksin.

Gae ikinci hayat üzerine yazılmış pek çok kitap okudu.

Korkunç bir kazadan sonra yeniden doğan ve ilk kez bir kelebeği ya da benzeri manasızlıkları fark eden insanların öyküleriydi.

Bir televizyon projesi için okudu bunları. Altı bölüme yayılacak mide bulantısı. Bilmediği bir sükûnete ihtiyacı vardı. Sıkıntıdan testisleri şişmişti. Parkta arada sırada gördüğü ve testis iltihabı olan berduş gibi alt tarafının ağırlığını hisseder olmuştu. Pantolonunu bir iple bağlayan, neyi var neyi yok gözler önüne seren o berduş gibi. İnsanları bakışlarını kendine çekmek için teşhir ettiği o pis hastalıkla yaşıyordu adam.

Şimdi de testis iltihabını düşünüyor. Anormal büyüyen, gözle görünür biçimde şişen testisleri. Eşofmanlı berduşunkileri. Evsiz yaşayan ve şişmiş malını ortaya seren bir adam. Acıdan, güvensizlikten ve edilen alaylardan şişmiş. Şiş.

Gae kendi testisleri böyle el arabasıyla taşınacak kadar şişse nasıl davranacağını düşünüyordu.

Yeteneği olsa bütün bu düşüncelerini, görüntüleri bir kitap yapardı. Bir kitap yazmak, yolu geçip parka giren ve kimlik değiştiren çocuğun öyküsünü anlatmak isterdi.

Evet, zavallı bir *Yabana Doğru* yazabilirdi. Alaska ormanları yerine Salaria Caddesi'nin sonundaki ağaçları, antenleri, yağmurla oluşan derecikleri, su birikintilerini anlatırdı.

İyi de neden bu kadar çok yağmur yağıyor?

Bu kafasına taktığı son sorulardan biri. Çamurdan ve geri kalan her şeyden bıktı. Güneş hangi deliğe girdi?

O ikinci hayata inanmıyor. Şimdikinin tadını çıkarmak istiyor.

Ötenazi konusunu işleyen filmleri seviyor. "Hayır, buraya yapışıp sizin yaşamanızı seyretmek istemiyorum" diyenlerin öykülerini.

Ayrıldıklarında Delia'ya da bunu söylemişti. Artık bu evde kendini son aşamaya varmış bir hasta gibi hissediyordu.

"Bırak huzur içinde gebereyim, çek fişimi hemşire."

Bu akşam, masalarını açık havaya çıkarmış, garsonları göbeklerini açıkta bırakan yırtık kot pantolonlar giymiş bu lokantada yaptıkları da bundan farklı değil.

İskemlelere çivilenmişler ve başkalarının yaşamlarını izliyorlar.

O olumsuz duygusallığı geliştirdiler.

Öte yandan, insan bunca olandan sonra nasıl neşeli olabilir ki?

"Bakın, evde ayrı ayrı yaşayabilirsiniz."

Gae'nin masa örtüsünü çekip akşam yemeğini mahvettiği akşam bunu söyleyen Cosmo oldu.

Cosmo, arabulucu ifadesiyle bu dağınıklığı seyretti. Aqui-

la'daki depremin enkazını ziyaret eden Berlusconi'ye benziyordu.

Kendi odasını vermeye hazırdı. (Gae iki yatağın arasında, halının üzerinde kurbağalarla birlikte pek çok kez uyumuştu zaten.)

"Ne diyorsun sen Cosmo?"

"Öğretmenim söyledi bana."

Öğretmenle konuşmaya gitmişlerdi.

"Bu konuları konuşuyoruz, normal bu."

Öğretmen de eşinden ayrılmıştı. Kendini toparlamak için memelerini yaptırmıştı. Gömleğin altından kendilerini gösteren iki güzel, sentetik memesi vardı. Babaların baktığı memeler. Gae'nin de aklından bir düşünce geçmemiş değildi. *Onu bir kahve içmeye davet edip Cosmo hakkında konuşabilirim.* Dağınık saçları, gözlükleriyle bu kadına karşı acıklı oyununu oynayabilirdi. Öğretmen fikri de hoşuna gitmişti; bayağı sinematografik bir durumdu. Kadın *Kulede sessizlik yükselmişti...* diye bir şiir okurken, o başını porno yıldızı memeleri arasına sokardı.

"Peki ama hâlâ Pascoli okuyor mu çocuklar?"

"Hayır, Masaileri öğreniyorlar. Masailerin uzun koşusu."

Güldüler, çaresizliğe kapılmamak için sözün sonunda hep gülüyorlardı. Kendi hallerine, demokratik ve karışık çağlarına.

Delia saçını kulağının arkasına atmak için elini kaldırıyor.

Gae ancak o zaman saçının ayrımını değiştirdiğini fark ediyor. Ortadan değil, yandan ayırmış. Belki de durumunu değiştirdiği, artık yalnız bir insan olduğu için yapmıştır bunu.

"Biraz daha şarap ister misin?"

Kadın eliyle bardağını kapatıyor, başını belli belirsiz sallıyor.

Erkek içiyor.

Delia alnından geçen o bantlardan takmış. Şimdi Gae'nin aklına bir perde geliyor. Yarı yarıya açılmış bir perde.

Gençliğinde tiyatro yazmak isterdi, gönüllü olarak tiyatroda çalışmaya başlamıştı. Küçük tiyatrolar, evden getirilmiş paçavralar, delirmiş ve geceleri çiğ sosis yiyen aç yönetmenler vardı. Karanlıkta nem lekeli, sigara yanığı delikli koltuklarda otururdu.

Evi çevre yolunda olduğundan motosikletiyle şehir merkezine vardığında yüzü sinek mezarlığına benzerdi. O insanlar ona gerçekten dâhi gibi görünürdü. O zamanlar bayağı ideolojikti, televizyondan ve onun peşinden sürüklediği ülkeden nefret ediyordu. Hâlâ bunun bir panzehirinin olabileceğini düşünüyordu. Birilerinin gözünü açıp *bakın millet, öyle değil, böyle olur bu iş* demesi gerekirdi. Hepimiz daha yoksul, daha üzgün olacağız ve gençler başlarını nereye vuracaklarını bilemeyecekler. Canları hiçbir şey çekmeyecek, gidip alışveriş merkezlerinde Biri Bizi Gözetliyor deneme çekimlerine katılacaklar.

O vasat oyuncular ona uygun kişiler gibi görünüyordu. Ağızları laf yapıyordu ve o lafları taş gibi çeviriyorlardı ağızlarında.

Gae o zamanlar konuşmayı bilmezdi. İfade edilemeyen gömülü düşünceleriyle yaşardı. Sözlerin değerli, hem de çok değerli olduklarına inanırdı.

Vasat oyuncular şişelerle içki, votka içerlerdi.

Bir gece, Torvald'ı oynayan tip, birini boğazından yakaladı, şişeyi yüzünde kırdı. O gece Gae bu sahnenin tiyatroda sergilediklerinden çok daha iyi olduğunu düşündü. Bunu söylemedi ama düşündü. *Bunlardan hiçbir şey olmaz* diye düşündü.

Gae o zamanlar televizyon için üç kuruşluk laflar yazmak zorunda kalacağını bilmiyordu.

Delia'nın midesi bulanıyor. Bu yemeğin, bu komedinin bitmesini dört gözle bekliyor. Birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şey yok. Çok konuştular zaten. Kadın çok fazla konuştu. Çuvallar dolusu sözü çöpü boyladı.

Çıkmak için makyaj yaptı. Kepenkler arasından sokağı gözleyerek yarı karanlıkta giydi o elbiseyi. İnsanlar evlerine dönüyorlardı. Nail Shop'taki kız vitrine dayanmış sigara tüttürüyordu.

Şehir bu manikür dükkânlarıyla doldu. O ışıklı deliğin önünden geçerken, günün her saatinde, onlara içlerindeki bir yolu gösterecek olan kâhini dinlermiş gibi ellerini karşısındaki kişiye açmış kadınlar görüyordu.

Delia masada duran eline baktı; nikâh yüzüğü yerine babasının on sekiz yaşındayken armağan ettiği minik pırlantalardan oluşan gül yüzüğünü takmıştı; tırnakları saydamdı.

Günün birinde kendisi de o tırnak dükkânına girmeli, elini uzatmalı, cilalı pençelerle silahlandığını görmeliydi.

Fazlasıyla içsel olan karakterini değiştirmek için dışsal uygulamalara ufaktan ufağa başlayabilirdi. Dünyanın uyarılarına kendini açmalı, gözünün önünden kayıp giden ve insanın uyum sağlamasına yardım eden pek çok şeyden birini yakalamalıydı. Geri kaldı. Yüzyıllar içinde kendini yineleyen o bilinçli yaratıklardan biri gibi. Kendi dönemlerinde başarı sağlayamadan yaşarlar. Dişi sonsuzluğun bir klasiğidir. Bu nedenle kendinden nefret ediyor. Çünkü bir kalıptan ibaret olduğunu biliyor.

Cep telefonu çalıyor. Delia çantasında arayıp buluyor, mavi ekranda ANNE yazısını okuyor. Belli belirsiz yüzünü buruşturuyor.

"Söyle."

Annesinin konuşmasına bile izin vermiyor.

"Ver onu bana. Ne var Cosmo?"

Çocuğun sesi geliyor. İyi kaymayan bir paten gibi tiz ve sızlanan bir ses tonu duyuluyor.

Gaetano oğlunun sesini duyabilmek için yaklaşıyor. Boğazını temizliyor, öksürüyor. Şimdi avaz avaz bağıran Nico'nun sesi geliyor.

"Sonra konuşuruz. Şimdi yatın artık."

Gaetano okuldaki gibi elini kaldırıyor. Ama Delia ona izin vermeden kapatıyor.

"Onlara merhaba demek istiyordum..."

"Ah, üzgünüm."

Çocuklara onunla çıktığını söylememişti, onları umutlandırmak istemiyordu.

"Uyumuyorlar mı?"

"Annem abartıyor."

"Annen nasıl?"

"Kimse başa çıkamaz onunla."

"Benim selamımı iletebilirdin."

Gaetano, annenin kendine kızgın olduğunu ama bunun geçici olduğunu biliyordu. Yoksa hep iyi anlaşmışlardı. Kolay, klasik bir damat kayınvalide ilişkisi vardı aralarında. Ortak çıkarları için karşılıklı sevgi gösterilerindeydiler. Damadı ona cin tonik, mojito hazırlardı. Delia'nın annesi yüksek alkollü aperatifleri severdi.

"Oğlana bir köpek hediye etmek istiyor."

Anneanne parfüm kokuları ve gürültücü halleriyle geldi eve. Kızının yüzüne bile bakmadı. Zaten birbirlerinin gözlerinin içine pek bakmazlardı. Birbirlerine hızla, şöyle bir dokunurlardı. Sadece söylenmesi gerekenleri söylerlerdi.

Delia yemeği hazırlamıştı, ona Nico'nun derin dondurucuya tırmanmasına izin vermemesini söylemişti. Annesi de "peki"

demişti, zaten hiç hayır demezdi. Canının istediğini yapmak için Delia'nın çıkmasını beklerdi. Yanında sahte bir dede olarak erkek arkadaşını getirmişti. Adam şarap rengi ipek gömlek giymişti. Hâlâ sevişen ihtiyarlar. Aralarında özel bir özen var; birbirleriyle şakalaşıyorlar. Bu da çocukların hoşuna gidiyor.

Zaten çocuklar eve ayak basan herkese bayılıyorlar.

Pijamalarıyla kapıda bekliyorlar. Nico, lastik bir gözyaşı misali dilinde emziğiyle, Cosmo gözlükleri ve yeni beliren hamster gibi kıvırdığı burun tikiyle hazır.

İçeri birinin girmesini bekliyorlar.

Delia asansörle inerken çocukların mahkûm olduklarını düşündü. Kapının yanında duruyorlar, biri gelsin de evin içindeki bataklığı biraz hareketlendirsin, küvetteki plastik ördekler gibi içinde yüzsünler diye bekliyorlar.

Fiamma bu ayrılığı engellemek için elinden geleni yaptı.

Kızının elini tutup, gözlerinden akıp ağzının içine süzülen gözyaşlarıyla konuştu onunla. Delia onun içindekileri dökmesine izin verdi; bir yandan da kadının böyle perişan olmasına üzüldü.

Fiamma, Gaetano'yu öğle yemeğine davet etti. Ona *Delia ilginç, farklı, zeki, zor bir kadındır* gibisinden şeyler söyledi. Bir yandan da altyazı akıyordu: *Özür dilerim, bu dengesizi getirdim dünyaya ve sen onunla karşılaşma bahtsızlığını yaşadın ama direnmeye çalış.*

Ana yüreği ne de olsa.

Delia artık onu seviyor. Ona okuması için kitaplar veriyor. Karşılıklı kabullenme konusunda uzun bir yol yürüdüler. Az çok başardılar sayılır. Fiamma sabretti.

Artık onu kızdırmaması gerektiğini biliyor. Torunlarını görmek istiyorsa, erkek arkadaşını onlara dede gibi göstermek istiyorsa böyle yapmalı. Ayakkabılarını çıkarıyor, o de-

likli plastik terliklerden giyiyor ayağına, saçlarını bir tokayla bağlıyor arkadan. Çocuklarla ilişkisi oldukça iyi. Dizinin üstüne çömeliyor, havlıyor. İnsanların nasıl değiştiğini görmek gerçekten ilginç.

Olayları dolaylı yoldan öğrenmek isteyen biri hiç olmadı ama Delia artık onunla konuşmak istemiyor. Bunu kaldıracak durumda değil. Farklı meşrepte birer anne kız onlar; olabilir. Şimdi ise bu durum ona bir şans gibi görünüyor. Çocuklar anneannelerinin, olayları bir fular ucu gibi geriye atıp, içlerindeki boşluğu dondurmalarla, fosforlu çıkartmalarla doldurmayı bilen biri oluşuna bayılıyorlar.

Belki de ileri yürüyebilmek için gerekli olan bu. Bir tür arınma sistemi, katı maddeyi ayrıştırıyor, sert bir şeyin inmesine izin vermiyor.

İnsan daha hafif, daha arı ve duru oluyor.

Delia yaşlı çifte bakıyor; adam neşeli bir tipe benziyor. Yaşına göre dinç, kulüplerde tenis oynayan sağlam adamlardan biri.

Babasını düşünüyor. Bakışlarının camlaştığı zamanları. Hep depresyonun eşiğinde dururdu. O ıstıraplı durgunluk halinde bazen insancıl, gülümseyen bir bakış yakalamak mümkün olurdu. Auschwitz'den kurtulmuş bir adamın oğluydu ve babasının karabasanlarını miras olarak almıştı; hiç bulunmamış olsa da rüyalarında temerküz kamplarını görürdü.

Gaetano gözlerinin ucuna dokunuyor, kaşıyor.

"Çocukların köpek almalarına izin ver."

"Bir köpek eksikti başımda."

"Ben gelir dolaştırırım."

"Ne zaman? Gecenin üçünde mi?"

Sahip oldukları tek hayvan bir hamster'dı.

Gae geceleri o cehennem gürültüsüyle uyanırdı. İlk duydu-

ğunda yüreğine inecek gibi gibi olmuştu, *Eyvah, Deccal girdi eve.* Çocukların odasına giderken birini ya da ikisini birden gözleri devrilmiş, tuhaf sesler çıkarırken bulacağını sanmıştı. Tabii ki ikisi de uyuyordu. O ses hamster denen lanetten geliyordu. Geceleri kafesin üst katına, minik tekerleğin tepesine çıkıyor, yarasa gibi asılıyor ve sürekli kendi çevresinde döndürüp duruyordu. Gerçekten de şeytan kadar korkunç bir ses çıkarıyordu.

İki yıl boyunca o koşullarda, inanılmaz uzun ömürlü ve kesinlikle deli bir hamster'la birlikte yaşamışlardı.

Cosmo, hayvanı sık sık serbest bırakırdı. Deccal, Gae'nin Mac bilgisayarının kordonunu kemirmiş, tuvaletin içine düşmüş ama hayatta kalmıştı.

Sonra günün birinde hastalanmıştı.

Modern Sanat Müzesi MACRO'nun önündeki kafede oturuyorlardı. New York'lu niyetlerle başladıkları ama Nico'nun ellerini eski kordonlardan, reçineden oluşan bir enstalasyona yapıştırması ve alarmı çaldırmasıyla sona eren kültürel pazarlardan birini yaşıyorlardı.

Gaetano gülüyordu, ona göre modern sanat saçmalıktan, ticari bir oyundan başka bir şey değildi. Delia *performansların* gösterildiği televizyonların önünde büyüleniyordu.

O beyaz barın önünde tartışıyorlardı. Delia, Nico'yu cezalandırmak istiyordu, Gae ise ona ikinci gofretini almıştı. Konuşup duruyordu.

"Danimarka'da çocuklar kirletebilir, boyayabilir, sanata katılabilir... Oysa burada... Boktan bir ülke..."

Nico onun silahlı eli, aptallığının ve ezikliğinin küçük kamikazesiydi.

Delia bir kataloğu karıştırmaya başlamıştı. O katalogda bir iki ölü hayvanın resmi olmalıydı. Cosmo her zamanki gibi yanında oturuyordu. Hamster'dan söz etmeye başlamıştı: Artık hareket etmez, geceleri tekerleği döndürmez olmuştu.

"Anne onu veterinere götürmeliyiz."

Gaetano kruvasanını sütlü kahvesine batırırken, dolu ağzıyla şöyle demişti:

"Hamster veterinere götürülmez. Hamster'ın yenisi alınır."

Sessizlik. Delia onun şimdi o enstalasyonlardan birini andıran suratına bakmıştı.

"Ne diyorsun sen?"

"Veteriner elli avro, hamster'ın ise yenisi sekiz."

Gülüyordu, kendi sözleri hoşuna gitmişti. Gae, iyi bir espri için canını verirdi. Bu onun mesleğiydi zaten. Karısının da güleceğini sanmıştı.

"Tasarruf etmemiz gerektiğini söyleyen sendin... Annen hep öyle söylemiyor mu Nico?"

Nico, herkesi neşelendiren o gülüşüyle gülüyordu. Pek çok kez hayvanın canına kastetmişti; onu fazla sıkıyor, kuklalarını fırlattığı gibi hamster'ı da kuyruğundan yakalıyordu (babası gibi kafayı bir şeye taktı mı, bırakmazdı). Daha üç yaşında bile değildi, ölümü bilemezdi.

Ama Gaetano bilmeliydi bunu. Cosmo faresine âşıktı, bir çorabın içine koyup gezmeye çıkartırdı onu.

Gae, annesinin yanında oturan Cosmo'nun çaresiz yüzüne baktı.

"Şaka yapıyordum... Ne bu ya, şaka bile yapamaz olduk artık..."

Takımlara bölünmüşlerdi. Babası ve Nico bir tarafta, öteki iki melankolik bir taraftaydı. Belki de ailenin ilk bölünüşü böyle başlamıştı. Saçma sapan bir tartışma çıkmıştı.

"İyi de o sadece bir fare."

"Onun için çok daha fazlası."

"Fare faredir; ölürse de o kadar önemli değildir, baba ölürse, anne, kardeş ölürse işte o zaman önemli olur."

"Ne dediğini, aklından neler geçtiğini anlayamıyorum."

"Onu delirtiyorsun... Her şeyi büyütüyorsun... Gerçeği görmesini engelliyorsun."

"O gerçeği kendi de görebilir."

"Bir fareyi kurtarmaya değmez demekten çok daha iyidir bu. Kimse hastanede dedesine yaptıkları gibi fareye serum takacak değil."

"Kes sesini."

"Kimse kurtarmayacak o lanet fareyi."

"Sevgiyi böyle mi öğrenecekler Gaetano?"

"Hayatta kalmayı böyle öğrenecekler."

"Seni kimse kurtarmayacak Gaetano... Sen ne zaman bu kadar budalalaştın?"

Ama onlar farklıydı.

Farklı bir aile olacaklardı. O mükemmel insanlar gibi. Hani çift puseti olanlardan. Emziği kutusuna koyanlardan. Onları daha gerçek kılacak bütün engelleri önlemek için ne çok incelik gerekiyordu.

Onlar hayatta kalmak istemiyorlardı. *İlerlemek*, birlikte gelişmek istiyorlardı. Bu nedenle aile kurmuşlardı. Belirsizlik onlara tek yol gibi görünüyordu. Trajediyi komiklikle yaşama duygusuydu bu.

Başkalarına bayılıyorlardı. Tiyatrodaymış gibi büyülenmişçesine insanları seyrediyorlardı. Görüntüleri, hayatları, ilişkileri kameraya alıyorlardı. Delia parklarda meme veriyordu. Bazı akşamlar evde yere yatıyorlardı. Ceset gibi yan yana uzanıyorlardı. Hava sıcak oluyordu. *Gel bak zemin ne kadar serin.*

Nasılsın? Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Dünya hakkında ne düşünüyorsun sevgilim? Sence bu hasta gezegende ayakta kalmayı başarabilecek miyiz? Çocuklarımız başarabilecekler mi?

Bu tür kapılar açıyorlardı.

Delia, bunları Gaetano için açıyordu. Kadının yanıtları şa-

şırtıcı oluyordu. Ama erkeğe genellikle sessizlik yetiyordu. Yürekleri açıktı. Her türlü saçmalık onlara ıstırap veriyordu. Haberlerdeki her olay onların evine somut bir yas gibi yansıyordu. Kaç kez birbirlerine *insanlar ne kadar yalnız* demişlerdi. Başlarını ancak otobüs durağının pis camlarına dayayabilen başlar vardı.

Makarna suyunu kaynatırken kaç kez suçluluk duygusuna kapılmışlardı. Delia dünyada bir şeyleri kurtarabilmek için kampanya metinlerine imza verirdi.

Onlar kendilerini çoktan toprağa gömmüş başka genç çiftler gibi kapıları arkalarından kapatmamışlardı. Kendi anne ve babalarınınkinden biraz cimri ve hınç dolu bir dönemde yaşıyorlardı. Pier ve Lavinia; Sebastiano ve Daniela bunlara örnekti.

Bazı akşamlarını onlarla geçiriyorlardı. Evde yemek yiyorlar, RPG denen rol yapma oyunları oynuyorlardı. Sebastiano *World of Warcraft* oyununda başa geçebilmek için karısı Elf Gilraen'i satmaya kalkışmıştı. Arkadaşlarının evinden içlerinde bir sıkıntıyla dönüyorlardı.

"Belki de biz yanıldık."

Böyle yaşamaktansa gebermek evlaydı. Pier otomobilinin tepesine kayaklarını bağlarken, gezegen ısındığı için söyleniyordu. Belki de onlar hep böyleydi de kendileri fark etmemişlerdi. *Kurtlarla Dans*'ın, elektronik müziğin egemen olduğu, lazer ışıklarla süslenen *Rave Partileri*'nin hoş dönemleri geçmişti artık. Ekonomik krize direnebilmek için doğru formda katılaşmış olabilirlerdi. Belki de sadece onlar biraz daha umutsuzdu. Umutsuzluk daha insani kılar ama yaşamayı öğretmez. Seni birleştiren ve yükseğe çıkaran, bir anda seni ayırır ve uzaklara sürükler.

Hayatlarında hiç kar tatiline gitmemişlerdi.

Arada sırada kar görebilmek için günübirlik Abruzzo'ya giderlerdi. Gaetano çocukları sırtına alır, ayı gibi yürürdü. Kotu ıslanırdı. Çocukların çişi buzun içinde sarı sarı donardı.

Bazen de sonradan –güneşten, soğuktan, beyaz çarpmasından– ateşleri çıkardı.

Kimselere benzememek güzel olmuştu. Böyle yalnız ve yalıtılmış kalacaklarını bilememişlerdi.

Gaetano bir gün bilgisayarına Dürrenmatt'ın bir sözünü yazmıştı.

Yeryüzünde sözümüzü söyledik ve fiyasko yarattık.

Yolun başındaki bir yazar için kesinlikle cesaret kırıcı değildi.

Delia taşınmak, bu kenti terk etmek istiyordu.

Bir süre o ve Gaetano onarabilecekleri eski bir ev aradılar. Orvieto yakınlarında bir değirmen buldular. Bu sonradan onun hiç peşini bırakmayan bir anı oldu. Gerçekleştirilememiş bir yaşam tarzı. Konuyu savsakladılar. Delia yakınında akan dereden korktu, Cosmo çok küçüktü ve çok başına buyruktu. Nico doğmak üzereydi. Hem de şehirden uzaklık konusu vardı.

Defalarca gittiler otomobille oraya. Doğru dürüst bir çit yoktu çevresinde, girip otururlar, bir sandviç yerlerdi. Bir vişne ağacı vardı. Onun çiçeklenmiş halini, sonra da minicik, henüz yeşil olan meyvelerini de gördüler. Artık nihayet karar verdiklerinde bir başka aile satın aldı değirmeni. Bir hafta sonu oraya uğrayan Hollandalı bir çift almıştı. Sanki bir parçaları kesilmiş gibi hissettiler. Sanki dizlerinin arkasındaki yumuşak dokuya bir tekme yemişlerdi.

"Başka bir fırsat çıkar karşımıza."

Başka bir fırsatı aramadılar bile. Daha otuz yaşında gidip köye gömülmenin ne manası vardı? Topal güvercinler uygarlığından kaçmanın sırası değildi. Gaetano senaryo yazarıydı, boktan görüntülere ihtiyacı vardı. Hem akşamları bir sergi, bir sinema için çıkmaya alışmışlardı ya da en azından ara-

da sırada bunu yapabileceklerini biliyorlardı. Kaldı ki şehirde büyükannelere veya birinci kattaki felsefe öğrencisi kıza güvenebilirlerdi.

Sonra bu gerçekten iyi göründü gözlerine. İşler kötüye gitmeye başladığında. Değirmende olsalardı nasıl bir cehennemde bulacaklardı kendilerini? Erkek geceleri nereye kaçacaktı? Kadın yanında erkek olmadan, nehirden duman gibi yoğun bir sisin yükseldiği o bayırda tek başına ne yapacaktı?

Şehir en azından hipnotize ediyor. Seni otobüsleri gibi sürüklüyor. Senin gibi mutsuz insanların arasına gizlenebiliyorsun. Bir dükkânın ışığının önünde durabiliyorsun.

Kaçırılmış fırsatları didiklemek nafile. Ölümden mi kurtuldun, yoksa gerçek hayatı mı kaçırdın, bunu asla bilemezsin. Belki de değirmende birbirlerinden daha çok nefret edecek ve birbirlerini boğazlayacaklardı. Belki de o sessizlikte birbirlerine saygı duyacaklardı. Sadece oldukları kişi olacaklardı.

Çünkü onları en çok yaralayan bu. Asıl kaçırılan fırsat bu. Onları bu akşam, bu kaldırım üzerindeki lokanta masasında hâlâ birlikte kılan bu.

Onlar özensizce yinelenen bir pandomimin oyuncularından başka bir şey olamadılar.

Nihayetinde başkalarından o kadar da farklı değillerdi. Sanki içlerinde defalarca dolaşan acı sonunda bir saçmalık olarak taşıyordu. Ağız dalaşının seviyesi gerçekten çok düşük oluyordu. Erkek tuvaletin tahtasını kaldırmadan işiyor, kadın oturup ıslanıyordu. Bu bile hayattan nefret etmek için bir nedendi.

Bir yandan da onları öldürmüş olan şehrin ta kendisi vardı. Delia bunu sık sık düşünüyordu. O uyuz park, o fazlasıyla küçük apartman dairesi. Pusetleri, otomobillerin egzoz borusu düzeyinde itmek zorunda kalmak.

Her gün yanılsamalarla, bize gerekliymiş gibi görünürken kayıp gidiveren şeylerle mücadele etmek üzere evden çık-

mak. Kendilerinin de bir parçası oldukları o insanların mat davranışları. Sakin sakin beslenen bir tenyaya benzemek.

Gaetano'nun gözleri farklıydı. Ezik birinin sapık bakışları. Elinden geldiğince çırpınıyordu. Bir onay işareti bekleyerek hayatı *stand-by* konumunda yaşarken insan nasıl kendi olarak kalabilir ki? Tabii ki bir şeyler bozulacak. Başkalarına, az çok başarmış birilerine benzemeye çalışacaksın. Artık hedefi düşürdün. Sadece cebinde biraz para olmasını istiyorsun. Aileni geçindirmeyi başarmak istiyorsun. Artık çocuk değilsin, okula göndereceğin çocukların var. Akşam biraz içince, ertesi gün basurun olduğunu hatırlıyorsun. Kendini koyuveremezsin. Karının eline bakmak işine gelmez.

Gae daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. Bu onun hakkıydı. Salonda üzerinde donla, yanında kahve fincanıyla yazıyordu. Nico kucağına oturmuş oluyordu. Güzel bir fotoğraftı aslında. Sonra çocuğun tek bir tuşa basması onu bambaşka kılmaya yetiyordu. Çaresiz gözlerle bakan bir adam, bir çocuk.

"Lanet olsun! Hemen teslim etmem gerekiyor bunu!"

Nerdeyse ağlamaklı oluyordu. Fincanı yere fırlatıp, saçlarını yolacak raddeye geliyordu.

İnsanların derinliklerinde nasıl bir yaşama yetersizliği, nasıl aptal bir çaresizlik olduğunu hayal bile edemezsin. Delia ona bakıyor, çok acı sonuçlara varıyordu. Fincanı yerden alıyor ama onu gerçek anlamda bağışlayamıyordu.

Kocası *sit-com*, ermişlerin biyografisi, cinayet destanları pazarına girmek zorunda kaldıysa, bu onun ve çocukların suçuydu.

Sonuç buydu işte. Yönetmenlere, müşterilere iyi tarafını gösteren dengesizin tekiydi. Akşamları sıkılmış bir limon gibi ve dünyaya karşı yüklendiği hınçla dönüyordu eve.

Ve Delia susmuyordu.

"Bizim canımıza okuyorsun... Git başka yerde yaz, bizi rahat bırak."

Erkeğin kazandığı ilk parayı yerdeki parkenin her bir şeridinin üstüne tek tek sermişlerdi. Artık gevşeyebileceğine inanamıyordu. Şehrin tadını çıkarmaya başlamış, bir lokantaya girmişlerdi.

Gaetano şimdi Roma usulü pişirilmiş enginar istedi. Kadın nanenin, yanık sarmısağın kokusunu duyabiliyor.

"Bir daha Orvieto'ya gittin mi?"

"Bir daha oraya adım atacağımı sanmıyorum."

Gae yemeğin yağına ekmek banıyor.

Delia o gün öğleden sonra Orvieto'ya gitmek zorundaydı. İki hafta önce. Haziranın ilk cumartesi günüydü. Güzel, güneşli bir hava vardı.

Arkadaşı Grazia ile birlikte masaları hayvan biçiminde olan o şarap evinde keyiflerince içecekler, çakırkeyif ve terlemiş olarak kalkacaklardı. Tüfün sessizliğinde yürüyeceklerdi, Duomo'ya kadar. Oturup onu seyretmek bile insanın kendini iyi hissetmesine yeterdi. *İnsanlar sonsuzluğu inşa etmişler ve biz iki sersemle evlendiysek sabretmekten başka çaremiz yok.* Grazia da güvenilmez bir adamla evliydi. Ama varlıklıydı. O köy evine, o süet ceketlere sahip olma şansı vardı.

Belki Orvieto'da bir beslenme uzmanına gerek olabilirdi.

Şimdi ayrıldığına göre ipleri koparmayı ciddi anlamda düşünüyordu. Çocukları okula yürüyerek götürmek, pastanede askıya asılmış günlük gazeteleri okuyabilmek. Kışları caz müziği dinlemek, çocuklarla sokakta dans edebilmek.

Beyaz pamuklu gömleğini giymişti. Seviyordu onu. Sararır korkusundan güneşte kurutamıyordu.

Çocuklar hazırdı. Nico, halıya uzanmış babasının hediye ettiği kırmızı Power Ranger ile konuşuyordu.

Delia o öğleden sonrasını düşünüyordu.

Çocuklar yerde oturmuş bekliyordu. Şimdiden gergindi, saçındaki lastiği çıkardı, başını kaşıdı, saçı dağıldı. Tuvaletle oturma odasının penceresi arasında gidip geliyordu. Sokağı gözlüyordu. Treni kaçırmasına az kalmıştı.

"Gelmeyecek mi anne?"

"Tabii ki gelecek."

Neredesin lanet olasıca. Neredesin?

"İnelim, onu aşağıda bekleyelim."

Çocukları çekiştiriyor.

"Çabuk olun."

Çantasını alıyor, kapıyı çarpıyor. Asansöre dalıyorlar. İstasyona yürüyerek gitmeyi tasarlıyordu, o kadar uzakta değildi. Bu nedenle spor ayakkabı giymişti. Güzel bir yürüyüş olacak, hava alacaktı. Zamanı bol olsun, trene erken binsin istiyordu. Pis bankların, dökülmüş biraların dizildiği peronu trenden seyretmek. Seyahatin tadını önceden çıkarmaya başlamak. Şehirden ayrılan tren. Karın ağrısından ve geri kalan her şeyden ayrılan.

Doğaya ihtiyaç duyuyordu. Yeşil denen o her derde deva renge. Ağaçlara, onların yüksekteki yapraklarına. Rüzgârla konuşan hayata.

Oysa şimdi burada. Kapıcı onlara bakarken, apartman kapısının önünde dikiliyor. Koca göbeği sahte Ralph Lauren tişörtünü geren ama aslında zayıf olan Hintli kapıcı. İçki içen bir Hintli. Kendisi kuru temizlemecinin bitişiğindeki çukurda at yarışı oynarken, merdivenleri silen, çocuklara bakan bir prensesle evli orospu çocuğunun teki. Duvara asılı televizyonda at yarışlarına diktiği o ıslak ve boş bakışlarını şim-

di onlara dikmişti. *Ne istiyorsun manyak şey? Başka tarafa bak. Seni kadın düşmanı pis Hintli.*

"Bir ihtiyaç var mı *lady?*"

"Yok, teşekkür ederim."

Nico onun bacakları arasına giriyor. Çünkü Hintli ona tuhaf yüz işaretleri yapıyor. Gidip o çirkin adamın bacakları arasına giriyor. Çocuklar köpekler gibi, herkese yaklaşıyorlar.

"Nico, buraya gel."

Onu kucağına alıyor. Çocukla oynuyormuş gibi yapıyor. O Hintliye güvenmiyor. Döneminin bütün anneleri gibi herkese karşı güvensizlik duyuyor.

Cosmo artık ayakta duramıyor. Güneş başına lazer gibi vuruyor. Yandaki kahvenin merdivenlerine çöküyor. Delia onu kolundan çekiştiriyor.

"Kalk, pis orası, hem insanlar geçiyor."

"Ne zaman gelecek babam?"

Küçük oğlan esniyor, belki de denize gideceklerini unuttu bile. Ama büyük, annesiyle birlikte yolu gözlüyor, bütün otomobiller arasından *o* otomobili seçmeye çalışıyor.

Delia'nın aklına bir kaza ihtimali gelmiyor, *belki de başına bir şey gelmiştir* diye geçirmiyor içinden. Başına bir şey geldiyse de umurunda değil.

Şu anda lokantada otururken, o anda düşündüklerini düşünüyor. *Pislik herif, hayatımı mahvettin. Bu akşamımı da mahvettin.*

Pamuklu gömleği terden üzerine yapıştı. Çocuklar da şimdiden perişan oldular.

"Eve çıkalım anne."

"Dik dur."

Cosmo yeniden oturunca ses etmiyor. Artık öfkeden, sıcaktan, her şeyden bezmiş, ağlamak üzere. Neyse ki güneş gözlüğü var.

Gaetano'yu bir kez daha aramayı deniyor. Ama telefonu

gene kapalı, telesekreter çıkıyor. Tam yönetmenlere, televizyon yapımcılarına layık dalgın, boktan ses var fonda.

Ekspres treni kaçırdı artık. Belki bölgeseli yakalayabilir. Annesini aramak için de çok geç. Hem zaten o burada değil (şimdi geliyor aklına), kano grubuyla geziye gitti. Orbetello lagününde tur yapıyorlar. Altmış yaşında kano; işte annesi böyle biri. Omuzları kas yaptı. Her sabah gözü pek takımıyla Tiber Nehri'ne çıkıyor. Cankurtaran yeleği üzerinde, sabah rutubetinde kürek çekiyor. Tuhaf kuşlar, yabani ördekler gördüğünü söylüyor. Delia ona *sıçanlara dikkat et* dedi. Şimdi de annesinin boğulduğunu, sıçanların onun gözlerini, estetikçinin büyüttüğü dudaklarını kemirdiğini getiriyor gözünün önüne.

Nico sızlanıyor, çocuk acıktı, susadı. Ona kahvenin merdivenlerinde bir dondurma yediriyor. Artık hiçbir şey umurunda değil. İnsanlar içeri girebilmek için oğullarının üzerinden atlıyorlar.

Delia onlara, lekeli tişörtlerine, sıcaktan bunalmışlıklarına baktı. Nico yerde sürünmekten dizlerini simsiyah yapmıştı.

İki garibana benziyorlardı. Hani şu süpermarketin kapısında duran dilencinin oğulları gibiydiler. Gerçekten de garibanlar. Şu anda onları kimse sevmiyor. Babaları kim bilir hangi cehennemin dibinde.

Ve şimdi Delia da *gidiyorum ben* diye düşünüyor. Uzaklaşıyorum. Onları bırakıyorum. Onları ona bırakıyorum. İsterse gece, ister kahve kapandıktan, ister çocuklar çişlerini altlarına yaptıktan sonra gelip alsın. Hintli tarafından tedirgin edildikten sonra.

Yeter artık. İnsanlığın sonu geldi.

Cosmo'nun kakası geldi, bir süredir tutuyor ama artık kaçıracağını haber veriyor. Bir eli poposunda.

"Evdeyken yapsan olmaz mıydı?"

Onu kaldırıyor, kolundan tutup kahvenin içine sürüklüyor. Kasanın ve kazı-kazan kartlarının arkasındaki Moldovalı kızdan tuvaletin anahtarını istiyor. Büyüklerin, uyuşturucu bağımlılarının pislettiği tuvalette, Cosmo'yu poposu değmesin diye havada tutar, bir ayağıyla kapıyı kapatmaya, öteki ayağıyla pis tuvalet süpürgesine gözlerini diken Nico'yu engellemeye çalışırken olan oldu. Cosmo, *"Tamam tutacağım kakamı, böyle yapamıyorum"* dedi ve Delia oğlanı bacaklarından, kollarından sarsmaya başladı. *"Ne demek bu? Ne demek tutarım?"*

Tam o anda Cosmo'nun gözlüğü yere düştü ve Delia, *"Kahretsin, şimdi bu lanet olası kör oğlanın, gözlerini kitaplarla kör eden oğlanın gözlüklerini tamir ettirmem gerekecek"* diye düşündü. Ve annesi oğlunu saçlarından yakalayınca, oğlan avaz avaz bağırmaya başlıyor, pislik lekesiyle kaplı kapının tahtasına vurmaya başlıyor.

"Böyle öğrenirsin düşürmemeyi belki."

Yukarı çıkmışlardı. Ev telefonu çalıyordu. Yetişememişti. Önemi yoktu. Yavaş, düşünceli hareket ediyordu. Çok yorgundu. Cosmo gözlüklerini çıkarmış, plastik kutusuna koymuştu. İnanılmaz güzellikteki çapaklı gözlerini ovuşturmuştu. Delia banyoya gitmişti. Kusmak için parmağını diline bastırmasına bile gerek kalmamıştı.

Gaetano'ya bakıyor. Enginarını bitirdi. Mutlu görünüyor.
"Ne yazıyorsun?"
"Çatışmalarla yüklü, ilginç bir öykü."
"İlk dönüm noktası kaçıncı sayfada geliyor?"
Onunla alay ediyor. Gaetano gülümsüyor.
"Yirmi beşinci sayfada aşağı yukarı."
"Bazı kurallara uymak gerekiyor sanıyorum."

"Tercih sebebi tabii. Önce kafesi kurmak, sonra kafesin içinde serbestçe hareket edebilmek gerekiyor."

"Dizi kafesi mi?"

"Hayır sinema filmi."

"Sinema için mi yazıyorsun artık?"

"Ya!"

"Başardın demek. Sanatsal işi olan o ayrıcalıklı kişilerden biri oldun."

"Yaptığım işin hiç de sanatsal bir yanı yok. Daha çok bezdirici yanı var."

"Yapma o zaman."

"Sana para vermem gerekiyor ama değil mi?"

"Seni bekledikleri zaman uğrayıp oğullarını alman daha önemli."

Gaetano başını öne eğiyor. Sarmısak tadı yeniden ağzına geliyor. İşte bu akşamın dönüm noktası bu. Onu bu konuyla ezecekti.

Çocukları almaya gitmeyişinin nedeni, bu lanet olası film. Aralarında anlaşmışlardı. Mutluydu, program yapmıştı. Çocuklarla deniz kenarında oynayacaktı. Her zamanki gibi gece geri götürme zorunluluğu olmadan akşam yemeği yiyeceklerdi. Çocuklar arabanın arkasında iki mutsuz bohça gibi oturmayacaklardı. Gae de babaları gibi değil de, hâkimler yüzünden çocuk hırsızı gibi hissetmek zorunda kalmayacaktı. Nihayet üzerlerindeki kumlarla birlikte uyuyacaklardı. Haziranın ilk deniz keyfi. Özellikle küçüğü suda yüzdürmek istiyordu.

Nico ile suda oynamak gibi bir hayali vardı.

Cosmo o meraklı kâşif çocuklardan biridir. Gözlerinde *Survival Kit* vardır adeta. Nico öyle değildir. Gae, Nico'nun kendini unutacağından korkuyor. Çok minik daha. O yaşta zaman konusunda nasıl bir kavramı olabileceğini kestiremiyor. Günler, haftalar, onun için nasıl geçiyor bilmiyor. Nico'ya ihtiyaç duyuyor, çünkü onu kendine benzetiyor. Daha annesi-

nin karnından çıktığı, yıkamadan onun kucağına verdikleri an fark etti bunu. Ve onu baş aşağı tutup sırtından yıkarlarken, o kurumuş süt gibi maddeyi temizlerlerken fark etti. Duruşundan. Kendini korumaya alışından. Gae, *"İşte bu benim"* dedi.

Cosmo ise annesinindi. Aynı beden yapısı. Reçel kavanozlarına etiket yapıştırmak için henüz erken olsa bile kişiliği de annesine benziyordu.

Nico ise tıpatıp oydu. Onu suda biraz sallamak, güldürmek, göğsüne bastırmak istiyordu.

Ama bir akşam önceden işler karışmıştı. Filmin yönetmeni gecenin üçünde aramıştı.

"Uyuyor musun?"

Boğuk sesi, emecek bir boyun arayan vampiri andırıyordu. *"Tabii ya, sen uyu, benim filmim, kana duyduğum iştah senin umurunda bile değil."*

Gae, koca bir sucuk gibi çıplak ve terli, Somalia Caddesi'nin zemin katındaki bütün ejder sivrisineklerle boğuştuktan sonra henüz uyumuştu. Yönetmen mahallesinin serin karanlığında yürüyordu. Beyaz gömleği, soluk göğsü, kara dudaklarıyla. Bütün vampirler gibi modaya uygundu. Mutlu değildi (ne zaman mutlu olabilmişti ki o mutsuzluk kayası). Ama *yaratıcıydı.* Demek ki bu anlaşılabilirdi. Yaratıcılar asık suratlı ve mutsuz olmalıdır (yanlarında çalışanları zehirlerler); öyle olmasalardı başarısız dizi yönetmenleri olurlardı. Yaratıcı, toplumun çürümüş ağırlığını omuzlarında hissetmelidir (eğer bir parçasını başkasına bırakırsa ödülleri onun kazanması tehlikesi vardır). Deniz kenarında kızarmış kalamar ve *soup anglais* yiyemez, belli bir düzeyi koruması gerekir. Gerçek sosyalizm belirtileri göstermelidir. İş arkadaşları ondan nefret etmeyi beceremezler (zihinleri ideolojiyle yıkanmıştır) ama bir yandan da ele geçirildiklerinin bilincindedirler. Konuşan midesindeki gastrit, nefes alırcasına tüttürdüğü

sigaradır (yönetmen sigarayı bıraktı. Bir süre puroyla idare etti, şimdi kendini yüzmeye verdi). Ama eleştirilerin ve farklı platformların olmadığı bir dünyada ikisi kalsa içgüdüsel bir biçimde kusacağı yeni bir pespayelik çıkarır ortaya. Onu Indiana Jones tarzı bir mağarada uçan farelerle, akreplerle baş başa bırakır. Göz kırpmadan gebermesini izler. Ama şimdi Roma'da, sinemanın ebedi şehrindeler ve içgüdü sadece filenin önünde sıraya girmiş Romenlere gereklidir.

Gae o gece vampirin dişlerinin ahizenin içinden geçip giren dişlerini dinliyordu. Üçüncü bölüm yeni baştan yazılmalıydı. *Belki de adam gibi ekmedik* şeklindeki önemli ve tehditkâr cümle yeniden oluşturulmalıydı. Aslında her şeyi silmek gerekiyordu. Oysa beşinci kez yazılıyordu.

"Tamam, yarın sabah bakarız."

Aslında, *yaratıcı* kendisi olmadığı için memnundu. Hayatı uzun ve kansız düzüşme için incecik uçlu iğneyle delme eylemine gerekli yetenek ve ekipmana sahip değildi.

O duvardı. Gece dumanlarına cisim ve mürekkep vermek, ortalığı düzene sokmak zorunda olan kişiydi: *ghost writer.* Bir yandan basılı kâğıtları taşımak, dağıtıma kafa yormak zorunda olan hayalet yazar. Bu vasat tipleme onu pek rahatsız etmiyordu, bunu oldukça edebi buluyordu.

Gae iyi bir fikir bulmak ve bunu dibine kadar oymaktan hoşlanıyordu.

Boş zamanlarında boks yapıyordu. Eski eşofmanını giyip, şehrin eski kısmındaki bir salona gidiyordu. Bu da vasat bir edebi tiplemeydi.

Kendini böyle avutuyordu. Yönetmen gündüzleri onu kum torbası gibi kullanıyordu. Sonra kendini topluyordu. Filmin başında akan yazılarda şöyle yazıyordu: ... katkılarıyla.

Ertesi gün buluşmuşlardı. Geç vakitti; çünkü can çekişen fikirlerle boğuşarak geçirdiği gecelerin ertesinde yönetmenin kendine gelmesi zaman alıyordu.

Gae ise erken uyanmış, daha doğrusu pek uyumamıştı ve kafasında yeni çözümler üretmekle uğraşmıştı. Bir iki tanesi gözüne bayağı iyi görünmüştü. Son derece nihilist ve oldukça şaşırtıcı çözümlerdi. İşi çabuk toparlamayı umuyordu.

Hafta sonu mola verme konusunda anlaşmışlardı. Düşüncelerin imbikte damıtılmasını bekleyeceklerdi. Ama pek umutlu bir durum yoktu. Hem onun hem de senaryonun altına imza atan Saverio ve Lucio adındaki o iki ünlü mazoşist için öyle görünüyordu.

Gae, sırt çantasına kâğıtlarla birlikte o eski, soluk mayosunu da atmıştı.

Çocuklarını düşünüyordu. Onları telefonda heyecanlandırmıştı.

Yapılacak şeyler konusunda pek çok düşüncesi vardı. Bütün o hayalleri gerçekleştirme kuşkusu yazmasını kolaylaştırmıştı. Enerji doluydu.

Öğleden sonra çöküvermişti. Yönetmen bulduğu bütün çözümleri çürütmüştü. Henüz bağırmaya başlamamıştı ama bu daha da fenaydı. Alaycı ve sakin bir bozguncuydu. Bir fahişenin kürtajdan bıkması gibi o da senaristlerinden bıkmıştı.

Bileğinden çıkardığı *Swatch*'ına bakıyordu. Kadrana, plastik ve siyah akrep yelkovana diktiği gözleriyle ölmek üzere olan ve onu hiçlikten ayıran dakikaları sayan bir adama benzemişti.

Film sahnesinde kıştı ve yağmur yağıyordu. Kahramanlar saatlerdir sağanak altındaydı.

Oysa pencereden sıcak ve şehri terk eden otomobillerin pis kokusu giriyordu. Lanet olası bir cumartesi öğleden sonrasıydı.

Gae denizi düşünüyordu. Nico'yu suya daldırıp çıkarmasını. Onun silkinerek su sıçratmasını.

Diğer ikisi okul çocuğu gibi bahane uydurup birkaç kez sigara tüttürmeye çıkmıştı.

"Özür dilerim, tuvalete gitmem gerekiyor."

Salak bir psikoterapist, yağmur altında caddeyi geçip erkeği karşılasın mı, yoksa onu on yedinci yüzyıldan kalma revaklar altında beklesin mi diye üç saattir tartışıyorlardı.

"Kalmak zaten başlı başına bir terapidir. Erkek eşikten geçmeli, tedavi ve âşık olmayı kabul etmelidir. Eğer kadın ona doğru ilerlerse bu ıstırabın terapisidir, yaşamayı kabullenemeyen bir erkeğe yardım etmektir."

Kendi görüşünü söylemesi için Delia'nın burada olması gerekirdi şimdi. Vampir bir süre sonra şöyle diyor:

"Belki de bize bir kadın, kadın senarist gerekiyor."

Lucio *güzel olması şartıyla* diye geçiriyor içinden.

Saverio *lanet olsun afişte bir isim daha çıkacak* diye düşünüyor.

Gaetano *hepsinin canı cehenneme. Ben çocuklarımla denize gidiyorum* diyor içinden.

Delia delirmiş olmalı. Onu aramadı bile. Burada cep telefonunu kapalı tutmak zorundalar; titreşimde bile bırakmaları yasak.

Yönetmenin de iki küçük çocuğu var. Ama belli ki onları *yoluna koymuş*. Bir senaryo *ilerlemiyorsa* çocukları kim düşünür?

Suyun üzerinde yüzen etler. Denizde şişme bebekler. Onlarsa burada fikir üretiyor.

Gaetano artık öfkesini bile unuttu.

Gecenin ikisinde çıkmışlardı. Yönetmen sakindi, onlara masum ve belirsiz, tatmin olmuş bir vampire yakışan gülücükle veda etmişti.

"Başardık gibi görünüyor."

Gaetano sokak isimlerini Afrika kentlerinden alan mahallesindeki çukuruna dönmüştü. Oraya dizdiği eşyaları, DVD'leri tekmelemişti. Bunları bekâr senaryo yazarı hayatına göre hazırlamıştı.

Yeter artık, bırakıyorum bu işi, bilgisayarı da atıyorum. Ne iş olsa yaparım. Kamyon şoförlüğü yaparım, C sınıfı ehliyetim var. En azından ne zaman gidip ne zaman döneceğimi bilirim. Dönmezsem de uyuyakaldığım için ezildiğimden dönmem. Rüyamda çocuklarımı gördüğüm bir uykuya dalmışımdır.

"Dinle, özür dilerim. Benim suçum değildi. (Bunları söylerken *ne iğrenç, tam şarkı sözü gibi konuşuyorum* diye geçiriyor içinden.)

Delia kustuğu için soluk soluğa.

"Bırak şunu."

Ama Gae konuşmak, içini dökmek istiyor. Ona içini dökmeye alışmıştı.

"O tiplerle esir alınmış, hapse tıkılmıştım."

Eskiden olsa karısı ona *sen kendi esirin olmuşsun, kendi noksanlıklarının* derdi, böyle derin ve yararsız söyler, erkek de onaylardı. Ama bu akşam öyle olmamıştı.

"Çocukların sokak ortasında bekledi. Mayolarını bile giymişlerdi şortlarının altına."

"Biliyorum."

"Neden bu kadar adisin?"

"Ayakta kalmam gerekiyor."

Ve aklına o sefer geliyor. Sevişiyorlardı, erkek kendini bütünüyle ona vermiş gibi görünüyordu. Derken cep telefonu çalmıştı. Onu uzaklaştırabilir, sese bir tekme atabilirdi. Oysa Gae bir anda ses tonunu değiştirerek ciddi bir tavırla yanıt vermişti. Arayan işiyle ilgili bir aracıydı. Kadının dışına çıkmıştı. Onu çırılçıplak, çaresizce bırakmıştı. Bir sigara yakmış, odada ileri geri yürüyerek özgeçmişini sıralamaya başlamıştı. Aleti de dimdik duruyordu. Delia yok olmak için yu-

varlanan bir böcek gibi kendi içine kıvrılmıştı. Gae sonra hiçbir şey olmamış gibi geri gelmişti. Sesine az önceki sevişme tonunu vermişti yeniden.

"Nerede kalmıştık sevgilim?"

Onu o gün terk etmeliydi. Giyinmeli ve gitmeliydi. Oysa bacaklarını ve geri kalan her şeyini yeniden açmıştı. Âşıktı. Küçükken oyuncak ayısının gözlerini çıkarmış, arkasında pis bir plastik olduğunu görmüştü; işte şimdi de erkeğin bambaşka bir yüzü çıkmıştı ortaya. Ama onun unutma konusunda hep acelesi olmuştu. Onunla evlenmek, çocuk yapmak istiyordu. Bütün istediği kandırılmaktı.

Garson kız tabakları almaya geldi.

"Başka bir şey yemek istiyor musun?"

Delia çorbasını bile bitiremedi. Kız sofrayı toplayabilir mi diye soruyor. Delia gözlerini kaldırmıyor, başını sallıyor, eliyle daha önce nikâh yüzüğü takılı olan parmağını örtüyor.

Gaetano kirli tabakları toplayan kıza gülümseyerek eşlik ediyor, dudaklarını gererek ona bir onaylama mesajı yolluyor. Saçlarıyla, dudaklarıyla, incecik bir tüyle kaplı yanık kollarıyla kızdan gençlik fışkırıyor. Onu öpmek, bir diskoda, bu yaz gecesinde bir motosiklet üstünde ona sürtünmek, sonra çırılçıplak üzerine binmek istiyordu.

Şimdi bu testleri yapıyor. O lokantada, bir fotoğrafı andıran eski karısının karşısında. Genç kızlara bakıyor ve acaba onlar da kendi hakkında bir şeyler düşünüyor mudur diye soruyor kendine. Hâlâ yakışıklı, mağara adamı alnı yerli yerinde duruyor, derin bakışları ve siste yol alan yolcu havası var. Hâlâ genç, sakalı çıkmamış gençlere bile benziyor ama oldukça deneyimli. Bunlar onun hoşuna giden, seksi ve geri kalanı uyaran şeyler. Tanrım, bu akşam ne kadar da yaşlı hissediyor kendini.

Âşık olmayı düşünmüyor bile. Aşk öldü. Tükürükten başlayıp olanaksıza uzanan o aşk yolu zor artık. O ve Delia en yüksek kayadan düştüler ve deniz orada çok sığ. Birbirlerine bakıyorlar ve hayat boyu hareketsiz kalacaklar mı, iyi yürekli kişilerin ittiği tekerlekli iskemlelerde mi oturacaklar, yoksa sadece topallayacaklar mı, bunu bilmiyorlar. Elbette iyi bir sıçrama oldu. Lanet olsun nasıl da engin ve sadece kendilerine ait bir okyanusun altında olduklarını sanmışlardı.

Nico da aynen böyle uçmaya karar vermiş, kendini yataktan, iskemleden atmaya başlamıştı. Onun birkaç kez yere düşmesine göz yummuştu; kendini balkondan atmadan önce bunun gerçek olamayacağını anlamasını sağlamıştı.

"Ben bir tatlı yiyeceğim, ya sen?"

Garson kız bekliyor. İnce askılı, siyah tişörtün altında derin soluk alan kızın sert, güzel göğüsleri var. Delia bedeni içinde soluyan ve hayatına bir anlam arayışına henüz çıkmamış bu kıza acıyor. Tabii, anlam yerine kabuktan başka bir şey bulamayacak o ayrı.

Aklına o şarkı geliyor yeniden, "One". Gae kulağına sokulur söylerdi.

Love is a temple
Love is a higher law
You ask me to enter
But then you make me crawl
....
One love
One blood
One life...

Beni tapınağa soktun ve sonra süründürdün.

"Kremalı dondurma alayım."

Kız sipariş kâğıdına bir şeyler çiziktiriyor.

"Bir de kafeinsiz kahve."

Biraz rüzgâr çıktı; esinti kaldırımda yuvarlanıyor ve onlara ulaşıyor. Kâğıt peçeteleri uçuşturuyor, gömleğin içinde terlemiş olan sırtını şöyle bir okşuyor.

Hafif bir ürperti.

Delia şöyle diyor:

"Cosmo'nun başını kafenin tuvaletinin kapısına vurdum."

Gae ona bakıyor.

"Sen ne yaptın?"

Son derece hüzünlü bir ifadeyle gülümsüyor; şimdi karısı da ona çocuklar yüzünden çıkışmaya başlarsa gerçekten işler sarpa saracak demektir.

"Olabilir bunlar, boş ver."

Garson kız dondurmayı sofraya getiriyor. Delia fincandaki kahveyi bir top dondurmanın üstüne döküyor.

"Olamaz."

Yumuşak ve soğuk tatlı, Gae'nin yüzünde patladı. Dondurmayı suratına yedi. Kahveye bulanmış kremanın yüzünden, çenesinden, gömleğinin içindeki göğsünden aşağıya süzülüşünü hissediyor. Temizlemeye yeltenmiyor bile. İfadesini hiç değiştirmemiş olan Delia'ya bakıyor. Bakışlarını sabit tutan, görebilmek için bir delik arayan glokom gibi belli belirsiz gözbebeklerini oynatan Delia, çevrede gören oldu mu diye anlamaya çalışır gibi.

Şimdi geberteceğim onu. Şimdi mahvedeceğim. Şimdi çocuklarımı elinden alacağım. Şimdi yüzünü tırmalayacağım. Nefret şu anda hayat gibi. Hayat gibi güçlü. Hiç böyle bir du-

rumda kalmamışlardı. İnsanların ortasında. Bir yaz başı akşamında taşan son damla bu. Dikleniyorlar birbirlerine. Belki de sadece erkek kadına dikleniyor. Delia ortada yok gibi. Dünyada her şeyden çok sevmiş olduğu erkeğin bedeninden akan dondurmayı seyrediyor. Bir delinin yaptığı hareketi seyrediyor. Dağılmış, çökmüş sinirler yumağına dönüşmüş bir kadının hareketini.

O kadın kendisi değil. Korkuyor. Gene de o kadının yaşamasını istiyor. Ancak öyle ayakta kalabilir. Tuvalette ona küçümseyerek bakan Cosmo'nun gözlerinde annesini hiçe sayışını gördüğünde anlamıştı bunu. Kendini babasının yerine koymaya hazırdı. Her şeye hazırdı. Emici cisim olmaya. Sevgi adına. Annesinin kendisine öğrettiği ve şimdi de geri aldığı sevgi. Çıplak kollarını okşuyor. Nereye gideceğini gerçekten bilmiyor.

Gaetano yerinden kımıldamıyor. O saçma tatlıya bulaşmış dudaklarını yalıyor. Kadının kendiyle birlikte soluklanışını izliyor. Delia'nın içinden şimdi kalkmak ve o dondurmayı yalamak geliyor. Sadece ikisi var burada. Seviştiklerinde olduğu gibi çıplaklar.

"Yemekten sonra karnım şişiyor."

Böyle tanışmışlardı. Yoga kursları verilen, yalnız kadınlar için savunma yöntemleri öğretilen, bitki çayları içilen, biraz Yeniçağ kokan sağlık merkezinde Delia da bir yer kiralamıştı. Burası bir muayenehane sayılmazdı, bir oda diye tanımlamak daha doğru olurdu.

Bir sepette kırmızı elmalar duruyor, bir tütsü yanıyordu. Delia diplomalarının yanı sıra birkaç fotoğraf ve tafta bir perde asmıştı. Anoreksi geçirdikten sonra iyi bir beslenme

uzmanı olmuştu. Belirli bir duyarlılığı vardı ve artık beslenme rahatsızlıkları hakkında her şeyi biliyordu. Istırabı, doğru yolu bulmasını sağlamıştı. Bu oldukça girift, manevi bir meslekti; bilimsel temelleri vardı ama duyarlılığın sağlayabileceği yorumlar için gayet geniş bir alan da bırakıyordu.

Delia kentin banliyösünde, tali bir istasyonun yanı başında yer alan bu stüdyoda günlerini ellerini obez göbeklere bastırmakla, yağ kemerlerini sıkıştırmakla geçiriyordu. Geçen her trenle pencere camları titriyor, elmanın biri yere yuvarlanıyordu. Annesi onu görmeye gelmişti. Yerden düşen elmayı almıştı. *Eğer sen mutluysan.*

Hastaları, umursamazlık yüzünden şişmanlayan delikanlılar, alkol sorunu olan kadınlardı. Programlarda, belirlenmiş diyetlerden çok, insanları kendilerine saygı duyma konusunda eğitmek esastı. Delia, bedenin kendine nasıl bir düşman haline gelebileceğini çok iyi biliyordu. Bir çöp kutusu, tıkanmış bir lavabo. Kurumuş bir kuyu. Şimdi üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve gülümsüyordu. Kendini zehirleyen gençleri yanına toplayan eski bir uyuşturucu bağımlısı gibiydi. Hastalarının palavralarını çok iyi tanıyordu. Bu palavraların ardındaki ıstırabı çok iyi biliyordu.

Bu banliyö hoşuna gidiyordu. Büyüdüğü semtten uzaklaşma gereksinimi duymuştu. O minik köpeklerin beslendiği, bankaların yan yana dizildiği semtten uzaklaşmak. 1940 yılına özgü yapılar ona içinde oturanlar kadar ruhsuz görünüyordu. Yılın sergisini, Oditoryumdaki konseri kaçırmayan gevşek ve güler yüzlü o ailelerin evlerinde hayata yarar sağlayacak, samimiyet barındıran hiçbir şey bulamamıştı. Kara delikleriyle yüzleşmemek için evlatlarına hiçbir şeyi yasaklamayan ailelerdi bunlar.

Okul tuvaletinde birkaç kez beraber kokain çektiği kız arkadaşı kendini öldürmüştü. Sekiz matinesinde sinemada Leonardo di Caprio'nun oynadığı *Titanik* filmini seyretmiş, gece

yarısı kendini balkondan atmıştı. Ailesi evdeydi, Arco di Castiglioni marka lambanın altında arkadaşlarıyla çene çalıyorlardı.

Gae stüdyoyla aynı avluyu paylaşan spor salonundan geliyordu. Salondan biri tavsiye etmişti onu. Mağara adamı alnının altından gülmüştü. Zengin kaçıklar içindir öyle yerler. Kendi gibi yeni dünyanın akıntısını, transların kavgasını, Çin mafyasını, gün ortasında uyuşturucu iğne yapmayı paylaşan küçük burjuva ailelerin yaşadığı bu kaba mahallede böyle bir mekân olması ona da saçma görünmüştü.

Oturmuş, ellerini geniş bacaklarının arasına koymuştu. Tavanda pirinç kâğıdından bir lamba sarkıyordu. Annesinin de yatak odasında vardı bunlardan; yolculuklarının birinde alıp getirmişti.

Serena yaşlı kaçıklardandı, yoksuldu (bu önemli bir fark yaratıyordu). Genç kızken birkaç ay uyuşturucu kullanmış ve bu kadar süre onun hepatit kapmasına yetmişti. Kırk altı yaşında karaciğer nakli yapılmıştı. Gae, babasıyla dönüşümlü olarak ona hastanede eşlik etmişti. Tam da lise mezuniyet sınavlarına girdiği yazdı. Annesine bir şey bulaştırmamak için yüzünde maskeyle ders çalışıyordu, çünkü en ufak bir nezle bile onu Yaradan'ına geri göndermeye yetecekti.

Klasik lise okumuştu, mahallede pek azdı bu bölümü seçen. Önce otobüsle, son sene motosikletle görece daha iyi bir mahallede olan o koca binaya gidip gelmişti. Okunması elzem birkaç kitabı ikinci el satan tezgâhlardan edinerek kendine küçük bir kitaplık oluşturmuştu: *Siddharta*, *Yabancı*, *Totem ve Tabu*. Hevesleri ve parmağında gümüş yüzüğü vardı. Kışları kasetten durmadan film izliyor, bir yandan da *extacy* alıyordu. Gece vakti dilinin altında bir *extacy* hapıyla film seyretmekten daha büyük bir zevk tanımıyordu. Yazları

"Tekno geri zekâ" adında bir orkestrada çalıyor, evlere tatsız tuzsuz pizza dağıtımı yapıyordu.

Çocukluğundan beri seyrettiği Japon çizgi filmlerinin süper savaşçıları gibi galaktik bir dönüşüm bekleyerek ip üstünde yürüyordu.

Kompleksleri de vardı elbette. Nitelikli dünyaya uzanan merdivenleri tırmanmaya başlasa mı, yoksa törensel biçimde bunu reddetse mi karar veremiyordu. Sinema Deneysel Merkezi'ne girmeyi düşünmüş ama sekreter bile ona yüz vermemişti. Sonunda kamyon sürücüsü ehliyeti almıştı. Kuzeyden güneye İtalya'yı gidip gelmeye başlamıştı. Otoyolların kırmızı çizgileri karpuz kanı gibiydi. Geceleri mola yerlerinde kendi gibi perişan kamyon şoförleriyle konuşmaya bayılıyordu. Bu henüz gerçek bir iş değildi, Amerikan filmi gibi geliyordu ona; *Convoy*'u hatırlatıyordu.

Memnundu hayatından ama koliti vardı. Azıcık yiyor, karnı gaz üreten bir çöplük gibi oluyordu.

O beslenme uzmanının karşısına oturmuştu.

Lanet olsun, hem genç hem de güzel bir kadındı. Gömleğinin altında ince bir altın zincir vardı. Yıpranmış bir çift Superga ayakkabı giymişti. Uzun saçlarını örgülerle bölmüştü; yüzünde de bir Kızılderili havası vardı.

"Hiç Kızılderili bölgesinde bulundun mu?"

"Hayır."

"Oradan çıkmış gibi duruyorsun."

Ama bu Kızılderili kızı becermeyi aklına bile getirmemişti. İçinden geçirmiş olsa bile böyle bir düşüncesi yoktu. Hem zaten onun cidden karnı ağrıyordu. Spor salonunda kum torbasını yumruklarken katır gibi yellenmişti ama bu bile yetmemişti.

Şimdi ter içinde kadının karşısındaydı. Üzerinde havalı görünümlü, kolları kesilmiş bir tişört vardı. Oturduğunda alttaki kasların duruşunu sergilemek için yaptığı üzere omuzlarını geniş bir şekilde açık tutuyordu. O zaman kendine güveni daha yüksek oluyordu.

"Uzan."

Şimdi bir Bingo dükkânında çalışan annesininkiyle aynı pirinç kâğıdı lamba tam başının üstündeydi.

Delia ellerini karnına bastırıyordu. Lanet olsun, gülmesi geliyordu.

"Gevşe."

Gae, bir şey kaçar korkusuyla poposunu sımsıkı tutuyordu. Beslenme uzmanı sivri parmaklarıyla bastırıyordu. Üzerinde bir kedi yürüyormuş gibi hissediyordu. Bir ürperti gelmişti.

Gene gülmüştü.

Beslenme uzmanı kadın da gülmüştü.

Erkek de onun bir tespih gibi dizili minik, düzgün dişlerini görmüştü. Ama farenin kemirdiği bir perde gibi asimetrik bir duruşları vardı.

Gülerek hata yapmış gibi hemen kapamıştı ağzını.

Gae kalkmış, giyinmişti. Bu arada dilini, dudaklarının altından dişleri üzerinde gezdiriyordu; *o* dişlerin temasını imgelemeye çalışıyordu.

"Bir şey geldi mi eline? Bir ur falan?"

Kadın onun yüzüne bir daha bakmamıştı. Antetli kâğıdına bir şeyler yazmıştı. Ona gazlı içecekleri, pizzayı ve taze peynirleri yasaklamıştı. Erkek hiç rıza göstermeyen bakışlarla bakmıştı ona.

"Ne yiyeceğim peki?"

O sıra tren geçmişti. Malum elma yere düşmüştü. Gae de hemen eğilip almıştı.

"İşte onu ye."

Erkek de koca bir lokma ısırmıştı. Büyü de böyle başlamıştı.

İlk sevişmelerinde Gae *bir ilahla sevişiyorum* diye geçirmişti içinden. Gerçekten öyle hissetmişti. Ansızın göğün yedinci katına yükselmiş ve bunu ölerek değil, bitmek bilmeyen bir sevişmeyle yaşamıştı. Japon transformer oyuncağı gibi durmak bilmiyordu. Ve aylar boyunca öğle yemeği saatlerinde, yandaki odada tai chi yapılırken onlar muayene odasında aşk yapmışlardı. Kadın ona müsliyi, nar suyunu ve *Bin Yüzlü Kahraman* kitabını tanıtmıştı.

Seni pizza ve birayla geçici olarak teselli eden bu mahalleyi boş ver. Bunlar senin içinde mayalanıp gaz oluşturuyor. Buralarda kendini emniyette hissetmemelisin diyen kadın olmuştu. Onun göğsünü okşamıştı. *Kaslı olmayan erkekleri yeğlerim.*

Erkek anabolizan haplar ve amfetamin almayı bırakmıştı. Kadına kendi kaleme aldığı birtakım yazıları, bir iki sayfalık denemelerini, öykülerini vermişti (bunlar hakkındaki görüşleri beklerken kanatana kadar kemirmişti tırnaklarını). *Bin Yüzlü Kahraman*'ı yalayıp yutmuş, kendini eşikte bekleyen kahramanla özdeşleştirmişti. *Deney* ile yüzleşmeye hazırdı.

Kadın da hazırdı. Ölmüştü ve şimdi yeniden doğmuştu. İki ıslak ördek yavrusu gibi kalkmışlardı ayağa. El ele vermişlerdi. Muayenehaneden birlikte çıkmışlardı.

Kadın bir gün bayılmıştı. Tiber Nehri boyunca yürüyorlardı. Yanında, tıpası çekilmiş balon gibi sönüp yıkılıvermişti yere. Gae onu kaldırmış, minik duvara oturtmuştu. Altta sazlık, onun altında da gürültülü nehir vardı. Otomobiller hızla akıyordu, gün batmak üzereydi, havaya mavilik egemendi, geri kalan her şey simsiyah gibiydi. Gözleri yeniden açılmıştı, gökyüzüne, o saatte çılgın kuşların tünediği yüksek muz ağacına bakıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için teşekkür ediyorsun?"
"Beni sevdiğin için."

Gaetano açık elleriyle onun saçlarını okşamış, ona iyice sokulmuştu. Kadının zayıf ve güzel yüzü genişlemiş, her yeri kaplamıştı. Kirpikleri koşan ve sonra su içmek için gözlerinde mola veren bizonları andırıyordu. Erkek de içiyordu o sudan. Bütün hayatını onunla geçirmeyi düşünüyordu, bütün geleceği o gözlerdeydi.

Lungotevere boyunca yürümüştü, arka tarafta iyi bir kafe biliyordu. Elinde San Giuseppe benyeleriyle geri gelmişti. Siyahlığın içindeki mor yaprakların altına sokmuştu onu. İçi kremalı çörekleri yedirmiş, kadın bu özenden son derece hoşnut, itiraz etmemişti. Şimdi onu besleyen erkek olmuştu. Delia biraz yukarı bakarak gerçekten bir boksörü andıran o yüzü seyrediyordu.

"Hiç yumruk yedin mi?"
"Hayır, ben böyle ezik doğmuşum."
"Büyürken değişmedin mi peki?"
"Hayır."
"İyi ki öyle olmuş."

Aylardan şubattı, karnaval zamanıydı.

Tabii surata fırlatılan dondurma da biraz fazladır. Gaetano eski karısına bakıyor. Kızılderili örgüsü saçları, geçip gitmiş ve yaşanmış zamanı düşünüyor. Ne var ki iyi yaşanmadı, güzelce geğirmeden içilmiş gazlı bir içecek gibiydi.

O düzüşmeleri düşünüyor. Belki de özellikle bir tanesini. Bazen biri ötekilerden iyi olur, nedenini bilmezsin. Sonradan, yeniden düşününce anlarsın.

Belki en iyisi, en canlısı, en oburcası değildi. Sadece en insani olanıydı. Sana ait her şey vardı. Ve unutuluş vardı.

Belki de bakire olduğun içindi.

O gece gerçekten bakireydin; hayat bakiresi.

Hiçbir şey seni kirletmemişti.

Sıcak su kaynaklarına ulaşmak için böğürtlen çalılarının arasına inmiştiniz; toprak yumuşak ve açık renk olmaya başlayınca kaymıştınız. Delia'nın kaburgaları, bedeni son derece savunmasızdı. Girmeden önce ayağının ucuyla suya dokunuyor, dibi arıyordu. Sen her çıplak adam gibi çıplak ve salak, peşinden gitmiştin. Âdem ve Havva gibiydiniz. Liken denen o yumuşak yosunlardan vardı. Delia sana sualtında yaşayan bitkilerin hayatlarıyla ilgili bir şeyler açıklamaya başlamıştı.

Sonra bir de o mum vardı (Delia hep mumlar yakıyordu) ve sen o tiyatro pozuyla çırılçıplak yürüyordun. Çamurla ıslanmış ayaklar, cansız alevler.

Kadının bedeni ise gerçekten bir tapınağı andırıyordu; sen de diz çökmüş bir keşiştin. Aşkın özü bu olmuştu.

Gün doğana dek. İstasyona giderken eşlik ettiğin zaman. Kadın trene binecekti. Nereye gidiyordu?

Evet, belki de arı kovanlarının olduğu o yere. Arı sütünün, balmumlu propolisin özelliklerini inceliyordu.

Bütün gün onu o metal şapkayla, o tel maskeyle canlandırmıştın gözünde. *Seni kimse sokmasın aşkım, arılar o ince ve derin bedenine gelip bal yapsınlar.*

Hayatın bütün bunları tüketmiş olması nasıl mümkün olabilir? Çirkin bir intikam gibi. Döküntü kumsalında yuvarlan, tükür dur.

Nikâh. Beyaz, kısa, sade, bir çiçek ya da kolye eklemesiyle başka bir partiye de giyilebilecek bir giysi. Terk edilmiş, sadece onlar için açılmış minik kilise.

Otların bürüdüğü patika, arkadan gelen konuklar. Onlar gibi yeni evli ya da evlenmeye hazır gençler. Senegalli rahip. Sepetlerde pirinç, gülen çehrelerde neşe. O kır şöleninde taze

lor peyniri. Bir şalın ve Gae'nin kolunun yeterli geldiği temmuz gecesi.

İlk zamanlarda birlikte yaşadıkları dönemde olduğu üzere kapıyı açık bırakıyorlardı. Yukarı gelen geliyordu. Her akşam ekmeği ve balığı paylaşıyorlardı. Ne yiyorlardı o zamanlar? Körili tavuk, bol bol kuskus. Gae için Delia'nın yemekleri egzotik bir sıçrama, kültürel bir deneydi. Üzeri çıplak oluyordu, bardaklara şarap dolduruyordu, bilgisayar bu kargaşanın ortasında açık duruyordu. Her şey, *oğul Bush piçi, K. Şehri trilojisi,* entelektüel oyunlar hakkında konuşuyorlardı.

"Suç ve Ceza'yı *kim yazmıştır?*"

"Woody Allen."

Saçma yanıtlar, saçma kahkahalar.

Evlerinin zeki insanlar, yaratıcı dinamitler için toplanma merkezi olacağına inanıyorlardı.

Dağınıklığın ortasında sevişiyorlardı. Delia kollarını açıp çırılçıplak bir yerlere tutunuyordu ve erkek onu sessizce, çarmıhların en güzeliymiş gibi seviyordu.

Seksenli yıllarda büyümüşlerdi. Şimdi İkiz Kuleler olayı yaşanmış, ufukta korkunun, yaklaşmakta olan finansal yıkımın kara dumanı belirmişti. Trieste'deki evde oturuyorlardı. Sabit gelirleri yoktu. Pek rahat davranmanın zamanı değildi. Ama onlar rahattı. Huzurlu saatler, kilometrelerce boşa geçirilen zamanlar yaşıyorlardı.

Cosmo'ya hamile kalmıştı. Bulantı onun eski bir dostuydu ama şimdi durum farklıydı. Bu göbek bir mucizeydi. Âdet görmemesi de hayırlı bir nedenden ötürüydü.

Delia yaşadığı o yeniden doğuşu düşünüyor.

Gebe bir kadın gördüğü her sefer yeniden hatırlıyor. Ve kendinin artık çocuğu olmayacağını biliyor. Çok şey yapacak, iki oğlunu büyütecek, bir seyahat yapacak, Rauschenberg

sergisine gidecek ama artık bir kızı olamayacak.

Belki de özlemini duyduğu şey bir kız evlattı. Delia üçüncü kez hamile kaldığında Gae demişti bunu.

"Belki de kızdır..."

Ama o kısa süre önceydi, o artık yaralı ve ihanete uğramış bir kadındı; eskisi gibi bir anne de olamıyordu.

O merdiveni düşünmesi yetecekti. O merdivenin her bir basamağındaki öpüşmeleri. Duruyorlar, parmaklığa dayanıp öpüşüyorlardı. Cosmo'nun ultrasonu, ikili testi için çıkıyorlardı. Mutluluk peşinde koşan iki yaramaz çocuk gibiydiler.

Cosmo: Bu isim onlara sanki evren tarafından fısıldanmıştı bir gece. Genişlemekte olan göksel madde.

Cosmo uyumuyordu, memeyi ememiyordu, hava yutuyordu. Uyuyakalıyor, gaz içinde uyanıyordu. Delia makyaj aynasını burnunun ucuna tutuyor, yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyordu. Beyaz ölüm denen şeyi ne çok getirmişti aklına...

Annesi ona *bırak yatağa, bırak ağlasın, yoksa kucağa alışır* demişti. Ama kendisi annesinin öğütlerine kulak asmazdı. Bir anakucağı almıştı, Cosmo'yu kendi üzerine asıyordu. Böylece birbirlerine sarılmış olarak uyuyorlardı.

Belki de öyle başlamıştı, Gae'den, her şeyden uzaktaki gecelerde. Evin en güzel yerine, yeni aşkının odasına taşınmıştı.

Gaetano hâlâ onun ayaklarının dibinde diz çöküyordu. Onun kucağında oğluyla, akan sütüyle çıplak bedeninin resmini çekiyordu.

Süt Yolu.

Şimdi bir aile olmuşlardı.

Oradaki şey, o ağıt, gecenin akan yıldızıyla söylenen marş...

O dönemde ne kadar çok resim çekmişti. O dijital makineyi almıştı. Fotoğrafını çekeceğim diye rahat vermiyordu.

"Şöyle dur, öyle dur... Böyle durun..."

Keşke o resimlerdeki gibi durmayı başarabilselerdi. Nasıl denir hani? Mutluluğun resmi; evet, mutluluğun resminin basılı hali gibi.

Sonra bir de Nico'nun ilk fotoğrafı, anne karnından çıkar çıkmaz mosmor halinin resmi vardı.

Nico'ya nerede hamile kalmıştı? Tagliacozzo'da, evet. O akşam Gae sarhoş olmuştu. Ormanda, soğukta dolaşmışlar, mantar toplayıcılarıyla birlikte içmişlerdi. Nico da öyle doğmuştu: Mest olmuş kurnaz bir çocuktu. Delia onu her sabah yeniden baştan çıkaran bu minik Casanova'ya âşık olmuştu.

O fotoğrafları bir düzene sokmalıydı. Pirinçlerin, çiçeklerin atıldığı nikâh resimleri, nikâhtan sonra deniz kenarında, parkta çekilenleri. Çocukları bunları yırtmayacak yaşa geldiklerinde baksınlar diye, onlar için saklamalıydı. Onlara göstermeli ve şöyle demeliydi: *Bakın, biz birbirimizi sevdik, gerçekten çok sevdik, sizi istedik, hem de çok istedik. Ve asla, sakın ha, bunun sizin yüzünüzden yaşandığını düşünmeyin.*

Çünkü kendisi bir zamanlar öyle olduğunu düşünmüştü. Kendi anne ve babası onun hayatıyla ilgili anlaşmaya uymamışlardı. Ayrılmış ebeveynin çocukları da ayrılıyor; önlerinde böyle bir örnek olduğu için bu pis zincir devam ediyor diye düşünmüştü.

Yüksek ökçeli, gözleri kan çanağı annenin çekip gidişini görmek, eğilip seni öpmesi ve *"Rica ediyorum, babanla uslu dur"* deyişini duymak pek iyi bir şey değildir.

Suçlu olan sadece hanımefendi değildi ama bunlar senin bir ömür sonra, anoreksi olup iyileştikten, bunu ona ödettikten, bu terk edilişin intikamını almak için canını vermenin eşiğine geldikten sonra anlıyorsun. Çünkü o gün –kaç yaşındaydı, beş mi acaba?– ilk kez ortadan kaybolmayı, yok ol-

mayı düşünmüştün. *Kendimi pencereden atayım, ondan önce aşağı varayım, o da benim cesedimle geri gelsin, yazlık evde bulduğumuz ölü yarasa gibi beni çöpe atsınlar, bensiz, ikisi mutlu mesut hayatlarına devam etsin, hani şu İspanya'daki resimde adamın matador pantolonu giydiği ve annemle dans ettiği gün olduğu gibi.*

Bunlar evlatlarına aktarmak istemediğin düşünceler.

Onların sadece son dönemi, kavgaları hatırlayacaklarından korkuyorsun.

O fotoğraflara ihtiyacın var. Bunları halıya yaymaya, gülme taklidi yaparak ağlamaya. *Hatırlıyor musunuz, şurada Ostuni'ye gitmiştik... Babanız sandviçler yaptırmıştı...* Ne kadar mutlu olduğunuzu kâğıda basılmış haliyle görmek istiyorsun.

İşte bu nedenle böyle oturuyor bu akşam. Cosmo ve Nicola için saklayacağı güzel anılar adına.

Siz büyük bir aşkın çocukları oldunuz.

O belleğini canlı tutmak için burada. Holokost ihtiyarlarının taşlarla yaptıkları gibi. Her ölmüş sevgi karşılığında bir taş.

Çünkü sevgi de bir tapınağı, bir anıyı hak eder.

Gae yerinden kımıldamadı. Dağılarak gömleğinin içine akan dondurma ona bu lokanta gibi sahte akşamın tek gerçek şeyi olarak görünüyor. Hayatın sinemadan çaldığı bir sahneyi andırıyor. Şimdi vampir yönetmenle konuşabileceğini düşünüyor. Belki de bu dondurmaya bulanmış boyun, dişleri saplayabileceğin iyi bir boyundur. Spor salonunda terini siler gibi peçeteyle şöyle bir temizliyor yüzünü. Aynı hızlı ve kaba hareketle.

Belki beni hâlâ seviyordur, belki bir yerlerde beni hâlâ seviyordur. Neye bakıyor?

Delia duvarın yanındaki masaya bakıyor. Dinç de olsalar, yaşlı tek çift onlar. Oldukça sofistike bir çift. Erkeğin gerçek gibi durmayan, tozlu bir bulut gibi duran mavimsi saçları var. Kadının ise sarışın dalgalı saçları, masanın altında birbirine dayadığı ayaklarında pahalı sandaletler görünüyor.

Şöyle bir dönünce *Açılış Gecesi* filmindeki Gena Rowlands gibi güzel olduğunu, onun gibi rujunun dağıldığını fark ediyor. Uzakdoğu desenli parlak bir giysisi var.

Delia sersemlemiş görünüyor, başını, bitiştirdiği ellerine asmış duruyor. Dondurmayı fırlattıktan sonra böyle yapıyor. Yerleri silmekten ve iman etmekten bıkmış bir rahibeyi andırıyor.

Gae onun daha büyük bir erkeğe âşık olması gerektiğini düşünürdü hep. Şimdi karısının bunu yapacağını, ayrılmış, kariyer sorunu olmayan, çocuklarını büyütmüş altmışlıklardan biriyle beraber olacağını tahmin ediyor. Ona zaman ayıracak biri. Amalfi sahillerinde hafta sonu gezileri, *slow food* ve virajlı yollar geliyor aklına.

Babası Amalfili idi. İşini gerçekten iyi yapan bir kulak burun boğaz uzmanıydı; kızı gibi az para alırdı hastalarından. Onun gibi zayıftı, hep mutsuz görünen kalın ve koyu renkli dudakları vardı. Aktörlerin, şarkıcıların seslerini sessizce iyileştirirdi. İyi bir rahibin ruhları onardığı gibi ses tellerini onarırdı. Cenazesinde tiyatro ve sahne dünyasından pek çok kişi vardı.

İki yaşlı aralarında şakalaşıyor. Gae de onlara bakıyor şimdi. Bir zamanlar yaptığı bir şeydi. Delia'nın baktığına bakardı. O bu dünyanın nesini beğeniyor anlamak isterdi. Neyin yoksunluğunu çektiğini de.

Delia'nın babası gömleği gibi soluk ve yıpranmıştı. Bu adam ise havalı rüzgârı, açık havada yaşayan birini anımsatıyor. Spor yapan biri olmalı. Golf oynuyor olabilir mesela.

Varlıklı yaşlılara sinir oluyor. Paraşütle atlayan, kayalara tırmanan bazı yaşlılara tahammül edebiliyor. Onlar kaya gi-

bi yalnızlığın işlediği çehrelere sahip oluyorlar.

Şimdi ihtiyar da Delia'ya bakıyor. Gae bir iplik varmış gibi hissediyor. İnsanları birbirlerine bağlayan o ipliklerden. Bir masayı öteki masaya bağlayan. Ve şimdi kendisi dondurmaya bulanmış bir tavuğa benziyor. Mutsuz bir çocuğa. Su şişesini kapıyor, peçeteyi ıslatıyor, gömleğini siliyor.

Delia bakışlarını ve düşüncelerini nereye yönelteceğini bilemiyor, o kadar. Bu akşam onun girebileceği bir delik yok gibi geliyor.

Bütün bu insanlar onun keyfini kaçırıyor. Bir hiç için bunca curcuna.

Nasıl oluyor da lokantalar hep böyle dolu oluyor? Buna izin verebilmek için dünyada ne çok para dönüyor? Ciğerleri için gece gündüz beslenen kazları düşünüyor. Dünyayı patlamış bir ciğer olarak düşünüyor. Kalküta'yı, *o* ırmağı düşünüyor. Asla yapmayacağı o yolculuğu. Rahibe Teresa'yı, o beyaz giyimli iguanayı düşünüyor.

Gülümsüyor.

Pek çok genç çift var.

Akşamı başka yerlerde sonlandıracak, deniz kenarındaki partilerden birine varmak için sahilde koşacak olan havai gençler. Fosforlu palmiyeler, müziğin ritminin attığı karanlık.

Şimdiden bronzlaşmış bir kadın iPhone'unu kurcalayarak yanlarından geçiyor. Ardında güneş yağı kokusu bırakıyor. Gidip kokainini çekecek. (Cuma akşamı, tuvalete çok girip çıkan var).

Delia UVA ışınlarından koruyan kremi düşünüyor. Çocuklar için renkli olanını.

Kendi bedenini mayolu olarak düşünüyor. O tahta halkaları olan kahverengi mayosuyla.

Ayrılmış bir kadın olarak ilk yazı bu.

Şimdiden bir tarih belirledi bile. Temmuz sonunda on gün için yer ayırttı.

Evi internette gördü. Kokusu ve geri kalan her şeyi hissetti.

Hasır bir lambader, mavi şilteli bir divan. Kenarda bir süpürge.

Meyve sandıklarını kaldırıma dizen, ekmek, jambon, cif (temizlik için eldiven kullanacak) gibi şeyleri içeride tutan o bakkallardan alışveriş edecek.

Çam ağacının diken yaprakları arasında oynayacaklar. Çocuklar terli, kirli koşturacaklar. Nico emziğini bir otomobilin tekerleğinin yanına düşürecek. Geri dönmek zorunda kalacak, yolun kenarında durup el sallayarak dikkat çekmeye çalışacak. *Kımıldamayın.* Alışveriş torbalarını yere atacak. Kumlar yataklara girecek. *Zıplamayın. Ayaklarınızı yıkayın.* Mayolar duşa asılacak. *Anne, karnım acıktı.* Açlık, evet.

Belki bir akşam dışarı çıkmak için Hint küpelerini takacak. Elektrik ışığıyla cilalanmış denizi seyrederek uyuyakalacağı bir akşam olacak mı acaba? Güzel olacağı, beyaz keten giysili bir akşam?

Yaz başladı. Nasıl oldu belli değil ama başladı. En azından artık çocukları okula götürmek zorunda değil. O arabaya binip koşturmak. Ağır gidenlere düşman gibi bakmak. Bütün kış böyle geçti. Trafik ışıklarında insanlara arkadan çarpmak, inip öldürmek geçti içinden. Geç kaldıklarında Nico'nun kaz tüyü ceketini çıkartırken öğretmenin astığı suratını görmeye tahammül edemiyor.

"Ağabeyin yüzünden geç kalıyoruz, bir türlü uyanmak bilmiyor."

Oysa kendisi çantasını unutmuş oluyor. Otomobili nereye park ettiğini hatırlayamıyor. Yolda bir aşağı bir yukarı yürüyorlar. Kaybolmuş insanlar gibi.

Bu son ayların cezası okula hep geç kalmak oldu.

Asfalta düşürdüğün şeylerin bıraktığı iz! Senin önünden koşan hayat, senden bir adım önden ilerliyor. Onu yakalamak için koşuyorsun. Kornaya basıyorsun.

Oysa şimdi kasım gelmiş olsa, çorapları, çizmeleri giysek diye düşünüyorsun.

Yazı, bir başka hayatta çok sevmişti. Güneşte keyif yapan bir kertenkeleydi. Gaetano çocuklarla suda oynuyor, Cosmo'yu omzuna alıyor, kendisi Nico'nun pusetini itiyordu. Şarkı söylüyorlardı. Deniz kenarındaki makilerin vahşi kokusu oluyordu. Bir de serbest kampçıların yaptıkları kakanın kokusu. Onların çadırı vardı.

Gün nerede batarsa orada mola veriyorlardı. Hoşlarına giden buydu. Akşama kadar deniz kenarında kalıyorlardı. Yalnız kalabilmek için son kişinin de gitmesini bekliyorlardı. Çocuklar Zeppi isimli oyuncaklarıyla oynuyorlardı; o kadar usluydular ki, hiç yakınmıyorlardı.

Henüz kimseler bilmiyordu. Çocuklar onların mutluluğuna uyum sağlamıştı.

Kendileri bir birayı paylaşırken çocuklar da dondurma yiyorlardı.

Bir yudum al sevgilim, serinlersin.

Ne kadar da güzelsin aşkım bu beyaz keten elbiseyle.

Seni ilk gördüğümde ve Kızılderiliye benzettiğimde üzerindeki beyaz gömleği hatırlatıyor. Hatta daha da güzelsin şimdi. Çünkü aramızdaki aşk daha da büyüdü.

Hayatın içinden geçtiği bir kızsın.

Çocuklar çadırda uyur. Öpüşmek, denizi ve güneşi senin teninden emmek için yer ve sessizlik var.

Hint küpelerini Gae hediye etmişti; yazlık tezgâhların birinde aldığı sallantılı, gümüş bir küpeydi. Satıcı, yaşlı bir Hintliydi. Gae'nin sevdiği cinsten, sürüden ayrılmış bir şehirliydi. Gae biraz zaman harcamıştı. Sonunda bunları seçmişti. Üzerlerinde bir tür göz vardı. Sembolik bir küpeydi. Onun gözü hep karısında olacaktı ya da Tanrı onları hep gözleyecekti.

Delia kulakmemelerine dokunuyor, biraz çekiştiriyor.

Bu akşam çıkmadan bu gözlü küpeleri taktı.

Kulak deliklerini bulup sokuverdi içine.

Gaetano ona telefon etti.

"Geldim aşağıdayım."

Bu akşam yalnız başlarına yemeğe çıkabilmeleri için onu epey sıkıştırması gerekmişti. *Böyle iki pislik gibi ayrılmamalıyız.*

"İstediğin zaman in."

Kadın pencereden sokağa göz attı. Gaetano elinde cep telefonu, çöp kutularının önünde duruyordu.

"Geliyorum."

Küpe ahizeye çarptı.

"Bu ses de ne?"

Gae yukarı, pencereye baktı.

Delia bir adım geri kaçtı.

O koca sallantılı küpelerle camdaki yansımasını gördü. Bir başka hayata ait bu gözler şehirde gülünç kaçıyordu. Bu akşam için gülünçtü.

Hint küpelerini çıkarttı, kolyelerin, taklit takıların demir kokusuna karıştığı tasa geri attı.

Saçını ortadan ayırmaktan vazgeçti, hepsini bir tarafa topladı.

Artık Kızılderili değilim. Başörtüsü çarpık bir rahibeyim.

Kız eğiliyor, masaya bir şey bırakıyor; lokantanın ikramı tatlı. Elma kızartması ve ayrıca yarıya kadar doldurulmuş iki kadeh tatlı şarap.

"O küpelerin hâlâ duruyor mu?"

"Hangileri?"

"O küpeler."

Delia elma kızartmasına bakıyor. Artık küpe takmadığını, kulak deliklerinin kapandığını söylüyor. Ona aynadan, küpelerin kulağına nasıl kolayca geçtiğinden söz etmiyor. Gaetano siyah saçları arasında bir şeyler, bir parıltı ararmış gibi ona yaklaşıyor.

"Senin için uygunsa, ben çocukları ağustosun ikinci yarısında alacağım."

"Nereye götüreceksin peki?"

"Henüz bilmiyorum."

Eninde sonunda anneannesinin Tagliacozzo'daki evine götürür. Ailesi yaz için oraya, o kül kokulu evlerden birine taşınır. Sonunda bilgisayarın önüne çökecek, annesi ve anneannesiyle çocukların önünde kavga edecek. Ezik kadınların evine tıkılmış mutsuz bir erkekten daha beteri yoktur. Anneannesi yürüteçle yürüyor ama hâlâ hamur açabiliyor. Annesi bahçesindeki otların arasında esrar yetiştiriyor, Sonia Gandhi gibi giyiniyor.

"Onları Tagliacozzo'ya mı götüreceksin?"

"Kano da götüreceğim oraya. Serin hava, piknik yaparız, nehirde gezeriz."

Kano yapmak isteyen kendisi. Kendini boş yere yormak için. Nico fazlasıyla küçük, Cosmo da hep üşür. Onları hasta edecek. Tek başına çocuklara nasıl bakılacağını bilmiyor. Sandviçleri hazırlayan, yara bantlarını yanına alan hep Delia'ydı.

Gae ona bakıyor, onay bekliyor.

Delia bu, yemek versen de sana hırlayan nankör köpek bakışlarını çok iyi tanıyor.

Gae ıslak yapışık gömleği göğsünden kaldırıyor. Patikaların ucundaki o evin düşüncesi yüreğini biraz sıkıyor. O ve Delia birkaç kez orada, o yüksek, kara demir yatakta sevişmişlerdi. Anneanne kahve kokusuyla, kestane tatlısıyla uyandırırdı onları. Kendilerini geçmiş yüzyıla ait sevgililer gibi hissederlerdi.

Yazın orta halli turistlerce, şehirlerden dönen köylülerle dolan o daracık sokakları düşünüyor. Gurbetçiler. Herkesin dedikodusunu yapan fanilalı ihtiyar adamlar, sabahlıklı kadınlar. Daha öğle yemeğini yemeden anneanne akşam yemeği hazırlığına girişir. Hep kaynayan makarna sosunun sabit kokusu. Bir kahve yapmak bile işkence halini alır. Akşamları çocuklara dondurma ve flipper oyunu. Çocuklar gazeteciden alınan oyuncaklara gömülürler.

Yine öfkelenecek. Babası yersiz laflar edecek.

"Bela mı istiyorsun? Kendini ne sanıyorsun? Hayatta kimse için bir bok yapmadın sen. Aileni bile koruyamadın."

O manyağın boğazına sarılacak. Kır saçlarını minicik atkuyruğu yapan, şivesiz konuşan, motor yarışçılarıyla buluşan yarım adamın. Kara kömür küreklemekten başka şey bilmeyen bir kömürcünün dar görüşlü dünyası. Ufak tefek bir baba; başına bela.

Çocukları alacak, gece vakti arabaya bindirecek, paçavralarını, plastik kılıçlarını arkaya atacak.

"Defolun gidin. Sen de çek arabanı."

Anneanne yanlarına yemek vermek için ısrar edecek. Bu da arabada kokacak. Durup bir çöp kutusuna atması gerekecek.

Sonunda bir motele girip üçü aynı yatağa sıkışacaklar. Tavanda, sinek öldürmek için fırlatılmış terliklerin izi olacak.

Çocuklar uyuyacak. Şiş yanakları, açık ağızları, yastıkta

tükürük izleri, terli sırtları ve saçlarıyla. Buzdolabının ya da bozuk klimanın vızıltısı horlayan bir adam gibi kesilmeyecek.

Pencereyi aralayıp karanlıkta geçen arabaların ışıklarına bakarak esrar içecek.

Güzel bir film olmayacak.

Sıcağın kafalarında canlı kalan pek az şeyi de tüketmesiyle babaların yaz sonu hallerini düşünecek. Bir lirası, sevgilisi, onuru olmayan babaların geride bıraktıkları ne hevesler, ne ümitler vardır. Hepsi onları duvara dayayan, önce aletini emip, kendini kim bilir neymiş gibi hissettiren ama sonra *defol, in benim tramvayımdan, biletin yok, kimliğin yok, iğrenç kaçağın tekisin* diyen kadınların suçu.

Bir keresinde bunu kendine sormuştu. Arabadaydı, aynadan gördüğü oğlanlar kendi dillerinde konuşuyorlardı ve içinden ağlamak gelmişti. *Ya yaparsam* diye sormuştu kendine. Ya gözleri kararırsa (bir an için güneş tutulabilirdi). Boruyu içeri çevirebilirdi. Egzoz gazını içeri alabilirdi, şu başların kendi üzerlerine düştüğünü görebilirdi (uykuya daldıkları pek çok sefer olduğu gibi).

Böylece her şeyden, yarattığı ama sürdüremediği, kurtaramadığı bu hayattan, onları içlerinde kendi başarısızlığının geniyle dünyaya teslim etmekten kurtulurdu. Nihayet ölür ve perdeleri örterdi. Karısını, o küpeleri unuturdu. Birlikte kurdukları ve yıktıkları dünyayı unuturdu. En azından şimdilik yıkıldı. Dibine kadar hem de.

"Cosmo'nun alnı soyuldu."

Gae yanıt vermiyor, uzaktan onaylar gibi yapıyor.

"O kafede... kapının tokmağı paslıydı..."

"Tetanos aşıları var değil mi?"

"Olmalı tabii. Nerede aşı karneleri?"

"Evde olmalı."

"Bulamıyorum. Yoksa sen alıp götürdün mü?"

"Niye götüreyim ki?"

"Senaryolarını toplarken karışmış olabilir."

"Senaryoları kafama fırlattığın zaman demek istiyorsun herhalde."

"O defterlere ihtiyacım var. Aşılarını kontrol etmeliyim."

"Tabii ya."

Gae'nin dudağının kenarında bir gülümseme duruyor. Düşünceler hızla akıyorlar, değmeden o gülümsemenin üzerinden uçup gidiyorlar, pis bir halı üzerinde dolaşan elektrik süpürgesi gibi tozları, dikenleri emiyorlar.

Elmalı ve üzümlü kızartmadan ısırıyor.

"Tatsana bak, yumuşacık ve pek lezzetli."

Yok hayır, güzel bir yaz olacak.

Tagliacozzo'ya gidecek oğlanlarla, nehrin en ucundaki gölcüğe kadar tırmanacaklar, o doğal havuzun içinde yüzecekler. Babalığın tadını çıkaracak. Bundan sonra öyle yapmalı, her ayrıntıyla ilgilenmeli. Onların güvenini yavaş yavaş kazanmalı.

Babasına karşı da nazik olacak. Eski haline dönmesi için uğraşacak, iyi bir alıştırma olacak. Bağışlayıcı ve cömert davranacak. Olduğundan daha iyi olabileceğini ona kanıtlamak istiyor. Dürüst olmak gerekirse, babası geçen ay ona bin avro verdi, otomobilin sigortasını ödedi. Kendisi ona teşekkür bile etmedi. *Boş ver* dedi ona.

Ondan nefret ediyor çünkü ona güvenmiyor. Ondan nefret ediyor çünkü onunla karşılaştığı her sefer ondan nefret ediyor. Hezimete uğramasının nedeninin babası olduğunu düşünmeden edemiyor. Bacaklarını kesen, onu güdük bırakan o ufak tefek adamdan.

Geceleri onu yatağına yapışmış bulurdu. Onun elini alnında hissettiği için uyanırdı. Kazı yapar, beynini çıkarmak is-

ter gibi okşardı başını, o sersem suratıyla (melankolik olduğu zaman gerçekten geri zekâlı gibi görünürdü).

"Biz beş para etmeyiz Gaetano, unutma bunu."

Sendikacıydı. Bir mücadeleyi yitirdiği, içtiği zaman böyle olurdu.

Onu uyandırır, 24 saat açık kilisenin papazı gibi ona günah çıkartırdı.

Ertesi gün ise bir kobra gibi hareketli olurdu.

Oğlunun futbol oynadığı sahanın tribünlerinde yerini alırdı. Daracık pantolon, İspanyol çizmeler giyerdi. (Gaetano onun gelişini gördüğü anda telaşlanır, hata yapmaktan, azar işitmekten korkar.)

Tribünlerden bağırırdı.

"Koş, geç, vur."

"Kazandım baba!"

Omzuna vururdu neşeyle.

"Zaten karşı takım neydi ki! Lor peyniri gibi adamlar. Lora karşı kazandın!"

Gülerdi, *"Hiç yoktan iyidir."*

İnsan nasıl oğluna *hiç yoktan iyidir* der? Yetindiğin, dibine kadar mücadele etmediğin her sefer dönüp dolaşıp zihninde beliriveren bir nakarat halini almıştır bu.

Sana bir keçiboynuzu uzattıklarında.

Ve sen alınacağına, üzerine atlayacağına *hiç yoktan iyidir* diye düşünüyorsun.

Çevresine bakınıyor, derin bir soluk alıyor. Esniyor. Neyi olduğunu anlayamıyor.

Ansızın o çok iyi tanıdığı duygu beliriyor. Uzun bir an için kendinden ve dünyadan nefret etmek ve gülümsemek.

Şimdi herkes ona saygı duymadan bakıyormuş gibi hissediyor.

Soyunma odasında onu ortalarına alan arkadaşlarını anımsıyor. Ayakkabılarını tuvalete atarlardı.

Geç gelmişti, uzun yıllar boyunca yaşıtları arasında küçük bir oğlan gibi kalmıştı. Pembe pipisi, minik elleriyle. Okulda grup fotoğrafı çekilirken, boyu uzasın diye ayağının altına telefon rehberi koyarlardı. Sonra ansızın büyüyüvermişti ama zaten artık lisedeydi. O soyunma odasına dönmek, o zalimlerin kafasını tuvalete sokmak için çok geçti.

"Annen baban ayrılar mı?"
"Hayır, neden?"

Delia'nın ona sorduğu ilk sorulardan biri buydu. Gae için ailenin bir arada olması doğal görünüyordu; öte yandan kırılgan, iri yapılı ama kararsız, uyduruk bir yusufçuk gibi duran annesiyle, onu motosiklette arkasına atan babasına da sinir oluyordu. Onun için evlilik harika bir şey değildi; mutsuzluk ve duygusallık bileşeniydi sadece. Ama yine de bir şeydi işte. Bir kanoyu, bir ideali dayayabileceğin dingildek bir dayanaktı.

Çocukken, o ikilinin yatak odasında yiyişmelerini işittiğinde Freud tarzı iğrenme, tiksinme duygularına kapılırdı. Sonra büyüdükçe bu güçsüz ruhların birleşmesini umursamamaya başladı. Annesine duyduğu sevgi de boyut değiştirmişti. Serena pub için turtalar yapardı, dünyaya karşı nazik davranırdı ama oğluna pek faydası yoktu. İşte, gereğince bir oğlan doğurmuştu ve o da büyüyordu.

Delia ise kadındı; derin kişiliğinin özünü hissedebilir, gürültüsünü mağara içindeki denizin uğultusu gibi duyardın. Sana bakan ve seni bırakmayan biriydi. Yuvarlandığın suyun dibine inip seni kurtaran biri. Ağzında bir bıçak vardı, seni ağırlıklardan kurtarır, tüplerin ipini keserdi. Ya dipte seninle boğulur ya da yüzeye birlikte çıkardınız.

Delia, erkeğin ailesinden çok hoşlanmıştı, gelecekleri için bir garanti gibi görmüştü onları. Dirence, gelip geçen kavgalara, pazarları ailece yenen büyük yemeklere alışık bir erkekti. Gaetano'ya duyduğu aşk o iki bedene de yayılıyordu. Serena iyi yemek yapıyordu, Delia ona buharda yemek pişirmek için bambu kaplar hediye etmişti. Babası Aldo da bir kahvehane filozofu, *Focus* dergisine abone bir adam olarak hoşuna gidiyordu. Kendisine nazik, sanki ikinci nişanlısıymış gibi davranıyordu. Onlarla kutlanan ilk Noel hayatının ilk gerçek Noel'i olmuştu; Aldo eline gitarını alıp "Serenella ti porto al mare, ti porto via" şarkısını söylemeye başlamıştı.

Gae sırıtıyor, Delia gülüyordu.

"*Çok sevimli... Sen depresif bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun.*"

Yıllar sonra ona öyle sefil, öyle cansız görüneceklerdi ki. Sahnenin perdesi düşmüştü. Onların sinikliğinin, sahte mutluluğunun, sahte sevgilerinin oğlu, Delia'ya miras kalmıştı. Altmış sekiz kuşağının iki eski üyesi, devrim gibi tamamlanamadan yarım kalmıştı.

"Baban nasıl?"

"Prostat ameliyatı oldu."

"Biliyorum. Annen söyledi bana."

"Yine düzüşebilirler."

Kadın ona bakıyor, düşünüyor.

"Prostat kanseri genetik mi?"

"Sanmıyorum."

Gülümsüyor, kadın da gülüyor.

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin, doktorsun."

"Ben doktor değilim."

"Doktor sayılırsın ama değil mi?"

"Hayır."

O tatlı şaraptan bir kadeh daha ısmarladı, *digestive* diye düzeltti garson kız; oysa bayağı kafa bulduruyordu.

Garson kız gülümsüyor, bembeyaz dişleri görünüyor.

"Şişeyi size bırakayım."

Delia bu zehirli nezaketi onaylıyor.

Gaetano, Delia'nın boynuna bakıyor. Şahdamarında mavi bir kalem varmış gibi durduğunu düşündüğü o güzel boyna.

Gün geldi, kadın artık erkeğin yazdıklarını beğenmez oldu.

Erkek de yazdıklarının saçmalık olduğunu biliyordu, daha içtenlikli yazmalıydı, daha dürüst olmalıydı falan filan.

Ama bir yazarın hayatı en azından yazdıklarına benzemelidir. O kapalı apartman dairesinde nasıl bir hayatı olabilirdi ki? Ufak tefek talihsizlikler, ödenecek makbuzlar, derin dondurucudan çıkartılıp çözdürülecek yiyecekler. Dışarıda da öyle. Kendisiyle yüklü kişilerle, yumuşakçalarla sohbetler. Bok reklamına benzeyen bir şehir, mutsuzluğun değil çok katlı garajlardaki gibi kat kat sürülmüş bokun şehriydi burası. Umutsuz ama gerçek bir yerde, örneğin Meksiko şehrinde bir dizi yazmalıydı. Yeni ufuklar açmalı, hedefleri vurmalıydı.

Belki artık biraz hareketlenebilir.

Sokak adlarını Afrika kentlerinden alan Çinlilerle dolu o mahallede. O kasvetli bodrum katında. Senden önce kullananların izlerini bıraktığı divanın üstünde. Yalnızlık dolu yıllar. *Borderline* erkeklere özgü bir konut.

Evet, belki orada canlanabileceği bir eğlence bulabilir.

Hayatta kalmanın elkitabını yazabilir. Dünya onun gibi eğreti, çizgi dışı hayaller kurmaya hevesli, kendine yeten insanlarla dolu. Genç ve öfkeli taksi sürücüleri hâlâ becerebilen ama çoktan bezmiş yaşlı ruhlu gençlerin yüzsüz konuşmalarını dinlerler.

Karısıyla yaşadıklarını da öyküye katacak. Onu yerin dibine batıracak. Onun organının tadını da anlatacak.

Ona tek bir kitap yetecek, *Samizdat* gibi bir tek ve gereksiz kitap.

Belki de sessizce iyi bir başarı kazanacak. Bir yayıncı onunla ilgilenecek. Belki de onu ayarlayacak. Hani şu umut vaat eden, spor ayakkabı, çarpık etek giyen kızlardan biri olacak. Onun saçmalıklarını okurken ağlayacak. Delia'nın ilk zamanlarda yaptığı gibi.

Öyle bir bakışın yoksunluğunu ne kadar hissediyor şimdi. Daha iyi bir yaşamı tanımamış olsan, özlemezsin. Ama berbat bir kadın sana o kanatları taktıysa, seni ürkütücü bir senaryonun kahramanı gibi hissettirdiyse hayat boyu sadece sana bakmak için açılan, seni tutsak etmek için kapanan o gözkapaklarını aramak için dilencilik yapan adam olur çıkarsın.

Ve yıldızlar durup seni seyreder.

Uzak ve hüzünlü gözler gibi değil. Çocukken odanın tavanına yapıştırdığın yakın ve pırıltılı yıldızlar gibi.

Günün birinde Delia ona şöyle demişti:

"Bu cennet."

Ona bunun gibi orospuluklar anlatıyordu işte.

Yeniden düşününce onu o günden sepetlemeliydi. Tamam aralarında bir büyü vardı, kırmızı elmayı yemişti ama bu tip saçmalıklara inanması mümkün müydü?

Erkeğin buna ihtiyacı vardı, kadın onu dürtmüştü.

Hemen birlikte yaşamaya başlamışlardı. Erkek onun için kitaplığı kurmuş, tatami minderler sermek için asmakat oluşturmuştu. Boks yapmak üzere kum torbasını tavana asmak için izin istemişti, kanca hazırdı zaten. Kadın da herkesi büyüleyecek o gülümsemesiyle yanıt vermişti.

"İlla birinin suratını dağıtacaksan git yap, kan revan içinde dön eve. Ama öfkeni bu kapının dışında bırak lütfen."

Ah lanet olasıca! Seni bir gülümsemeyle hazır ola sokan böyle şirin bir öğretmene nasıl karşı koyarsın?

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ne anlamda?"

Kadının ne yapacağını, özelinde nasıl yaşayacağını merak ediyor.

Delia tatlı şarap dolu kadehi alıp içiyor. İlaçmış gibi zorla yutuyor.

"Ne bileyim nasıl yaşayacağım. Bunu hiç bildim mi sanıyorsun?"

"Sen her zaman her şeyi bildin."

"Uyanıyorum, giyiniyorum, çocukları giydiriyorum. İşte öyle yaşıyorum."

Gaetano ona bakıyor, bir eline bakıyor.

"Mastürbasyon yapıyor musun?"

Ne zırvalıyor bu rezil? Ağlamak geliyor içinden? Daha sonra, tek başına kalınca bunu yapacağını biliyor.

"Yeterince içtin. Hesabı öde de gidelim."

Ama Gae'nin kalkmaya niyeti yok.

"Ben çok mastürbasyon yapıyorum."

Delia kollarının içine kapanıyor. Muma, batan aleve bakıyor. Yorgunluktan, bulantıdan bayılmak üzere.

Gaetano gülümsüyor.

"Bir de ağlıyorum. Geliyorum ve ağlıyorum."

"Gerçekten kaygı verici bir sahne."

Gaetano elini tutmak istiyor.

"Ama sana gerçeği söylemem gerekirse ben üzgün değilim, kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Ne mutlu sana."

"Artık üzülmek istemiyorum. Bir sabah uyandım ve yeter dedim."

Yaşlı çift bir tatlıyı paylaşıyor, kadın erkeğe yediriyor. Minik kaşığı kocasının dudaklarının arasına uzatıyor, sonra kendine güzel bir lokma alıyor, aynı kaşığı yalıyor.

Bu bir alışkanlık, keyifle yineledikleri küçük bir ayin olmalı. Erkek ağzını açıyor, minik kaşığı kutsal bir tat gibi kabul ediyor. Delia o ikisi arasında hâlâ duygusal bir çekim olduğunu hissediyor. Kadının –belki de dansçıydı– göğsü dimdik duruyor. Sarkıklığını erkeğine göstermekten utanmadığı kolları çıplak, belki de erkek onu hep böyle çıplak kollarla sevdi. Kırılgan ve canlı bir aşk, tenle birlikte yumuşak adımlarla yaşlanmışlar.

Belki de bir yıldönümü, anılarla kutlanan bir akşamdır bu. Delia elini önündeki boşlukta sallıyor.

Gaetano'ya, pis gömleğine, hâlâ genç, ıslak boynuna bakıyor; öyle mutsuz ki. Kötü soluk alıp veren, soluğuyla birlikte yapmak istediği her şeyi içine çeken birinin huzursuz boynu bu. Hayal kırıklıklarına karışmış, ama kötü karışmış arzuları gösteriyor.

Paylaşmayı bilemediler. Açgözlü oldular, saftılar. Ve kimse onlara yardım etmedi.

Arkadaşı Benedetta ona direnmesini, aşkın armağanına, evlatlarına inanmasını söyledi. Mısır çiçekçisinde rastlamıştı ona. Benedetta, kocasıyla kilisede dini eğitime başlamıştı. Mahalle kilisesinde başka çiftlerle buluşuyorlar, konuşuyorlar, imandan uzaklaşmış olanların evlerine uğruyorlar, misyon için bağış topluyorlar. Pusetleri, kullanılmış ayakkabıları değiştokuş ediyorlar. Hepsinin de farklı yaşlarda ama birbirinin içinden çıkan matruşkalara benzeyen çocukları var. Görünümlerine özen göstermiyorlar, yüzlerini göğe çevirip ilahiler okuyorlar. Gene de yeryüzünde başkalarından iyi durumda oldukları söylenemez. Paradan konuşuyorlar, antidepresan kullanıyorlar.

Delia da onların birkaç toplantısına gitmeyi denemişti.

"Acı çekiyorum, kocama duyduğum sevgiden artık emin değilim, bir labirent içinde yitirdik birbirimizi (durumunu en iyi İngiliz bahçelerinde bulunan bu kafa karıştırıcı ve korkunç labirentlerle tanımlıyordu)."

Sürüden bir ses ona, *bu tür bir aşkın* peşinden koşmasının yanlış olduğunu söylemişti.

"İnsanın kendi acısına inanması kibirli bir davranıştır."

Bu donuk alçakgönüllülük içinde de kibir ışıltıları seçiyordu o. Söz ettikleri büyük aşk, onların kendininkine benzeyen kararsız ve mutsuz çehrelerinde okunmuyordu. Bütün o insanlardan bir hayat enerjisi değil, sönük bir açlık yayılıyordu.

Labirent gibi şaşırtıcı bir acıyı çekmemek için dünyadaki varlığını konumlandıracağı kenar burası olacaksa, yaşamak ilgisini çekmiyordu.

Gae sanatçı olmak istiyordu. Sadece sanatçıları sevebiliyordu, hayatın sıradanlığının ötesinde bir şeyler kemirmeyi bir tek onların bildiğine inanıyordu. Buna özel bir yeteneği olmadığını biliyordu ama iyimserdi. İşe, belli bir biçimde giyinerek, dış görünümden başlamıştı. Gözlerini yumup Oasis dinleyerek kendi beklentisi içine girmişti. Canını yakana kadar pazısını ya da elini iyice sıkıyordu. Belli bir *hal* arayışındaydı. Her şeyin bundan, havada asılı kalmak gibi gerçeküstü bir ruh halinden kaynaklanacağını hayal ediyordu. Ani bir sıçrayışla bu hale erişeceğini umuyordu.

Bu nedenle televizyonda gözlerini yumup yüce varlığa seslenerek titreyen sihirbazları seyrederken adeta büyüleniyordu. Şarlatan olduklarını biliyordu ama sanatçıların büyük bölümünün de düzmece olduğunu biliyordu. Yetenekliydiler. Maskelerinin düşürülmesi korkusu ise daima okunuyordu gözlerinden.

Senarist olarak ritmik biçimde espriler yapma konusunda belli bir yeteneği vardı. Ama kendi için yazarken farklıydı. Kendi maçına çıkmak, tekmeler atmak için, yazmaya oturmadan önce biraz spor yapıyordu.

All Blacks yazılı *sweatshirt*'ü terli de olsa üzerindeydi, yanında kahve fincanı vardı, kendini ödüllendirmek için esrarlı bir sigara sarmıştı, kendini yeniden okuyacak ve boşalacaktı. Kararlı bir şekilde başlıyordu. Cümleleri adeta ısırarak koparıyor, mitralyöz gibi hedefi vuruyordu. Hasmına bakmayan bir boksör gibi başını öne eğik tutuyordu. Sonra felsefi ve eğri büğrü bir cümleye takılıyor, kendi bile anlamını çözemiyordu.

Başını kaldırıyor, ekrana bakıyordu. Bunu asla yapmamalıydı. Ciddi yıkıcı bir mekanizmaydı. Sanki yeryüzünde bir tek onlar kalmış gibi o kelimelerde inat ediyordu. Törpülüyor, yerine başkasını koyuyor, yerini değiştiriyor ve sonunda içindeki bütün gerçekliği boşaltmış oluyordu.

Oğlanların, popolarını sildirmek için tuvaletten bilgisayarının yanına kadar çekip getirdikleri tuvalet kâğıdına, çevresindeki dünyaya öfkeleniyordu.

Delia onu bu iki kakalıyla yalnız bırakıyordu. Alıp muayenehaneye götürecek hali yoktu, o nasılsa evde çalışıyordu. Öğle yemeklerini hazırlayıp buzdolabına koyuyordu; önemli telefon numaralarını da bırakıyordu. Adam Discovery Channel kanalını –ekstrem sporlar, acayip denizanaları, sarı kurbağalar, hayatta kalmayı başaran insanlar– açıyor, çocukları halının üstünde yediriyordu. Çiğ sosis ve marmelat.

"Onları yetersiz bir insanla bıraktığını biliyorsun."

"Sen babasın."

"Evet ama yetersizim."

Delia gülüyordu. Kesinlikle sıradan bir baba değildi, çölde kurtçuk ve dev karınca yiyerek hayatta kalmanın yolları da olsa, bir şeyler öğreniyor olmalıydı çocuklar.

Çocuklar ona kulak asmıyordu. Babaları bağırdığında, karnı ağrıyormuş, kendi acısı yüzünden bağırıyormuş gibi bakıyorlardı yüzüne. Yazarlık, hayal yaratıcılığı işini ihmal ederek kurbağa desenli halının altında kazazede rolü yapan, yerlerde sürünen genç babanın kendine layık bir yoldaşı yoktu.

"Sizin için pek çok şeyden fedakârlık ediyorum."

Çocuklara arada sırada böyle diyordu, onları kucağına alıp ciddi ciddi konuştuğunda. Esrardan kızarmış gözleriyle.

Aslında hiçbir şeye derinlemesine bakmıyordu.

Delia bunu ona söylemişti.

"Senin harakiri yapmaya niyetin yok."

Gae ona aptal aptal bakmıştı.

"Mişima gibi ödlek ve çaresiz değilim."

"Seninle de konuşulmuyor... Kurduğun şunca hayali iyi bir şeye dönüştürebilseydin..."

"Benim senaryolarım hiç de fena değil... Bazıları gayet iyi."

"Evet, oldukça iyi."

Su yeniden ılınıyor. Sana karşı bu kadar az hamle yapan biriyle nasıl yaşanır? Ilık suda banyo yapmak gibi bir şey. Ne sıcaktır, ne soğuk.

"Şimdi yalnız olduğuna göre daha iyi çalışabiliyor musun?"

Gae, Somalia Caddesi'ndeki evi düşünerek onaylıyor. Pencere parmaklığının önünde oynayan Çinli çocuğu düşünüyor.

"Özlüyorum... Özlemek yazmak için iyi bir duygu."

Biraz şarap içiyor, karnına dokunuyor. Gömleğinin, önü açık ceketinin altında biraz göbek hissediliyor. Şişmanlamak istemiyorsa koşmaya başlamalı.

"Sen yazarların dünyayla iyi bir ilişkileri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bütün o kahramanları yaratıyorlar... Sadece kendileriyle gerçek bir yakınlık kuruyorlar... Sadece kendileriyle."

"Ben öyle değilim."

"Zaten gerçek bir yazar da değilsin."

"Neyim?"

"Herkes gibisin. Kendini kanıtlamak için herhangi bir yol arayan birisin. Bizimle yaşamayı hiçbir zaman beceremedin."

"Hiç dikkate alınmadım."

"Nitekim çekip gittin."

"Sen beni kovdun."

"Ben yetişkin bir çocuk bakacak kadar büyümedim. Bana küçük çocuklar yetiyor. Belki birkaç yıl sonra sana daha çok tahammül edebilirim."

Birkaç yıl daha direnmek yetecekti. Bir avuç daha fazla korku olsaydı belki birbirlerini bırakmazlardı.

Evli çiftlerin büyük kısmı gibi çözülmeyi kabullenecekler, evin kredi borcu gibi zamana yayacaklardı. Soyulmuş duvarlara, arada sırada kaçamak yapılan çatlaklara bile alışacaklardı.

Gae'nin annesi koyu renkli bir biranın önünde ona, *"Hayat kısalmaya başlayınca kanatlarını indir. Çok soğuk girmeye başlıyor"* demişti. Filmle karıştırmış, gülmüştü. *"Çok sevgi diyecektim..."*

Uzakta bir çarpma sesi, sertçe vuran bir metal gümbürtüsü. Nomentana Caddesi üzerindeki o lanet dönemeçlerin birinde, gece kazası.

"Umarım ciddi bir şey değildir."

Delia o bitkin yüzüyle çevresine, dünyanın kaderine bakınıyor. Olmadık bir felaket gelmiş olmalı aklına.

Gae ağzına bir lokma tatlı daha atıyor. Hayat karanlıkta senle ya da sensiz yuvarlanıp gidiyor. Midesi ekşiyecek. Ne yapalım, bir Malox yutar.

Yaşlı kadının eli masada kocasına doğru ilerliyor, o da alışık bir tavırla hemen tutuyor o eli. Gae bu yaşlı, lekeli ellere bakıyor. Sanki *buradayım, gecenin battaniyesi, bir şahinin kanadıyla örtmesi gibi emrindeyim, seni bir an bile yalnız bırakmayacağım* der gibi.

Gae, o el çoktan bir tabut kapağına dönüştü mü, yoksa altında hâlâ bir can, onun yararsız geleceğinden daha iyi bir mutluluk var mı diye merak ediyor. Çoktan yaşlanmış olmak isterdi. Sadece bu olanağa sahip olabilmek için. O elin altında ne olduğunu bilmek için.

"Sence bunların hangisi daha önce ölecek?"

"Affedersin anlayamadım?"

Delia öteye, başka masaya, başka denizlere bakıyor.

"Şunlar... Hangisinin daha önce öleceğini soruyorlar birbirlerine."

"Nereden biliyorsun?"

"Yaşlı insanların belli bir noktada sormaya başladığı şeydir bu."

Gae ağzını balon gibi şişiriyor, alaycı bir ses çıkartıyor.

"Mah!"

"Mah, ne?"

"Dedem *mah* diyerek can vermişti."

"Yani?"

"Hiç, hayatı terk etmek için iyi bir yol. Mah."

Delia üzerinde ağır bir kabuk varmış gibi boynunu geriyor.

"Gelip giysilerimi alabilir miyim?"

"Ne zaman istersen. Çocuklar yokken."

Gae dolapta kadının eşyalarının, çocukların küçülmüş giysilerinin yanına asılı birkaç döküntü pantolonunu ve gömleğini düşünüyor.

Karısının minik giysileri toplarken, bir kundağı gizlice

öpüşünü anımsıyor. O minicik pantolonların içinde, o meyve suyu lekeli salopetlerin içinde geçirdikleri hayat gözlerinin önüne geliyor.

Pazar akşamları parktan dönünce küvette yıkanmaları, kuzulu tulumlarını giyip yatağa girişleri. O iki minik kafa. Nihayet mis gibi kokarak yeni haftaya hazır oluyorlardı. Kendileri de içeri geçip bir şarap açıyorlardı. Mutlu olmayı deniyorlardı. Oradaki yeni ten. Mutfakta yeni tenleriyle. Bambudan amerikan servisler. Her zamanki hayaller. *Yaşamak istiyorum, kendimi ifade edebilmek istiyorum, ruhum uçup gidebilsin istiyorum.* Müzik çalıyorlar, başlarını sallıyorlardı.

Ev küçüktü. Ortalıktaki eşyayı toparlamak, pusetleri, oyuncakları kaldırmak gerçekten zordu. Gae bunları paketler, yapıştırırdı. Temizlik günleri en güzel günlerdi. Bodrumdaki depoya inip çıkarlar, sarı bidonla aşağı indirirlerdi. Masa ve buzdolabı arasındaki, dolaplardaki boşluğu görmek bir fark yaratırdı. Bu evde birkaç santim boşluk gerçek bir lüks anlamına geliyordu.

"Senden daha dağınığını görmedim."

Televizyon çekimlerinden döndüğünde Gae bavulunu salonun ortasında açar, içinden telefon şarjını alır, çocuklara bir şekerleme çıkartırdı. Delia eğilip bir anne gibi pis külotları, çorapları alırdı. Ortak düzene alışmaları zor oluyordu. Adam otellerde, özgür, saat kavramından uzakta, oda servisiyle mutlu oluyordu. Belki de evini bile o kadar sevmiyordu. Sapı yanmış kahve makinesi, sert havlular.

Duş yapıyor, ortalığı istediği dağınıklıkta bırakıyordu.

"Bornozunu as!"

En sert kavgalarından biriydi bu. Kadın iki büklüm eğilip banyoyu topluyordu. Sonra Nico'nun yeşil Hulk'u gibi yemyeşil oluyordu.

"Şimdi daha düzenliyim."

Giysilerinin temiziyle kirlisi hâlâ birbirine karışık, diş fır-

çası mutfakta, gömlekleri kuru temizlemecinin selofanında. Ama bu akşam düzene sokacak hepsini.

Biz yere atılmış bir bornoz yüzünden mi ayrıldık?

Aslında artık beğenmediği, bir başka hayata, bir başka popoya ait olan o kot pantolonlar umurunda bile değil. Belki kurukafalı Londra tişörtü. Evet, onu giymek istiyor, yeterince solmuş, pamuğunun ağırlığından başka bir şeyi kalmamış olan. Ama sonra, dünya tişört dolu. Seni geri getirecek olan bir Londra tişörtü değil. Birazcık olsun mutlu olduğun günlere. Salağın teki olduğun ama bunu önemsemediğin günlere.

Şimdi evin, çamaşır makinesinden çıkanların, karısının portakala sapladığı tütsünün kokusunu hatırlıyor ve içi fena oluyor. Hepsinin üzerlerinde aynı kokuyla çıkıp şehre karışmaları. Aile. Gae ağzını büküyor, boğulur gibi oluyor.

"Bir şey daha ister misin?"

"Hayır, hesabı iste."

Gitmek istemiyorum ama madem sen istiyorsun, gidelim, zaten hep sen emrettin koca orospu, hayallerimin koca yıkıcısı. İnsan ne zaman kendini bir kadının tutsağı hisseder? Onun huysuzluklarının, kafa tutmasının? Ne zaman izlenmeye ve kaybetmeye başlar?

"En iyisi sen onların hepsini at."

Delia o deli surata bakıyor. Aylardan beri eşyalarını geri alabilmek için başının etini yiyordu. Kadın ondan nefret etmişti, *bu salağın aklı fikri o döküntülerde, o çöplerde.*

"Nasıl istersen."

"İki siyah çöp torbasına doldur ve at."

Cesedi at.

Gae'nin içinden aslında *cesedimi biraz daha tut orada* demek geçiyor. İçinde tek bir çorabının bile kalmamış olduğu o evi bir yumruk gibi hissediyordu. Yıllar geçecek, her şey biri-

kecek, ama ondan, onun bu üç odalı evden gelip geçişine ilişkin hiçbir iz kalmayacak.

"Beni biraz olsun özlüyor musunuz?"

Ne saçma bir soru bu? Nasıl da çıktı ağzından?

Kadın ona küçümseyen bir bakışla bakıyor.

"Hani ortalığı karıştırıyordum biraz... Yani... Sanırım... Şimdi daha rahatsınızdır... Belki ben olmayınca daha iyisinizdir..."

Suratına dondurma fırlattı ama hiçbir işe yaramadı.

"Şimdi niye köpeklik etmeye ihtiyaç duyuyorsun anlamıyorum."

O kavramsal sergide gördükleri sıkıştırılmış demir tuğlalar misali şimdi öfkesi soğudu ve katılaştı.

"Evet, daha rahatız."

O Londra tişörtü... Sevişmek için çıkarmıştı orada, nerede acaba? Erkeğin bir arkadaşının eviydi. Kollarını kaldırıp soyunuvermişti.

Delia bir akşam o tişörtü buldu ve içine yüzünü gömmek istedi. Evet, o kurukafa desenli tişörtü ve geri kalan her şeyi çöpe atacak.

Gitmesi gerekiyor. Çocuklar uyanacaklar, onu arayacaklar, su isteyecekler, kötü rüya gördülerse ona sığınmak isteyecekler.

Keşke bu kadar sorumluluğu olmasa.

"Senin yanında hiç olmazsa çocuklar var."

Zaten kendini daha yalnız hissetmesine neden olanlar da, çocuklar. Onun günlerini dolduruyorlar ama kendine ilişkin bütün düşüncelerini yiyip bitiriyorlar. Ve onlara baktığında, "*Nerede babaları?*" diye sormadan edemiyor kendine. O, iki yetimle yaşıyor. Evliliklerinin yetimleriyle.

Belki de günün birinde yanına yeni bir erkek yaklaşacak. Ama artık aynı şey olmayacak.

Gae çek defterini çıkardı. Delia o ince mavi kâğıt destesine bakıyor.

"Banka mı değiştirdin?"

"Evet, evin tam altında şubesi var, hiç sıra olmuyor, rahat oldu."

"İyi faiz veriyorlar mı sana?"

Onunla alay ediyor, bunun farkında. Sevmekten vazgeçtiğinden beri onunla alay ediyor zaten.

"Benim işletecek param yok. Nazik olsunlar yeter."

"Tabii ya."

Delia onu, bankada çevresine bakınırken, biriyle konuşma arzusu duyarken, birilerinin canını sıkarken görür gibi oluyor. Kaskı elinde, salınıyor, ağırlığını hangi bacağına vereceğini bilemiyor. Her zamanki gibi istikrar arayışında. Gülümsüyor, yaşlı bir hanımın ya da eli yatırılması gereken çeklerle dolu sekreter kızın öne geçmesine izin veriyor. Sonra bankoya dayanıyor, gözlerini, hep onay ve yakınlık arayışı içindeki o nemli bakışlarını memurun gözlerine dikiyor.

"Bir kalemin var mı?"

Garson kız yaklaşıyor, ona kalem veriyor. Erkek teşekkür ediyor, alıyor.

"Hemen geri vereceğim."

Belki de e-posta adreslerini alıp vereceklerdir. Delia gittiği zaman, erkek gerisingeri buraya dönecektir. Cilveleşmeye başlayacaklardır. Erkek kıza o ciddi bakışlarıyla bakacak, kız da buna kanacaktır. Evlilik sonrası yaşadığı çöküntü içinde sevda konusundaki antrenmanını yitirmemek için bir kalemi bahane ederek, kısacık sürede tanıdığı kızın ayaklarının dibine kaderini serecektir.

Ah keşke yeniden, bir kerecik olsun kandırabilse kendini.

Bir aşkın, bir gecenin hezimetine dökülmüş sakatatı, ter-

sine çevrilmiş çuvalı olmaya razı. Ama böyle kolay olmayacağını biliyor. Gözlerinde geceleri de görmesine yarayan bir aygıt var. Terk edilmemeyi, hazırlıksız ve çırılçıplak yakalanmamayı öğrendi artık. Zaten kaç fırsat çıkacak ki karşısına? Anne olan kadın, yanılma, kendini ısırganların ortasına atma hakkına sahip değildir.

Eve dönecek. Kendini toparlamak için asansörde başını dik tutacaktır. O bir sanatçı bile olmayan, yalnız bir kadın. Geride bırakılmış bir döküntü. Pek çok "artık" kadından biri. Bu sıfatı taşıyan kadınlar güruhuna bir eklenti. Aperatif almak için buluşan, kıkırdayarak seks malzemesi satan dükkânlara giren otuzunu geçkin kadınlardan biri. Bu tip arkadaşları var; Carlotta, Alberta, treni kaçırmışlar ve şimdi bir evliliğin raydan çıkmasını, kafası karışmış bir yolcunun bedeninde mutluluğu yakalamayı umuyorlar.

Kriz. Kanser gibi bu da güncel ve korkunç bir sözcük.

Anlaşılmaz biçimde dört bir yana yayılıyor. Uzaylı istilası gibi. Kentin kara denizinde tek ışık huzmeni karartan devasa bir denizanasını andırıyor.

Gae bu sözcüğü duymak bile istemiyordu.

"Ne krizi? Sadece ölü gibi yorgunuz, o kadar."

"Birbirimizi arzulamıyoruz artık."

"Ben seni deli gibi seviyorum."

Gae mutfağa gidiyor, ikisi için portakal sıkıyordu. O minicik mutfakta fazlasıyla yer kaplayan profesyonel bir meyve sıkacağı almıştı. Zaten ona ait her şey fazlasıyla yer kaplıyordu. Hep gereğinden pahalı, gereğinden büyük şeyler almak gibi bir alışkanlığı vardı; sorunları bir kerede çözmek istiyordu. Kendi gibi yalancı ve çaresiz satıcıların ideal müşterisiydi o.

Bir kilo portakal sıkıyordu.

"On saniyede içmelisin, çünkü on beş saniye sonra vitaminini kaybediyor; sentetik ilaç iç daha iyi."

Hep böyleydi. *Guiness Rekorlar Kitabı* gibiydi. İçiyor ve senin içmeni seyrediyordu.

"Gerçeği söyle, kendini daha iyi hissetmiyor musun?"

Mutfak içi boşalmış yarım portakallarla doluyordu. Kadın gibi bu karışıklığa, bu zahmete bakıyordu. On yıl önce olsa o portakal mezarlığı içinde sevişirler, kadın güler, sonra irkiliverir, hızla ve seslice solur, göğsü can çekişircesine, hava alabilmek istercesine iner kalkar, henüz doğmuş birinin solumayı öğrenmesi gibi içine çekerdi havayı.

Oysa erkek o kadar değişmemişti. Sevilebilmek ve kabul edilmek adına her türlü koşula razı bakışları aynıydı. Aynı kandırmacalar içindeydi.

Ona farklı açıdan bakan kendisiydi. Hayatının farklı bir noktasındaydı. Çocukların doğumu ve geri kalan her şey. Hızlı ve şiddetli bir tekme yemişti. Pek çok pencere kapanmış ya da kapanmaya başlamıştı. İş hayatında da öyleydi. Roma dışında, ergenlerin beslenme bozuklukları konusunda uzmanlaşmış bir merkezden iş teklifi almıştı ama uzun yollar aşmayı, geceleri onda eve dönmeyi göze alamazdı. Evine yakın olan, şeftali rengi o apartmanda kalmış, üroloji doktorunun muayenehanesini paylaşmayı sürdürmüştü.

Ona gelenlerin düzgün beslenmeyi öğrenmek gibi bir niyetleri yoktu; iştahları kesilsin, bir mucize olsun istiyorlardı. Delia basılı listeler üzerinde, minik kutucuklara çarpılar koyuyordu. Makbuz kesiyor (üroloğun tersine) ama bu dürüstlük de onu mutlu etmiyordu. Sosyal olarak hiçbir zaman yararlı olmayacaktı. Hep değişken bir sağduyu tavrı içindeydi ve bu da onun günlerinin hep solgun bir ışık içinde yaşanma-

sına yol açıyordu. O alışmıştı bu duruma.

Bahçede kuyruğu kopuk bir kedi vardı. Güzel bir kediydi ama cansız anteni yüzünden kararsız, pisti. Delia onun gelip gidişini seyrediyordu. Bir de o aile vardı, paltolarını giyip çıkan. Kendi evliliğini düşünüyordu. Kendi de öyle hissediyordu, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu ama mümkün değildi. En iyi yanının, anteninin, meraklılığının cansız kalmasını istemiyordu. Hayatın sadece bu kadar, bu donuk kuyrukla sınırlı olduğunu düşünmek için çok erkendi daha.

Eskiden çok güzel yemek yapardı. Şimdi sadece çocuklar için pişiriyor, kendisi ve Gae dondurulmuş pane balıkla, püreyle idare ediyorlardı.

Sofraya hep aynı şeyleri koymak. Bu bile yeterdi. Kurtuluş olmadığını anlamaya yeterdi. Anıların tadı olmalıydı ama sadece sıkıntının tadı vardı.

Yan masadaki yaşlı bey hesabı istedi. Elini havada kastanyet çalar gibi oynattı.

Delia bir an için babasını görür gibi oldu. Eve dönüşünü, girişteki ışığı bile yakmadan karanlıkta paltosunu çıkarışını görür gibi olurdu arada sırada.

Amalfi limanındaki bir barda kalp krizi yüzünden ölmüştü. Delia yasın bürokrasi kısmıyla uğraşmıştı. Cosmo henüz doğmuştu, perişandı.

Bir gün öfkeyle geçmişi düşünmeye başlamıştı. Babasının onu böyle, iki çocuk annesi olarak görmemiş olmasının haksızlık olduğunu hissediyordu. Onu çok özlüyordu. Kapı açılıyor, Nicola dede Cosmo'ya ve küçük Nicola'ya anoraklarını giydiriyor, onları Roma harabelerine, planetaryuma gezmeye götürüyor. Babası çok şey bilirdi, engin bir kültüre sahipti. Gaetano çok gençti, çok huzursuzdu. Delia onu seviyordu ama şimdi habersizce hayatından uzaklaşmış olan sakin

babasını çok özlüyordu. Akşamları yorgunluktan geberirken, Cosmo uyumak bilmezken, parmağını sürekli duvara sürerek o sessiz ama kaygı verici sesi çıkarırken babasını düşünüyordu.

Bu bir yokluğun sesi gibi geliyordu ona... Sessizliği kaşımanın sesi.

"Yapma yavrum."

Bir gün duruvermişti, geri geri yürümeye başlamıştı. Geriliyordu. İleri yürür gibi yapıyor, çocukların büyümesini seyrediyordu ama bunu insanı geriye doğru çeken bir yürüyen yolun üzerinde yapıyordu.

Delia pek çok şeydi. Gae bir araya gelmiş bütün bu kadınlara bayılmıştı. Katman katman, buz ve ateş, heyecanın tüm renkleri ondaydı. Rüzgârın onu alıp savuracağı, sıkı sıkı tutman gerektiği duygusu vardı. Onunla konuşmaya, değişimini seyretmeye, yaptığı bütün o suratlara, serbest bıraktığı davranışlara vurgundu. Kadim Kızılderili bakışları içinde hızla koşan bir sürü vardı. O bir keyifti. Can sıkıntısının panzehiriydi.

Ama sonra ansızın sıkıcı bir kadın oluvermişti. Huzursuzluğu sıkıcı olmuştu. Akşam eve dönen nasıl bir kadın olacaktı? Yorgun beslenme uzmanı mı, aşka susamış bir eş mi?

"Bu en güzel yaştır ama bana en kötüsüymüş gibi geliyor."

"Sanırım onu yaşamaktayız."

"Öyle mi?"

Küçük bir kızken elmayı minik minik ısırırdı. Şimdi elma kocası olmuştu. William Tell'in başıydı. Ok üzerine ok atıyordu. Her akşam bir kez fırlatıyordu okunu.

Ve bir akşam sen yaralanmış olduğunu hissederken Delia şöyle demişti:

"Babamı çok özlüyorum... Ve sen bunu hiç anlayamadın."

Gaetano *seni özlüyorum* demesini duymak isterdi.

Erkek kadını özlüyordu. *İkisini, onları* özlüyordu.

Gene de koca rolünü üstleniyor, onu avutmaya çalışıyordu.

Delia yeniden toplama kampı öyküsünü, babasının yerleşik hüznünü, kesinlikle intihar, *bir tür intihar,* sayılması gereken ölümünü anlatmaya başlıyor.

Sen de, *"Ne saçmalıyorsun?"* demek istiyorsun. *Enfarktüs geçirdi, diş hekimi arkadaşıyla yelkene çıkmıştı, o şahane 45 Swan teknesiyle denize açılmıştı, barda aperatifini içmişti, şahane bir günbatımı vardı. Elinde buzlu Martini ile kalp krizi geçirmişti. Ne mutlu ona.*

Oysa o palavralar sıkıyor, onaylıyor, hak veriyordu. Sonra kadın bir de, *"Dikkatsizsin, yok gibisin, artık bana yakın değilsin, uzaksın"* deyiveriyordu.

Bir dakika öncesine kadar onu becermek geliyordu içinden (her ne kadar çok zayıfladıysa, eskisi gibi sıskalaştıysa, yüzü daha kemikli, daha sert olduysa da). Şimdi ise kendini biraz daha sevdirebilmek için, onun karşısında babası gibi kalp krizi geçirmek istiyorsun. Şişelere yaklaşıyorsun, kendine yüksek alkollü bir kadeh dolduruyorsun. Elinde bir kadehle ölüvermek. Bu seninkinden daha zengin ve entelektüel, daha sevgisiz ve saçma ailede birey sayılabilmek için tek yolun bu olduğunu hissediyorsun.

Gae bir gün ona aptal görünmüştü. O gizemli ve gizli bakışlar şimdi derinliği olmayan iki parlak düğmeye dönmüştü. Maymun ifadesiyle bakıyordu. Sofrada yemekleri yutuşunu duyuyordu. Küçükken sandviç ve Coca Cola ile beslenmişti; hep öyle *fast food* insanı olarak büyümüştü, öyle kalmıştı. Soslarla süslenmiş hızlı ve lezzetli yemekler yemişti.

Bu gülüşü de sinirine dokunuyordu. Eskiden bu neşesini sahici zannederdi; her işi kolaya alışını gerçek sanırdı. Kafeden aldığı tatlılarla, attığı kahkahalarla canını kurtaran, er-

kekti. Şimdi ise televizyondaki dedikoducular dan biriydi. Hele televizyondan bir arkadaşını gördü mü saçma kahkahalara boğuluyordu. Sonra eve dönüyor, divana çöküyor ve surat asıyordu.

"Ben herkese karşı sevimliyim, bir tek sana sinir oluyorum."

"Başkaları senin gerçekte nasıl bir insan olduğunu bilmiyor."

Kadın öteki ezgiyi, Gae'nin kanatana kadar kemirdiği tırnakları gibi içine işlemiş nevrotikliği, basların senfonisini çok iyi tanıyordu.

Her şey çok hızlı gelişti. Oysa o kadar sağlam görünüyordu ki. Gaetano başkalarına karşı iyi davranmak, onlara bir öğüt vermek istediğinde, gelip geçen her çifte bunu söylemek istiyor. Kendinize, inşa ettiğinizi sandığınız şeye güvenmeyin.

Bir önceki gün sana olanaksız görünen şimdi şuracıkta. Karını sanki görünmez varlıklar ele geçirmiş ve şimdi senin hiçbir önemin kalmamış gibi. Ansızın çocuklara bağırıyorsun. Koştukları, canlı oldukları için. Sonra da gidip yüzünü onların yastığına gömüyorsun.

Kim oldum ben? Bu ses onun içinde konuşuyor, daha doğrusu karının sesi bu. *Kim oldun sen?*

Babanın kopyası olduğunu biliyorsun. Seni yaratan kişiden mümkün olduğunca uzağa kaçma numarası yaparken hem de. Onun cümlelerini gevelemeye başladın... *Bu evde beş paralık değerim yok.* Nihayet kendinsin, kendinin en kötü halisin. Kayınvaliden de tepeni attırıyor, sessizce yargılamak için evine giriyor, dağınıklığına bakıyor, minik Kızılderili kızın zayıf sırtını okşuyor. Sana karşı yakınlaşıyorlar. Senin canına okumak için ittifak kuran berbat yerliler. Orijinal ailenin gizli kalmış ölümcül dili ortaya çıkıyor.

Nico'nun ilk kahkahası. Bu bile yeter.

Bir pizzacıda, denizde, yakın bir denizde, bir gün. Ve yanık oldukları bir akşam. Nico pusetinde, Cosmo onun yanına geliyor, pizzasından bir lokma veriyor, mozzarellayı iki ağız arasında paylaşamıyorlar... Bu dünyanın en güzel oyunu gibi görünüyor ona. Cosmo o komik suratı yapıyor, Nico gülüyor, önce dilini çıkarıp o komik sesi çıkartıyor, sonra yeniden başlıyor. Kıkır kıkır gülüyor, kendilerinden geçmiş gibi eğleniyorlar, çevrelerindeki insanlar da bu minik oğlanın neşesine katılıyor. Cosmo da ona uyuyor, şimdi hiç durmadan gülüşen iki kardeş oluyorlar.

O kahkaha. O kahkaha dünyanın neresine kayboldu şimdi? Onları kurtaracak, sonsuz mutluluğa ulaştıracak gibi görünüyordu oysa. Nico neşesiyle, o uysal tabiatıyla hepsini kurtaracak gibiydi gerçekten de. Kadının dişleri mahvolmuştu ama umrunda değildi. Neden o noktada duramadılar? Kocaman açılmış ağızlar, Amerikan filmlerinin finalindeki gibi bitmek bilmeyen bir gülüş.

Gae çeki dolduruyor, rakamı yazıyor. İmzasını atarken Delia boğulur gibi oluyor. Evlilik belgesine yan yana attıkları imza geliyor aklına. Onun G harfini bir tirbuşon gibi yuvarlayışını ezbere biliyor.

"Bu kadar paran olduğundan emin misin?"

Evet diyor ve gülüyor.

"Çalıştım."

Bunlar sihirli sözler. Gerçekten tatmin olmuş bir hali var.

Kadına verebileceğinden de fazla para verdi, o çeki yazdı ve donup kalmasına neden oldu. Çocuklarına bakabilmek istiyor. Her şeye rağmen onların babası olmak istiyor. Ona para ödediklerinde öyle mutlu olmuştu ki. Paraları yatırmak için bankada iki cam kapı arasındaki güvenlik boşluğuna gü-

lümseyerek girdi. Teknik bir sorun oldu, birkaç saniye orada kilitli kaldı. Dünyayı bu cam kabarcık içinden selamlayacağını sandı; cebinde çocukları için hazır ettiği paralar vardı; harika bir ateşkes günüydü.

Delia çeke bakıyor. Bu da bir şeydir. Bu akşamın bir anlamı oldu. Önümüzdeki aylarda hiçbir şey göremeyeceğini şimdiden biliyor.

"Her ay, az da olsa benim hesabıma para yatırabilsen iyi olur, elinden ne geliyorsa; en azından neye güvenebileceğimi bilirim."

"Şimdilik buna güven, bir yığın para var burada."

Ona bakıyor, içini çekiyor. Kim bilir aklında ne vardı; güven kazanacağını sanıyordu belki.

"Nasıl dayanabildiğimi anlayamıyorum."

"Ben de anlayamıyorum. Nasıl oldu da senden iki çocuk yaptım?"

"Orospu orospu orospu orospu."

Bunu kaç kere söylüyor belli değil, Delia ona gülümseyerek bakıyor, bu gerçek ve rahatsız edici güzellik anını onaylıyor.

Nihayet birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar.

"... orospu orospu orospu..."

Yenilgilerinin, birbirlerinin canını acıtmanın lezzetini bir kez daha tadıyorlar. Bu hiç bitmeyen, belki de hiç bitmeyecek bir susuzluk. *Hâlâ aynı yerdeyiz orospu.*

Sevişirken de kadın onu açık saçık konuşmaya teşvik ediyordu. Kendi ölümüne suskun, uysal, razı idi.

"Hayatımı mahvettin."

"Sen benimkini mahvettin."

"Beş para etmezsin."

"Biliyorum ve hiç umurumda değil."

Gaetano gülüyor, bu gülüş onu çirkinleştiriyor, bir erkek için çok küçük olan dişlerinin üstündeki dişetleri ortaya çıkıyor.

"Çocuklar için üzgünüm, bir tek onlar için."

"Bırak şimdi çocukları."

"Bilmem hak ediyorlar mı böyle bir babayı?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun acaba?"

"Senin bu edepsizliklerine izin veremem. Elimden geleni yapıyorum. Onları korumak için her şeyi yapıyorum."

Ağlamak geliyor içinden ama artık kocasının karşısında ağlamamaya yemin etti. Ona bu akışkan yanını göstermeyecek.

"Kimden koruyorsun? Benden mi?"

Delia çantasını karıştırıyor, bir şey arıyor, belki bir kâğıt mendil; çantası yere düşüyor, yeniden yakalıyor. Öteki masadaki yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaşıyor; ona gülümser gibi bakıyor.

"Sana benzemelerini istemiyorum... Daha iyi olmalarını istiyorum... Ama korkarım eninde sonunda sana çekecekler."

"Ben onları senden daha çok seviyorum."

"Sen dengeli bir insan değilsin. Bunu biliyorsun."

"Sen... Sen kötü bir kadınsın."

Delia şimdi karşısındaki adamın annesiyle konuştuğu izlenimine kapılıyor. Onları kavga ederken, kocasının annesine öfkeli bir çocuk gibi *kötüsün* diye bağırırken görmüştü.

İnsanları bu kadar iyi tanımamak, duygusal kökenlerini bilmemek daha iyi. Çünkü her şey bir hayal kırıklıkları kasırgasında, yinelenen ölüm duygusunda harmanlanıyor. Evliliği ona, iki kişi arasındaki kapı olan öznelliğin eninde sonunda intikam kusacağını öğretmişti.

Karşısındaki erkeği tanımamış, sevmemiş, sınıflandırmamış, her parçasından nefret etmemiş olmasa şu andaki bakışını gayet yersiz olarak nitelemezdi. Hatta ona aydınlık, ken-

dini de aydınlatma yetisine sahip bir bakış olarak görünebilirdi bile.

Artık bu yakınlığı hiç aramayacak. Hayal kırıklıklarını paylaşmak... işte aşk buna indirgenmişti. Gün gelir artık kendini çirkin, özensiz, sinirli, zalim, serumu sabırsızca takan bir hemşire olarak etiketlemeden edemezsin.

"Seni bin kere kurtardım Gaetano."

"Ya ben? Senin için hiçbir şey yapmadım mı?"

"Yaptın, kendine göre."

"Ama o zamanlar hoşuna gidiyordu."

Delia onaylıyor, haklı, bir kereliğine de olsa onun haklı olması içini rahatlatıyor. Hep haklı olmaktan bıktı.

Erkek ona bakıyor, belki de başlangıç dönemlerini, o zamanlar her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşünüyor. Suratı değişti. Şimdi evin içinde umutla dolaşıp çikolata aradığı zamanki ifadeye büründü.

"Başlangıçta da kavga ediyorduk."

Doğru. O, kadından daha çok şey hatırlıyor. Birbirini kaybetmekten korkan çocuklar gibi dalaşıyorlardı. Öyle enerji doluydular ki, sonunda çarpışıyor ve bir türlü uyum içine giremiyorlardı.

"Bayılıyorduk kavga etmeye."

"Hayır, benim hiçbir zaman hoşuma gitmedi."

"Barışmaya bayılıyordun."

... *sevişmeye* demiyor. Bunu söylemeye kokuyor. Utanıyor. Artık cansız olan bir kokuyu, onlara ait bir imgeyi hatırlamaya çekiniyor. Ölmeye bırakamayacak kadar katı bir anı. Üst üste konan bacaklar, tüyler, geri kalan her şey. Sonrası. Kadın pencerenin yanında. Siluet olarak görünen poposu. Bir defasında da karnı... Gelecek olan oğul. Bir çığ. Üzerine inen anıları durdurmak olanaksız. Ne çok hayat. Ve hemen ölüme va-

rıyorsun. Üç nano saniyede. Sevişmeye çalışıp başaramadıklarında o acıyla dalga geçmek için gülüşüyorlardı. Arkadaşmış, okul gezisine çıkmış iki çocukmuş gibi davranıyorlardı.

Delia midyeleri temizlenmek üzere ortaya koyuyordu. Gae içinden çıkan kumu görüyor, kendi hayatlarını, şehri, nafile ilişkileri düşünüyordu.

"Çocukları bırakalım, yola çıkalım."

O sıcak su kaynaklarına dönmüşlerdi.

Bu kez kaplıca otelinde güzel bir odada kalıyorlardı. Artık beyaz çamurlara bulanıp, mumlar arasında yatmaya enerjileri yoktu.

Bilinen yere hiç dönülmemelidir. Tapınaklara.

O geriye atılan ölümcül adım hiç atılmamalıdır.

Çevrede sesler var, çalılar konuşuyor, su konuşuyor. *Eskisi gibi değil, asla aynı olmayacak.* Sanki artık siz olmayacaksınız, başka bir kadın ve erkek olacak diyorlar. Kurmuş olduğunuz her şey şimdi sadece katılaşmış çamur gibi görünüyor.

Birkaç yıl önce bir akşam istediğiniz buydu; direnmek. Öyle korkmuştunuz ki... Kaybetmek, kendinizi o yoğun suların altında bulmak, kaybolmak korkusu. O tereddüt aşktı. Sudaki o kol. Şimdi kadının orada olduğunu biliyorsun. Sen de oradasın. Edinilmiş şeylerin izi ardında iki sağlam bedensiniz. Ama bu kaplıca suyunda bedenler işe yaramıyor, sizi daha güvenli kılmıyor. Kadın üşüyor. Ve sen ona *çık istiyorsan, odaya git* diyorsun. Artık onu yitirmekten korkmuyorsun. Başını suyun altına sokuyorsun.

Ebedi aşkın sırrı nerede? Yinelenen yolculukta mı? Bu gerçekten sadece hormonların işi mi; birbirinin üzerine atlayan köpeklere mi benziyoruz?

Tanrım, doğa nasıl da konuşuyordu. Uğursuzluk orada başlamıştı.

Gaetano yerdeki dala takılmış, bileğini burkmuştu. Çevrede turistler, suya girmiş, başını karanlığa gömmüş Belçikalılar vardı. Brüksellahanaları. Yan yana durmuş, hatta biraz şakalaşmışlardı.

Çocuklar nerede? Huzursuzlanan bu aptal da kim?

Onun soluğunun kokusunu tanıyorsun, onu seviyorsun ama sana rahatsızlık veriyor.

Delia sudan çıkmıştı, telefonla çocukları aramıştı, eli ıslaktı, bornozun önü açıktı.

"Babanızı veriyorum."

Gae de seslerini duymak istiyordu, o da özlemişti. Çocukları olmayınca onlar bir hiçti. Temizlenen iki sersem, iki cansız midye.

Gae öksürüyor, bir sigara yakıyor.

"Artık sigara çekmiyor canım."

"Niye devam ediyorsun o halde?"

"Bırakmak da gelmiyor içimden. Ne istediğimi bilemiyorum."

Ellerine, gümüş yüzüğüne, bileğindeki Afrika ipliğine bakıyor. Sigarasını söndürüyor, ayakkabısının altında eziyor.

"Ben bıraktım."

"Sen becerirsin."

Hayır beceremez. Yaşamak istediğini kendine kanıtlamak için bıraktı. Erkek ona paketi uzatıyor. Nasıl da tanıyor onu.

"Hayır, bir başlamam eksikti. Bu yıl yaptığım tek iyi şey bu oldu."

Son zamanlarda kavga ettiklerinde kadın kendine vuruyor, neredeyse tokatlıyordu kendini. Erkek ona şaşkınlıkla bakıyordu. Ellerini yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kes şunu, ne yapıyorsun? Canını yakacaksın... Dur haydi..."

Bu seçimi yüzünden kendini cezalandırıyordu. Beş para

etmeyen şu adamla kurduğu aile yüzünden. Yaşatmayı bilemedikleri, yağmurla birlikte güvercin pislikleri gibi ızgaradan akıp giden bu aşkları yüzünden. Dişlerini sıkıyordu... Onun yaladığı dişlerini.

Arada sırada birileri onları davet ediyordu. *"Daha çok çıkmalıyız"* diyen Delia olmuştu. *"Neden böyle yalnız oturuyoruz?"* Ama sadece bakışlarıyla bile dalaşıyorlardı. O akşam yemeklerinden suspus, içlerine kapanmış olarak dönüyorlardı. Daha aklı başında, o anda yatakta iki büklüm olup tartışan değil, sevişen ya da uyuyan insanlar görüyorlardı.

Hem onlar gerçek dostlar değildi. İkea figüranı çiftler gibilerdi. Kimse onların kaderiyle ilgilenmiyordu. İçlerini dökselerdi bile, kapı arkalarından kapanıp, paltolarını giyip asansöre binince dedikodularını yaparlardı. Gaetano şöyle diyordu:

"Arkadaşlar arkandan konuşur, senin mutsuzluğunla mutlu olur, ağustosböceği gibi konuşur."

Onlar neden daha fenomenolojik olmamışlardı? Her şey yerli yerinde. O fenomenolojik çiftler gibi. Pier ve Lavinia gibi. Bugün çocuklara ayakkabı almaya gidiyoruz, pazar günü aile yemeği, cuma çoklu sinema salonunda nitelikli bir film. Perşembe Filipinli dadı yok, biz unla hamur açarak bir şeyler yaparız. (*Postacı Kapıyı İki Defa Çalar.*) İyi organize olmuş kişiler inanılmaz şeyler yapabiliyor, planları ayakta tutabiliyorlar. Aynı ekranda pek çok pencere açıyor ve kaybolmuyorlar. Hayatın unutulmaz olduğunu biliyorlar ve ışıltıyla işliyorlar onu.

Pier ve Lavinia eş değişimini denemişlerdi; mercan kayalıklarında tatildeyken, yanlarındaki bungalovda kalan Grenoble'lu çiftle yapmışlardı bunu. Çocuklar şnorkelle yüzerken Fransızca konuşarak anlaşmışlardı.

Delia bazı akşamlar yalnız başına çıkardı. *Kişisel özgürlük* ayakları. Gaetano evet demişti, üzeri çıplak, ayağında terlik yoğurt yiyerek otururken karısının neden yüksek topuklu ayakkabılar giyerek, parfümler sürerek Carlotta denen o herzeyle çıktığına akıl sır erdiremezdi. Arkadaşlarının arasında belki en berbatı, en dengesizi oydu. Bir dönem sürekli evlerine gelir, sadece Delia ile konuşur, çocukları tokatlar, adam da ona bir deneymiş gibi bakardı.

"Baştan ayağa çarpıksın."

Bir keresinde ölçmek için bir mezurayı suratına vurmuştu. Böyle şaşırtıcı oranlar hiç görmemişti; Delia ile gülmeye başlamışlardı.

Carlotta mücevher tasarımcısıydı ve Gae mücevher tasarımı yapan bir kadının, bir biyologla ne işi olabileceğini anlayamıyordu.

Ona o korkunç, kurukafalı küpelerden armağan etmişti.

Carlotta ve kurukafalarla çıkıyordu. Nereye gidiyorlardı?

Sanat filmi görmeye. İsveç ya da Çin filmleri. Sonra da bir caz kulüpte bir şeyler içmeye. Eve geç dönüyor, girer girmez topuklu ayakkabıları fırlatıyordu bir tarafa. O akşamlarda babaları oturuyordu çocuklarla. Böyle bir nöbetleşme başlamıştı aralarında. Özgürlük rüzgârı.

"Birilerine rastladın mı?"

Aslında birilerinden hoşlandın mı diye sormak istiyordu.

Belki de bekledikleri buydu; birinin her şeyi sonlandırmak için el vermesi gerekiyordu.

Delia onları seyrediyordu; genç müzisyenler, o kulübün müdavimleri, kendinden çok uzaktaki bir karnavalın renkli lekelerini andırıyorlardı.

Carlotta onu bazı tiplerle tanıştırıyordu.

"Belki de ortalığa çıkmanın, başkasıyla sevişmenin bir başka yoludur bu."

Londra'da o hafta sonu.

Tate Modern müzesine girmişlerdi. Delia bir odada, kendini kana bulayıp sonra kuştüyleri içinde yuvarlanan Ana Mendieta'nın videosu önünde çakılıp kalmıştı. Gae çalan telefonunu yanıtlamıştı.

O lanet olası cep telefonu yüzünden mi ayrılmışlardı?

Bu akşam cebini kapalı tutuyor ama arada sırada eliyle yokluyor. Şimdiye dek yaptığı en müthiş işlerden biri. Cebi üç saattir kapalı, gelen mesajların sesi bile duyulmuyor. Sıfır, mutlak karanlık. Sanki Plüton'a seyahate gidiyor.

Tepesini en çok attıran şeylerden biri de oydu: Plüton'u neden güneş sisteminden çıkarmışlardı? Pembe yağan karıyla en sevdiği, en uzak ve en yalnız olan gezegendi o.

Plüton'un kovuluşu, bir buzul yıldıza indirgenişi konusunda gösteri yapılacak olsa, işte ona canıyürekten katılırdı.

Delia ona, *"Sen Galileo'yu, Kopernik'i ateşe atabilecek o tiplerden birisin"* demişti. Onun, gizliden gizliye bütün erkekler gibi boktan bir tepkici olduğunu söylerdi. Kendi engellerinin kazığına bağlanmış bir takıntılıydı.

Bu gece cep telefonunu kapatma konusundaki kahramanca çabasının, mesajlardan, hızlı internetten uzak kalma konusunda yaşadığı zulmün değerinin bilineceğini umuyor.

Tate Gallery'de bu yüzden tartışmışlardı. Tayyörlü, plastik kimlik kartında adının Jasmine olduğu yazılı olan kız, *"Please, it is not allowed"*[3] diyerek bir güzel paylamıştı onu. Klasik, uyuşuk Arap kızın tekiydi. Erkek ona gülümsemiş, Jasmine salınarak başka bir salona geçtiğinde bir başkasını aramıştı.

Delia, ölüsevici filmin yarattığı her türlü hayale dalmış olarak bir küpün üzerinde oturuyordu.

Erkek ondan uzakta takılıyor, iPhone'u ile işini yürütmeye çalışıyordu.

3. "Lütfen, telefon yasak." (yay.n.)

Ne var ki karısı bir anda onun karşısına dikilivermişti.

"Kiminle bağlantı kurmak zorundasın? Kiminle? Neden uymuyorsun kurallara? Sessiz ol."

Erkek telefonu kapamış, kaçmaya hazır biçimde bir şeyler mırıldanmıştı. Absürd tiyatro gibi yaşamaya alışmıştı. Küçümsenmekten ise gerçekten bıkmıştı.

Delia zırvalayıp duruyordu.

"Kadın kendi bedenini sanatın, şiddetin sahası yapmış..."

O korkunç fotoğrafta Ana, masanın üzerine eğilmiş olarak görülüyordu... Konu başlığı olarak *Untitled (Rape Scene)*[4] yazıyordu. Gaetano gerçekten zor dayanıyordu.

Delia elindeki iPhone'u alıp yere fırlatmış, telefon dağılmış, kocası eğilip toplamaya girişmişti. Pilini yerine takmaya uğraşıyordu.

Zaten bir entrika çevirmekteydi ve şimdi karısının bundan kuşkulandığını düşünüyordu.

Delia, galerinin sessizliğinde haykırmaya başlamıştı. Bu da öfkesini evinin duvarları arasında zapt edemeyip, bunu emecek daha geniş alanlara açılmaya cüret ettiğinin işaretiydi. Bastırılmış haykırışlar, kanlı bedenler mekânıydı burası.

Gae, titrek videoda Mendieta'ya bakmış ve aynı saçlar, aynı şiş ve hüzünlü dudaklar ve hatta aynı meme uçlarıyla Delia'nın ona ne kadar benzediğini fark etmişti. *Neden o da kendini bir gökdelenden aşağı atmıyor?* Telefon etmek, huzurla internete girmek, hayatını bir blogda yaşamak istiyordu.

"Sen bana güvenmiyorsun değil mi?"

Alnı, koşmuş bir oğlan çocuğu gibi terliydi. Delia başını sallıyor, içini çekiyor.

"Oğullarımın bana güvenmesini isterim."

"Öyle olacaktır, bu kesin."

4. İsimsiz (Tecavüz Sahnesi). (yay.n.)

"Ben babama hiç güvenmedim."

"İleriye bakmaya çalış."

Gaetano ona bakıyor... Delia ağır ağır kalınlaşan, ağırlaşan, yalnızlaşan o duyguyu hissediyor.

"Benim başıma o şeyler gelmeseydi, diye düşünüyorsun..."

Bu akşam ona gerçekten kredi vermeye niyeti yok. Kollarını kendine doğru çekiyor.

"Bunlar aşağı yukarı hepimizin başına gelen şeyler."

"Ben tacize uğradım."

Aynı hikâye başlamıştı, yeniden açmıştı bu konuyu. Cinsel tacizler ses getirmeye başlamıştı.

"Sen tecavüze uğramadın."

"Beni ortalarına almışlardı, hepsi organlarını çıkarıyordu..."

"Senin gibi çocuktu onlar da; hepiniz çocuktunuz."

"Hayır, basbayağı gelişmişlerdi."

"Sana hiçbir şey yapmadılar Gae, şiddet vardır ve hepimiz bununla karşılaşıyoruz."

"Peki neden sürekli aklıma geliyor?"

"Kendi çocuklarını düşün."

"Üzerime işiyordu o orospu çocukları."

Delia başını öne eğiyor. Biliyor. Ve onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyor. Şimdi yeniden yardım dilenmek için karşısına çıkan bu yumuşak surattan usandı.

"Sen ne bilirsin ki? Seni hiç kimse ezmedi ki!"

"Ben kendi kendimi ezmeyi başardım ama. Neden söz ediyoruz Gaetano? Neden konuşuyoruz ya?"

Erkek şimdi bir kolunu kadına uzattı ve onun elini arıyor.

"Hâlâ çok öfkelisin."

"Hayır, umurumda değil."

Delia sofradaki paketi alıyor, bir sigara yakıyor.

"Senin düşündüğün gibi olmadı... Sen bir sürü yanlış düşünce geliştirdin."

Gae başını pişmanlıkla öne eğerken belli belirsiz gülümsüyor.

Delia sigaranın dumanını içine çekiyor.

"Lanet olsun ya."

Cosmo'nun doğum günü. Ev çocuklarla, açık kapının dışında sigara içen annelerle ve bakıcılarla dolu. Yatağın üstü palto dolu, yerler ezilmiş cipslerle, dökülmüş portakal sularıyla kirlenmiş. Gae neşeli, bu ortamdan hoşnut. Hem pahalıya mal olacağından hem de Delia hediye çılgınlığına karşı olduğundan, gerçek bir doğum günü partisi hiç yapmadılar. Ama Cosmo büyüdü, ilkokulda, pek çok sınıf arkadaşının partisine davet edildi. Balonlu, müzikli, animasyonlu bir partinin ne olduğunu öğrendi. Yine de bir şey istemedi. Büyük beklentileri olan bir çocuk değil. Arzusunun reddedilmesindense istememeyi yeğliyordu. Ve bu da Gae'nin canını çok acıtıyordu.

Bir akşam Cosmo'yu kucağına alıp sepete top attırdı.

"Bu sene parti istiyor musun?"

Cosmo divanda oturmuş kitap okuyan annesine baktı.

"Kuklalı, pamuk şekerli..."

Animasyoncu kızlar zamanında geldiler, banyoda üzerlerini değiştirdiler, kırmızı burunlarını, parlak renkli peruklarını taktılar. Birinin ayağında kocaman Gufi ayakkabıları ve çizgili çorapları vardı; öteki de keçeden yapma Robin Hood giysilerine bürünmüştü. Örtülerden yapılmış bir çadırın altına girip uğraşmışlardı. Gae onların parmaklarına taktıkları kuklaları oynatmalarına bayılmıştı. Kendi de Prenses Melisandra'yı takmıştı parmağına. Canlandırmak kolay gibi görünüyordu ama hiç de öyle değildi.

"Çalışmak gerekiyor."

Robin Hood giyimli kız tiyatro kursuna gidiyordu. Kısa boylu, kaslı, bacakları güçlü bir tipti. Hayatını bu işle kazanıyordu; hayalindeki iş olmayabilirdi ama en azından prova yapmış oluyordu.

Delia elinde plastik torbayla dolaşıp duruyordu; buruşturulmuş kâğıtları, kullanılmış bardakları toplayıp çöpe atmaktan başka bir şey yapmıyordu. Gae onun eline köpüklü şarap kadehi tutuşturdu.

"Alkollü içki de mi aldın?"

"Tabii, anneler için."

Birbirlerine gülümsemişlerdi.

"Güzel bir parti değil mi?"

"Evet, güzel."

Sonra dönüvermişti kadın.

"Nasıl toplayacağız burayı?"

"Niye düşünüyorsun bunu? Ne önemi var?"

Bir an için her şey ona çok kolay, çok naif görünmüştü.

Sıra hazine avındaydı. Gaetano havasındaydı, bunu kendi hazırlamıştı. Bir düdük almış, takımları yönlendiriyordu. Divanın üstüne çıkıyor, çocuklara yönelimler vermek için bağırıyordu. Bir kadeh içki daha almıştı. Domuz gibi terliyordu. Saçlarını Delia'nın tokasıyla toplamıştı.

Robin Hood kızı pek sevmemişti. Çizgili çoraplıyı tercih ederdi.

"Memnun oldum, ben Matilde, Mati..."

"Ben Gaetano."

Partinin sonlarına doğru kız suluboyayla kirlenen ellerini yıkamak için banyoya girdiğinde yalnız kalmışlardı. Gae de tuvaletini yapacaktı. Lavabonun yanında konuşmaya başlamışlardı. Gae'nin elinde kadeh vardı; kız da o kadehten bir yudum almıştı. Gülümsemişti. Kimse uzun zamandır ona böy-

le gülümsememişti; sanki bir armağan vermek istemiş gibiydi. Takma burnunu çıkardı, altında uzun ama küt bir burun vardı; olasılıkla estetikliydi. Hoşuna gitmişti bu burun; bir şeye karşı mücadele eden kadınlardan hoşlanırdı. Delia da böyle çelmişti kalbini. Animatör kızın karısıyla başka hiçbir ortak noktası yoktu ve bu da onu rahatlatıyordu. Gölgeleri ve geçmişi olmayan dolu dolu bir yüzü vardı. Hızla konuşuyor, ortalama zekâya özgü saçmalıklarla, genellemelerle yüklü sözlerine kesinlikle özen göstermiyordu. Sanki özellikle bayıldığı şey kendi gevezeliğinin ve hayatın sesiymiş gibi görünüyordu.

O anda kızı banyoda becermeyi geçirdi aklından. Hemen denemeyi. Bir zamanlar denerdi bunu; aptalı oynar, bir bacağını kızın bacakları arasına sokar ve onu duvarla kendi soluğu arasına hapsederdi. Orası ansızın uyanmış gibi bu düşünce kemerinin altından canını yakmaya başlamıştı. Hem de ne yazık ki uzun ve derin bir anesteziden sonra olmuştu bu. Belki de içinde kaldığı bu durum, banyo, geriden gelen sesler, çocukların çılgınca koşuşmalarıydı buna neden olan. Delia'nın dışında bir kadınla sevişmeyi ilk kez düşünüyordu.

"Girebilir miyim?"

Mati keçeden giysisi, koca poposu, estetikli burnuyla dışarı süzüldü... Erkeğe adeta değmişti.

Üzerinde *Spider Man* olan çılgın bir pasta yapılmıştı. Gae cep telefonuyla onu ve pastaya bakan Cosmo'nun resimlerini çekmeye başlamıştı. Oğlu da kendi gibi yeniden can bulmuşa benziyordu. Genişlemiş, ferahlamış gibi görünen bu pireli apartman dairesinde unutulmaz bir öğleden sonra yaşanıyordu. O ve Cosmo hiç yaşamadıkları bir uyum içerisindeydiler. Gae'nin kendi senaryolarında peşinde düştüğü o sihirli ipliklerden vardı sanki. Onu hiç bu kadar heyecanlı, coşkulu görmemişti. Cosmo'nun kalbinin titreyişini, mutlulukla atışını duyar gibiydi. Nihayet kalbi o hepsi birbirinin aynı günlere katlanmak için atmak zorunda değildi.

Pastada, sönermiş gibi yapıp sonsuza dek yanan mumlardan vardı. Gae bunları bulabilmek için epeyce dolaşmıştı. Şimdi bu başyapıtının özel etkisini görebiliyordu. Altı mumun alevi oğlunun gözlerinde yanmayı sürdürüyor, uzuyor, hiç sönmeyecek bu ailenin umudunu simgeliyordu. Gae şarap kadehini bulamıyordu; dudaklarını doğrudan Berlucchi şişesinin yeşil boynuna dikmişti.

Mumlar sonunda sönmüştü ve Delia kremaya bulanmış mumları saklayabilmek için onları bir peçeteye sarmıştı. Gae pastayı kesip dağıtmaya girişmişti. Mati'nin işi bitmişti, şimdi biraz dinlenebilirdi. Minik kaşığı yalıyordu.

"Her akşam farklı bir pasta yiyorum."

"Ne mutlu sana."

"Şişmanlıyorum ama."

Kollarının derisi, iyi mayalanmış bir pandispanya kabuğu gibi gergin ve altın rengindeydi. Delia tam arkalarında duruyordu. Onun da elinde bir tabak vardı... Bir lokma pastayı hasta bir kedi gibi koklayarak, yemeye niyetlenmeden ağzına yaklaştırmıştı.

Sonra başladığı gibi bitmişti. Çocuklar birer birer yok olmuşlar, sandviçlerle ve abur cuburla doldurdukları göbekleri, terli bedenlerine geçirdikleri buruşuk anoraklarıyla çıkıp gitmişlerdi. Geriye kalan birkaç çocuk bozulmuş parti süslerini çekiştiriyordu.

Kızlar çantalarını toplamış, gitmeye hazırlanıyorlardı. Gae onlara yardım etmek için inmiş, hoparlörleri fındık rengi döküntü Punto otomobile yerleştirmişti. Mavi İkea torbalarını bir dağ gibi yığmalarını seyretmişti. Paralarını ödemişti. Sonra pencereden çıkan bir el ona doğru sallanmıştı.

Asansöre binmeden, neşeyle çıkmıştı eve. Kirli plastik tabakları toplamak, divanları düzeltmek için Delia'ya yardım etmişti. Sonra bir türlü uyuyamayan Cosmo'nun yanında kalmıştı; oğlanın kafası parti yüzünden bir çamaşır makinesi gibi dönüyordu.

"Mutlu musun?"

"Evet."

"Güzel hediyeler geldi mi?"

"Evet."

Cosmo arkasını dönmüştü. Gae ona yaklaşmış, ağladığını fark etmişti.

"Neden ağlıyorsun Cosmo? Parti bitti diye mi?"

Cosmo yanıt vermiyordu ama şimdi daha yüksek sesle hıçkırıyordu.

"Küçükken bana da olurdu; özellikle çok güzel geçen bir günden sonra... Üzülürdüm, bu normaldir."

Söyleyecek, vaat edecek pek bir şey yoktu.

"Ben hiçbir şey yapmayı bilmiyorum baba... Hiçbir şey."

"Ne diyorsun? Bir sürü şey yapmayı biliyorsun, bir dâhisin sen."

Çuval yarışı denen o oyunu beceremişti, kaç kere düşmüştü. Spora, atak hareketlere yatkın değildi. Denemeden duruyor, kendi bacaklarına takılıyordu. Belki de büyüdükçe eşcinsel olacaktı. Bir keresinde o ve Delia bunu söylemişler, bir an sonra da *"Ne diyoruz biz?"* diye utanmışlardı. Üzerine böyle bir yafta yapıştırmış olmaktan ötürü pişmanlık duymuşlardı. Onların düşünceleri, korkuları, çocuğun davranışlarını belirleyebilirdi. Oğullarının cinsel açıdan ne olacağını önemsemiyorlardı; sorun bu değildi. Tek istedikleri çocuğun mutsuz olmamasıydı.

Ama Cosmo'yu kolay bir hayat beklemiyordu. Her şeyi fazla ciddiye alıyordu, her şeyi içine atıyordu. Gae elini iki omzunun arasına koydu. Geniş ve sabit bir el. Belki oğlu eşcin-

seldi. Kendisi bu şeyin, daha kolay bir yola saparcasına, ne zaman başladığını bilmiyordu. Bu sonradan başlayan bir eğilim miydi, yoksa bir duyarlılık, bir ıstırap damlası gibi çoktan içine mi yerleşmişti, bilemiyordu.

Cosmo uyumuş, Gae de içeriye geçmişti.

Delia divana uzanmış, bacaklarını yukarı kaldırmıştı. Erkek bir ayağını elleri arasına alıp ovmaya başladı. Sanki parti yüzünden kuyruğu dışarıda kalmıştı ve hâlâ dans etmeyi sürdürüyordu. Bir yığın para harcamıştı ama Cosmo akşamı hıçkıra hıçkıra sonlandırmıştı. Gene de mutlu olmuştu, adeta bambaşka bir Cosmo idi bugün. Anne baba olarak onlar da tadı damaklarında kalan bir mutluluk hissetmişlerdi. Sanki eskiden tanıdıkları bir tadı arar gibiydiler.

Beceriksizce Delia'nın üzerine atladı. Ailesinin parçalanmasını istemiyordu. Bir an için olsun bir başka kadını arzulamış olmayı istemiyordu. Yere kaydılar. Delia erkek içine girerken onun yüzüne bakmamak için yüzüstü yattı. Kocası gene de mutluydu. Göz göze baksalar birbirlerine gerçeği söylemeleri gerekecekti.

Gaetano karısının gerçekten çok zayıf omuzlarına elini koydu ve az önce elinin altında olan oğlunun sırtını düşündü.

Delia belli belirsiz doruğa ulaşmış, ağustosböceği gibi bir ses çıkarmıştı. Gae ise gelmemişti. Erekteyken öylece kalakalmış, heyecanlanamamıştı. Kendini ve karısının bedenini yerde yatan iki ceset gibi düşünüyor, tebeşirle zeminde çevrelerini çizen bir el görür gibi oluyordu. Animatör kızı düşünüyordu, tebeşirle çizen el onundu. Az önce bir karatahtaya çizerken görmüştü onu.

"O kızla saçmaladın."

Delia ölü gibiydi ve şimdi konuşan bir ölü gibi konuşuyordu.

"O kız kim?"
"İkizlerin annesi."
Gaetano o kadını anımsamak için biraz düşünmek zorunda kaldı. İkizlerin annesi otuz yedi yaşında, vasat bir fahişeydi. Beyaz pantolon altına tanga giyen noter hanım öyle baygın bir parfüm sürmüştü ki yanından geçmek bile korkunçtu. Parti sırasında Gae ona da bir kadeh şarap vermişti. Noter kimliğinin sadece İtalya'da mı, yoksa dünyanın bütün ülkelerinde var olup olmadığını sormuştu.
"Oğlunun partisinde bile azdın yani."
"Ne diyorsun sen ya?"
"Ayrılmalıyız."
"Elbette ayrılmalıyız."
"Gitmen gerekiyor."
"Gidiyorum."

Oysa ertesi sabah hâlâ evdeydi. Kucağındaki küçük oğlana biberonunu içiriyordu, radyo açıktı. Cosmo'nun gözlüklerini temizliyor, iyice parladığından emin olmak için ışığa tutuyordu. Delia ona alışveriş listesi bırakmıştı ve hatta eliyle şöyle bir sırtını bile sıvazlamıştı.
"Gereksiz şeyler alma."
"Tamam."
"Biraz tutumlu olmalıyız."
"Evet. Haklısın."

İlerleyen saatlerde, oldukça mutlu bir halde bilgisayarının başına oturmuştu. Esrarlı sigarası yanı başındaydı, düşünceler kelebekler gibi uçuşuyordu zihninde. Bir noktada ise çekmeceyi açtı, içindekileri yere döktü; bir sıkıntı basmıştı. Oysa bu kadar önemsiz bir şey yüzünden içini sıkıntı basması

tuhaftı. Sonunda üzerinde palyaço resmi olan o minik bileti buldu. Hızla numarayı çevirdi.

Matilde aramasını beklermişçesine, hiç şaşırmadan yanıtladı onu.

Yarım saat sonra sevişiyorlardı. Ponte delle Valli lunaparkına yakın bir meydanda, kızın Punto arabasındaydılar. Kız koltukta bacaklarını açmış, erkek duruma kafa yormadan coşmuştu. Kız inliyor ama gözlerini yummuyordu. Gündüz olduğu için çevreyi dikizliyordu. Erkek yalandan, bunu dert edermiş gibi yapıp, *"Böyle gevşeyemiyorsun"* dedi. Mati ise ona böyle tehlikeye her an yakın olmanın onu daha da heyecanlandırdığını söyledi.

Al sana bir deli daha diye düşündü Gae. (Robin Hood kızdan ne beklenirdi ki zaten?) Zaten hiçbir şey umurunda değildi. Buz ve demir şeklinde geçen aylardan sonra nihayet sevgi dolu bir ten onu kucaklıyordu.

Sonra arabadan inmişler ve birlikte lunaparka girmişlerdi. Çarpışan arabaların üzeri örtülüydü. Onlar da Uçan Tırtıl adındaki makineye bindiler. Onlardan başka kimse yoktu. Karın atıştırdığı bir ocak çarşambasında uçan tırtılın üzerinde kim olabilirdi ki zaten? Gaetano, kız kendini anlatsın diye ona izin vermişti. Trento'dan geliyordu, dağlı bir aksanı vardı zaten. Sabahları erken uyanır, köpeğini gezdirmeye çıkardı; sonra da spor salonuna giderdi.

"Oyuncu kadınlar genellikle miskin olur... Duygusal oruç yüzünden başkalarının hayatlarının onları da sürüklemesine izin verirler."

"Ben gerçek bir oyuncu değilim, modern dans kökenliyim... Deneysellikten geliyorum."

Sen daha çok meralardan, tereyağından, bol ekmekli köftelerden geliyorsun... Gaetano parlak ve hafif paltosunun altındaki açık dekoltesine bakarak böyle düşünmüştü. Sevimsiz değildi. Roma saçmalıklarına bulanmıştı ama o dağlı havasını üzerinden atamamıştı. Punto'ya dönmüşlerdi. Mati bu sefer kazağını çıkarmıştı. Biraz armut formunda iki büyük memesi, gözü andıran meme başlarıyla gerçekten sağmalık ineğe benziyordu. Neredeyse bütün gün birlikte olmuşlardı; bir kahvede karınlarını doyurup, yürümüşlerdi. Erkek ona teşekkür ederim demiş, sokağın ortasında iffetli bir öpücük kondurmuş, şöyle bir saçını okşamıştı.

Sonra gidip müzik kursundaki oğlunu almıştı. Elinin içinde o minik elle yolları aşmıştı. Cosmo'nun sırtında keman kutusu vardı ve böyle efendi bir çocuğun yanında kendini gerçekten üzgün hissetmişti. O eşiği aşmıştı. Bir trajedi olmalıydı bu. O ve Delia birbirlerini asla aldatmayacakları konusunda yemin etmişlerdi. Gene de bu yaşadıkları ona kesinlikle önemsiz görünüyordu. Bu, acıydı, pişmanlık duymadan yıkılmış, aşılmış eşikti. Kendini özgürleşmiş hissediyordu. Bu noktadan sonra o da başkaları gibi olmaya başlayabilir, yalan içinde sürünebilirdi. Şimdi ona küçük bir lahit gibi görünen keman kutusuna parmaklarının tersiyle vurdu. Oğlunun sanatsal bir yeteneği var mıydı acaba? Babası yanında olmadan da bu hayatta başarılı olabilecek miydi? Cosmo ona dönüp bakmış ve gülümsemişti.

Eve döndüğünde yüzünde, ellerinde o koku vardı. Ötekinin hazzıyla kirlenmiş olarak Delia'nın yanına oturup, şuradan buradan konuşmuştu. Sonra ansızın ayağa kalkmış ve duşun altına girmişti.

Matilde veda etmeden önce ona, *"Yeniden görüşelim mi?"* diye sormuştu. Erkek başını sallamıştı.

"Gerçekten mümkün değil, üzgünüm."

Kız anlamıştı.

Tabii ki yeniden görüşmüşlerdi. İlk seans gösteriminde birkaç film. Sonraki saatlerde erkek kardeşiyle ve onun bir erkek arkadaşıyla paylaştığı evde kızın odasına kapanma. Erkek kardeşin burnu kocaman ve süngerimsiydi (belli ki Matilde'nin gerçek burnu da böyleydi); aşçıydı, Massive Attack ya da Callas dinleyerek evde yeni yemekler deniyordu.

O öğleden sonra Madam Butterfly'ın tiz sesi altında sevişmişler; sonra mutfağa gitmişler; on ayrı sufle denemesini tatmışlardı.

"Erkek kardeşin eşcinsel mi?"

"Trento'da otelcilik okudu, sonra evden kaçtı."

Mati, artık alışıldık bir ikindi manzarası olan inek gözlü memeleriyle çıplaktı. Coşmuştu... Konuşurken memeleri sallamaya başlamıştı; heyecanlanıyordu.

"Sonunda milletin maskarası oluyorsun."

O gün öğleden sonra Gae, Matilde'nin kendisine âşık olduğunu fark etti. Genellikle dışa vurduğundan daha az neşeli ve enerjikti. Bu kızı bırakmalıydı. Ona, evin kokusuna alışmıştı. Bu aşk değildi elbette. Erkekler, anaç ve kösnülce benimsenme duygusunu bir zamanlar genelevlerde ararken, bugün dönmelerin sefil evlerinde buluyorlardı.

İçini dökmüştü. Babasını, soyunma odasında onu ortalarına alan erkek çocukları anlatmaya başlamıştı. Mati bunları dinledikçe pek üzülmüştü. Ve onu avutmak için şubat ayının en iyi düzüşmesini armağan etmişti.

Ondan kopmakta zorlanmıştı. Genellikle eve keyifli, içi boşalmış ve kimsenin canını sıkamayacak kadar yorgun dönüyordu; tartışmaya girecek mecali olmuyordu. O akşam Delia'nın keyifsizliğinden kolayca sıyrılmıştı. Belki de bir şeyleri fark ediyordu.

Aslında biraz sersemlemişti. Yatak odasındaki bara tutunup kaslarını geliştiriyor, geceleri yazıyor, yalan uydurma konusunda yeniden ustalaşıyordu.

Mati ile geçirdiği öğleden sonrasının tortusu damarlarında kalmıştı. Tortu genellikle alt kısımlarını suluyordu, ailesinin ortasında minik erotik hayaller kuruyordu (evin huzursuzluğu içinde vasat bir teselli). Ama o akşam tortular başına vurmuştu; aleti kendi halindeydi. Tepesi atmıştı. Bildiği gibi yaşamasına, risk almasına, motoruyla duvara çarpmasına, sarhoş olmasına izin vermeyen ailesine kafa tutan bir ergen gibi hissediyordu kendini. Bu aileler ergenin dışarıda bağlar kurmasına, yeni aşklar ve güvenecek dostlar bulmasına da izin vermezlerdi.

Eski nefreti canlanmaya başlıyordu.

Belki de insanoğlu hep yaşadığı tarihi yeniden yaşıyordu. Onları katılaştıran, aşk levhaların altına hapseden, tutsak eden aileler vardı. Gevşekliğe yer yoktu. Sadece kıskaçlar, tuzaklar, vadeli tarihler, görevler vardı. Yakınmalar ve sessizlikler. Sadece sert şeyler, nesneler. İskemleler ve televizyonlar. Tek yumuşak hamur, çocukların. Dünyanın demir örgüsüne hapsedeceği iki omurgasız cırcırböceği.

O akşam böyle düşünceler geçiyordu aklından. Delia ona şöyle demişti:

"Ellerini yıka."

"Yıkadım ya."

Hatta sabun kokusunu duyması için burnuna uzatmıştı. Kadın kaçınmıştı. Ona birini hatırlatmıştı... Ona Fano'da, *"Git ellerini yıka, domuz"* diyen rahibe gelmişti aklına.

"Cosmo'nun eşcinsel olabileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Böyle başlamıştı. Cosmo keman çalışıyordu... Tellerin incecik bir sesle inleyişini duyuyorlardı.

"Üzgün olduğunda bacak bacak üstüne atıp sallanmaya başlıyor... Küçük bir kızken ben de öyle yapardım."

"Ben de bacak bacak üstüne atıyorum."

"Doğru. O sadece hassas bir çocuk."

"Belki sen onun öyle olmasını istiyorsun, o yönde değişmesini."

Delia kımıldamadan ama yüzünü geriye çekerek bakmıştı ona.

"... hayatının tek kadını olarak kalmak istiyorsun."

Gaetano tehditkâr ve huzursuzca gülümsüyordu.

"Böyle saçmalıklar nereden geliyor senin aklına?"

"Sevilmek, kar yağarken –Pasolini'nin annesi gibi– kucakta taşınmak istiyorsun. Gerçeği söyle, ünlü bir eşcinselin annesi olmak istemez miydin?"

Şaka yapıyordu ama yüzündeki ifade oldukça kasvetliydi. Delia o mutsuz, başına bela arayan o yüze bakıyordu.

"Kendi mutsuz erotik yükünü oğluna aktarmak mı istiyorsun?"

Oğlanın kapıya geldiğini fark etmemişlerdi. Keman yayı elindeydi. Başını öne eğmiş, o iniltili sesle sızlanıyordu.

"Anne..."

Gae gülüyor, kadehinden şarap yudumluyordu, kadının elinde kanaviçe vardı.

"Ya sen? Sen erotik yükünü nereye taşıyorsun?"

O ıslak bezle koluna, yüzüne vurmaya başlamıştı. Şarap parmakları arasına akmış, yere damlıyordu. Gae, Cosmo'ya dönmüştü.

"Oynuyoruz... Bezle vurma oyunu."

Yan masadaki yaşlılar da şu anda tartışıyorlardır belki.

Kadın erkeği paylar gibi, titreyen işaretparmağını ona doğrultmuş; tehditkâr görünmesi gerekir ama belki sadece bir yardım çağrısıdır. Yaşlı adam uysalca başını sallıyor. Her şeye rağmen eğlenmiş görünüyor. Onu yenik düşürenin karısının gücü olması sevda oyunlarından biri olsa gerek.

"Beni bağışlayamıyorsun değil mi?"

"Nasıl yapabildin böyle bir şeyi, hem de çocukların önünde."

"Sadece bir kez oldu."

"Sus bari."

Gaetano bakışlarını öne eğiyor. Ayrıntılar kötü flaşlar olarak zihninde canlanıyor. Mati ve o parka girmişlerdi; Cosmo ve Nico da oradaki tahta evin içinde zıplıyorlardı. Ve erkek şöyle demişti: *"Düşünsene onlar bizim çocuklarımızmış ve ben oğullarımın annesini düzme arzusu duyuyormuşum."*

Mati bukle yünden örme beresiyle gerçekten şirindi. Yüzü parkta insanlara fazlasıyla yaklaşan sincapları andırıyordu. Kadın elinde bir kitapla banka oturmuş, onu bekliyordu. Göze batmamak için bunu bulmuşlardı. Rastlantısal olarak karşılaşmış gibi yapıyorlar, çocuklar oynarken biraz konuşuyorlardı. Erkek onunla aynı banka ama öteki ucuna oturuyordu. Oldukça masum ama heyecan verici bir durumdu. Gaetano ona iğrenç şeyler söylüyor, Matilde ağırbaşlı tavrını bozmadan karşıdaki ağaçlara bakıyordu. Bankta, aralarında kalan mesafe her şeyle, pornografiyle ama aynı zamanda pek çok anonim hoşlukla doldurulabilirdi.

O öğleden sonra kız akşam yapacaklarını anlatıyordu. Ders çalışacak, ağda yapacak, süpermarkete alışverişe gidecekti. Her kaçak çift gibi aptal, sıradan tekdüzeliğin hasretini çekiyorlardı. Matilde'nin süpermarket rafları arasındaki yüzü aynı zamanda hem heyecan hem hüzün vericiydi. Dayanamamıştı. Bankta kolunu uzatmış, onun elini tutmuş ve

kendine çekmişti. Öpüşmüşlerdi. Serin, sonsuz bir öpücük.

Kimseden, onu tanıyan, okulun önündeki parktan bu saatte geçen annelerden ve çocuklarından çekinmemişti. Her şeyi özlüyordu ve onun bağırması her şeyden güçlü ve gerekli görünüyordu. Belki de sadece yakalanmak istiyordu. Artık yakalanmak, açığa çıkmak istediğin bir an gelir.

Gözlerini yeniden açtığında Nico dizine bir taş bırakıyordu. Onlara çok yakından bakıyordu, şaşırmış görünmüyordu; sadece küçük bir böcek bilimcisi gibi merakla izliyordu.

Daha geç saatlerde, yağmur altında Nico'nun üç tekerlekli bisikletini iterken, duygulu gözler gibi bakarak bisiklet yollarını kesen trafik ışıklarınca bölünmüş dakikalar boyunca, yapmış olduğu rezilliğin bilincine vardı.

Çocukları soyarken, onları küvete, pırıltılı ışıklar çıkaran mavi köpüklerin içine sokarken konuya temkinli bir şekilde yaklaşmış ve Matilde hakkında eğlenceli bir şeyler söylemişti. O bir animatördü, pek çok şaka, pek çok oyun yapıyordu, insanları öpüyordu, işte böylece onu da öpmüştü ama o bundan hiç memnun olmamıştı. Bu öpücükten hoşlanmadığını göstermek için çocukların önünde dişlerini fırçalamıştı; hem nezle mikrobu bulaşmış olma olasılığına karşı hemen temizlenmeliydi, izi üzerinde kalmamalıydı.

"Puah! Ne iğrenç..."

Çocuklar da onunla gülmüştü.

"Aramızda bir sır olarak kalmalı... Anneniz bana bağırır, çünkü grip mikrobundan nefret eder... Yemin edin bakalım..."

Çocuklar yemin etmişti. Gaetano onları bornozlarıyla içeri taşımıştı. Divana oturtmuş, sadece önemli durumlarda, ateşleri olduğunda yaptığı üzere yemeklerini televizyon karşısında vermişti. Bunlar onun oğullarıydı ve o akşam onlara bayılıyordu, onların arasında otururken kendini son dere-

ce güvenli hissediyordu. Delia, Bach çiçekleri kursuna katıldığı her çarşamba olduğu gibi geç dönmüştü, sessizlik ve derli toplu ev için ona aferin demişti.

"Başardın mı?"

"Evet başardım, uyuyorlar."

Belini kuşağıyla sıktığı siyah yağmurluğu üzerindeydi, düz saçları sokağın, gecenin neminden başına yapışmıştı. Hâlâ inanılmaz gençlerdi; dünyanın kabalığına yenik düşmeyecek, ihanetleri alt edecek kadar zamanları vardı. Delia ona yaklaşmış, tişörtünü sıyırmıştı. Motosiklette üşüyen ellerini tenine bastırmıştı. Erkek ürpererek iki büklüm olmuştu. Gülmüşlerdi.

Daha sonra, Gae yastığının üzerinde, karanlıkta ağlıyordu. Ertesi gün Matilde'yi arayacak, ayrılma isteğini söylemek için her zamanki barda buluşmak isteyecekti. İyi niyeti nedeniyle duygulanmıştı. Kendini kurtulmuş hissediyordu.

Ama gece gecedir, gündüz gündüzdür. Ertesi sabah Delia her zamanki ses tonuna bürünmüş, ona karşı her zamanki kaba emir tavrına geçmişti. Âdet dönemi başlamıştı ve acıdan kıvranıyordu. Çocuklar asansörde düğmeye kimin basacağı konusunda dalaşmışlar, hıçkıra hıçkıra asansörü katlar arasında gezdirmişlerdi. Üç yaşındaki sümüklü bir oğlanın şımarıklığına yenik düşen bir aileydi onlar.

Matilde ise o sabah son derece sakindi. Sabah koşusunu yapmış, şimdi acıkmıştı. Cappuccino'nun o yumuşak dudaklara yapışan köpüğü, duşun altından çıkmış saçlardan damlayan sularla karşısındaydı. Erkek eveleye geveleye ailesinin, sanatsal çalışmasının, günümüzün ezici ve kirli toplumunda genç erkek olmanın zorluklarından söz etmişti. Az sonra gelecek olan teselliye mazeret sağlamak için hüzünlenerek konuyu kapatmıştı.

Sabah iş hayatıyla yenişmeden önce sevişmek elle tutulur yararlar sağlıyordu. Bitkinleşiyor, ama senaryo toplantılarında karşısına çıkan insanlarla mücadele etmek için iyi bir enerjisi oluyordu. Kafasıyla organı mükemmel uyum içindeydiler. Deha pırıltıları açığa çıkıyordu.

Mati öyle uysaldı ki. Neden vazgeçecekti ki ondan? Bu dönemde kendini pekiyi hissediyordu. Dizinin örnek bölümün yapımcısı da ona Delf kâhini gibi davranır olmuştu. Neydi acaba? Mart ayı mı?

Delia elindeki ıslak bezle ona vurmuş, canını yakmıştı. Sonra mutfakta karşılıklı oturmuşlardı. Gae'nin boynunda, kollarında kırmızı izler kalmıştı. Oğlanlar uyuyordu. Nico'nun nezlesi bronşlarına inmişti ve odadan hırıltılı soluğu geliyordu, anneyi huzursuz ediyordu. Matilde'yi, o öpücüğü ağzından kaçıran Nico olmuştu.

"Söyleyecektim sana."

"Ama söylemedin. Nasıl becerirsin sen başka bir kadını? Sonra gelip aynı s.kinle..."

Gaetano *Guiness Rekorlar Kitabı*'nı düşünmüştü; acaba *biri ailesi, öteki genel kullanım için iki organı olan adam* var mıydı?

"Âşık mısın?"

Kendinden ve duygularından emin olmayarak başını sallamıştı. Kendini üzgün hissetmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Oysa onu saran içsel sıcaklığı ve karmaşayı belli etmemek için uğraşıyordu. Kendini özgürleşmiş ve mutlu hissediyordu. Kadın ona bakmıyordu ama Gaetano bütün içsel gözlerinin kendine çevrili olduğunun farkındaydı. Nihayet dikkatin odağı olmuştu. Dolu dolu hayatın, güçlü kırılmanın, yerinden oynayan sinsi dengelerin akşamıydı bu.

İlişkilerinin başında, bir gece erkek onu önceki arkadaşları konusunda sorgulamıştı. Önce şakadan, onu iğneleyerek başlamıştı ama durum giderek kasvetli ve tehlikeli bir hal almıştı. Delia bu gece sorgusundan sıyrılmaya uğraşmıştı. Daha önce yaşananların hiçbirinin önemi yoktu artık. Gaetano öyle tasasız, tortusuz görünürken birdenbire geriye dönük, açgözlü ve canavar açlığı gibi kör bir kıskançlık sergilemeye başlamıştı. Onun zorbalığı karşısında kekeleyip ağlamıştı. Hayalet kapanı üzerinde dolaşıyordu. Sözleri yuvarlayan sesi boğuklaşmış, ayrıntı isteyen ses giderek küstahlaşmıştı. Seher vakti Delia ondan uzaklaşmıştı.

Erkek çırılçıplak dizlerine kapanmış ve özür dilemişti.

"Tek korkum senin bana ihanet etmen."

Delia ona şöyle bir tekme atmıştı.

"Sen kendini düşün."

"Ben sana asla ihanet etmeyeceğim."

"Yemin eder misin?"

"Organımı keserim daha iyi."

Hesap geldi. Delia elini muma yaklaştırıp, parmağını alevin içinden geçirdi. Geleceği düşünmek zorunda.

"Birbirimizi sevmekten ne zaman vazgeçtik?"

"Bilmiyorum."

"Bir sürü arkadaşımız vardı."

"Evet."

"Sen acayip insanlar çağırırdın eve... Herkesle konuşurdun."

"Sonra insanlarla iş için konuşmaya başladım."

"O özel dili geliştirdin."

"Mesleki dil."

"Mesleki, evet."

"Ben o insanlara içki ikram ederdim, kimisi de evde uyurdu, hatırlıyor musun?"

"Tanımadıkları insanlarla salonda, divanda, küvetin içinde mutlu mesut uyurlardı."

"Ne çok gereksiz şeyin peşinden koştuk... Herkes bizi *kek*ledi."

"Güzel zamanlardı."

Şimdi gülümsüyorlar, az ama yine de gülümsüyorlar. Kadeh tokuşturan yaşlılara bakıyorlar, onlar da barıştı demek.

"Neden bekleme gücü bulamadık; belki de bir adım ötesindeydik onun."

"Neyin?"

"Başarabilmenin..."

"Bir adım ötesinde değildik. Çok çok uzağındaydık."

Delia yeniden o eşikte duruyor. İleriye doğru tek bir adım atmış olduğunu düşünmüyor. Davetkâr ve iğrenç yumuşak balmumuna dokunuyor; bu erimiş mum onun Gaetano karşısındaki, hayatın kendi karşısındaki duruşunu düşündürüyor.

"Çocuklara karşı sinirliyim, onları seviyorum ama onlara karşı sabırsızım... Onlar var olmasaydı, sadece noksanlıklarını hissettiğim zaman kutudan çıkarıp bakabileceğim resimler gibi olsalardı."

"Sen dünyanın en iyi annesisin... Senin gibi bir annem olmuş olsaydı... kadınları üzmeyi değil, onları sevmeyi öğrenmiş olurdum."

"Beş paralık bir rezilsin sen."

"Biliyorum."

Hesabın yazdığı sarı kâğıdı alıyor.

"Doğru değil, sen kadınları sevmeyi biliyorsun."

"Her konuda hata yaptım."

"Benimle. Hatayı bana karşı yaptın."

Gaetano dekoltenin içinde, eski karısının bir zamanlar çok sevmiş olduğu minik göğsünde uzayan akşamın, hayatın gölgelerine bakıyor.

"Ben hayatımda senden başka hiç kimseye *seni seviyorum* demedim."

"Kes şunu."

Aslında bir kere demişti. Issız ve çukuru andıran gecelerin birinde Matilde söze gelmeyecek bir itaatkârlık gösterince onu o iki sözcükle ödüllendirmişti, *seni seviyorum.*

"Biriyle görüşüyor musun?"

Delia toparlanıyor, dilini dişlerinin arasına sokuyor.

"Biri var mı?"

"Eve gidelim."

"Söyle bana, haydi."

"Ne istiyorsun Gaeta?"

"Hiç. Hiçbir şey istemiyorum."

Duygulandı. Neyse ki bu karanlıkta görünmezdi. Kadının tadı geldi aklına. Bazı şeyler vardır... Pek çok şey yapabilir ama bir daha hiçbir kadını böyle, şifa veren bir köpek gibi yalayamayacak. Şimdi bu kaldırıma diz çökmek, onun beyaz bacaklarını aralamak ve herkesin önünde onu yalamak geliyor içinden. Herkes alkışlardı onu. Kadın değil tabii, kadın tekmelerdi.

Bu adam onun döneminin figüranı olmasaydı... O Harley Davidson ceketi ve başka şeyleri giymeseydi... Belki de farklı bir ahlaki çekim olurdu. Film ilanları gibi önünden geçen örneklere tutunup zamanından önce çürümeye bırakmazdı kendini.

Yönetmenlerle görüşmek için setlere gittiğinde üzerlerinde sabahlıklarıyla oturan, yüzleri karamela gibi boyanmış kadın oyuncuların ağzından kendi repliklerini duyuyor, bir süre sonra şımarıyordu.

O yapay dünya, o kurmaca kent. Fısıltıları yakalamaya uğraşan, beyaz pamuk sarılmış mikrofonuyla ortada gezinen mikrofoncu. Afganistan'a giden askerlerden beter üniformalı fotoğrafçılar ordusu. Tanrı ile düello yapabileceğini sanan yüzsüz yönetmenin yüzü. Aslında oyuncu kadınlardan da hoşlanmıyordu, çünkü hepsi sinirli, fiziksel olarak hayal kırıklığı yaratan, gözlerini en iyi görüntüyü verecekleri kameradan ayırmayan tiplerdi.

Kot pantolonlarının arka ceplerinde giysilere yapışan tüyleri temizlemek için fırçalarla dolaşan terzi yamağı kızları severdi. Arada sırada kendi ceketini de şöyle bir fırçalatırdı. Kulaklıkları çıkartır, çadırdan çıkar, jeneratörcü kamyonunun arkasında içtiği birayı işemeye giderdi.

Kulisler, figüranlar, soğuğa ve susuzluğa yönetmen yardımcısının hoparlörden yaylım ateşi gibi dağılan *"Durma! Nereye bakıyorsun? Kameraya bakma!"* nidalarına sadece kırk avro karşılığında boyun eğen bu sürüyü seviyordu.

Gae alçak duvarların üzerindeki sepetleri fırçalayan, şeffaf kılıf içindeki gülü, elmayı sonradan evine götüren bu insanlara bakıyordu. O şimdi bir basamak daha yüksekteydi; yaratıcı ekip bölümündeydi. Saçları boyalı ihtiyarın yanına oturuyor, zavallı çapulculara kulak veriyordu. O basit ruhların içini döküşünü dinlerdi. Herkese yabancı bu saf insanları severdi. Kimse ona senaryo, çekilecek sahne hakkında bir şey söylemezdi. Yönetmenin kim olduğunu bile bilmezlerdi. Kaçak işçiler gibi sabahın köründe sete çağrılırlardı. *"Sen evet, sen hayır."* Tek arzuları kendi marifetlerini, cin çarpmış dilenci suratlarını gösterebilmekti.

Gaetano da kendini böyle hissediyordu. Elinde senaryo olmadan alçak duvara tünemişti. Karısının o akşam onu evden atıp atmayacağını, sevgilisinin yarım saat içinde kıçını yalayıp yalamayacağını, o gün öğleden sonra oğlunun keman mı yoksa sutopu dersi mi olduğunu bilmiyordu. Şu ekonomik

krizin ortasında herkese gülümseyerek bir figüran gibi dolanıyordu ortalıkta. Unutulmayacak bir kareye girmeyi umut ediyordu.

"Anne aç kapıyı."

Serena'ya uğruyordu. Birlikte esrarlı sigara tüttürüyorlardı. Sonra üzerine bezginlik çöküyordu. *"Kimin bu ev? Kim bu ihtiyar kadın?"* Ve o gözlerdeki sıvıyı görüyordu. Asla gerçeği sormayacak birinin gözleri. Anne ve babası *"Nasılsın?"* diye sorarken aslında yanıtı biliyorlardı: *Bana iyi olduğunu söyle, bana farklı bir şey söylemeyeceksin, çünkü ben senin yanında olmayı, seni acı çekerken görmeyi başaramayacağım.* Küçük bir kız çocuğu, büyümüş, yaşlı bir çiçek.

Karınla ev kurduğunda annenin evine dönmek zor gelir, bayat gelir. Öyle uzun boylu kalamazsın orada. Gitme zamanının geldiğini hissediverirsin. Onun bu evdeki yeri neresiydi ki?

Arkadaşı Alessio'ya uğruyordu. En eski, en tarihi arkadaşlarından biri. Orada da duramıyordu, erkek dayanışmasının coşkusu sönüveriyordu. Bir de Alessio'nun kendi gibi manyak köpeği, *pittbull*'u vardı. Spor salonunda eğitmen olan arkadaşı, kızların pazılarını ve popolarını sıkıştırmak için programlar, şemalar hazırlıyordu. Eski şeylerden, eski martavallardan söz ediyorlardı. Biraz Play Station oynuyorlardı. Lavabonun içi kirli tabak dolu oluyordu; evin deliği kadar koca köpek gelip sıcak diliyle seni yalamaya başlıyordu.

Sinema arkadaşları gerçek arkadaş sayılmazdı. Onlarla takılmak gelmiyordu içinden. Onlara hangi boktan söz etsen ertesi gün senaryoda espri olarak karşına çıkardı.

Geri kalanlar da evliydi tabii. Onun da ev hallerine katılmaya, kucağına başkasına ait bir çocuk almaya niyeti yoktu. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Bir akşam kusmuştu.

"Anoreksik oldum."

Delia'nın onu evden kovduğu akşamdı.

Nisan sonunda Somalia Caddesi'ndeki o mobilyalı kiralık eve taşınmıştı. Kısa süreli olacağını, karısının gelip onu alacağını umuyordu. Oysa gelen, avukatın mektubu olmuştu.

Bir salı akşamı Matilde partilerin birinden dönüyordu, hâlâ biraz makyajlıydı, suluboya ve zamk kokuyordu ama pek de neşeli değildi. Cinsel görevlerini yerine getirmişler, süpermarket görevlerine geçiş yapmışlardı.

Raflar hep aynıydı. Renkler ve kutularla oluşturulan hüzünlü kuram. Genellikle rasgele seçim yapmayı severdi. Yalnız başına yaşamaya başlayalı beri alışveriş konusunda oldukça beceri geliştirmişti; yaratıcılık pırıltıları onu dondurulmuş ürünler bölümüne yönlendiriyordu.

Matilde ile süpermarkette saatlerce kalabilme özgürlüğüne sahip olalı beri onunla alışveriş yapmaktan hoşlanmadığını keşfetmişti. Cinsel olarak ne kadar içgüdüsel ve serbest davranıyorsa, gıda etiketleri karşısında o kadar titiz ve kuşkucuydu. Delia ile alışveriş doğal bir olaydı. Bir an önce çıkabilmek için bölümleri aralarında paylaşırlardı.

Süpermarkette hep iyi anlaşırlardı. Ölü gibi yorgun gelirler, hiçbir konuda tartışmazlardı. Kasadaki kuyruğa bakarlardı.

"Sen sıraya gir, ben o arada gidip şarapla fıstık alayım."

Şimdi karısı kasada olsaydı, hemen yanına giderdi. Elini tutardı. Hayatlarının unutulmaz bir ikindisi olurdu bu. Sıradan hayatlarının mütevazı bir ikindisi. Eve dönerler, çocuklarına makarna pişirirler, onlara meyve soyarlardı.

Matilde ileride, diş macunlarıyla saç kremleri arasında duruyordu.

Yeniden o sineye çekilme arzusunu hissetti. Hatalar yaptı. Ama çocukları var. Onlar, babaları olmasına izin vermeyebilirlerdi. Bazı durumlarda, belki de dalgınlık yüzünden yanlarında olamadı. Tren geçerken onun aklı başka bir yerdeydi belki de. Kim bilir önlerinde daha kaç istasyon var. Bu akşam bir şeyler öğrendi.

"Nereden yapıyorsun alışverişini?"
"Her zamanki yerden."
"Yine akşamları..."
"Akşamları, evet."
"Bir seferlik seninle gelsem kızar mısın?"
"Ne yapmaya geleceksin?"
"Suyu taşımana yardım ederim... Orada dururum."
Delia onun göl yüzeyine benzeyen gözlerine bakıyor.
"Gaetano, eve dönemezsin."
"Biliyorum."
"Bunu istemiyorsun."
"Sizinle olmayı öyle çaresizce istiyorum ki."
"Yeniden başlarsın... Her şey yeniden başlar. Kendini düzeltmen gerekiyor. Direnmen. Bizim evde olma düşüncesinden sıyrılmalısın."
"Birbirimizin çok canını acıttık, neden?"
"Bilmiyorum."
"Bunun şifası nerede?"
"Sevgilin olan o kız var."
"Onu görmüyorum artık."

O süpermarkette Matilde'ye yaklaşmıştı. Haklarındaki yanlış düşüncelerle mayalanan, şiş ve aptalımsı suratıyla öylece duruyordu.

Kız, yarım saat önce ondan bir çocuğu olmasını istediğini söylemişti. Laf olsun diye söylemişti aslında. Yine de tuhaf bir ifadeyle bakmıştı erkeğin suratına... Elini kukla Melisandra'nın içine soktuğunda takındığı ifadeydi bu. Çıplaktılar. Erkek giyinmeye yeltenmişti.

"Sakın bir daha böyle aptalca bir şey söyleme."

"Şaka yapıyordum."

"Benim çocuklarım var ve başkasını yapmaya da niyetim yok."

"Belki on yıl sonra..."

"On yıl sonra sağ olur muyum bilmiyorum ama başka çocuğum olmayacağı kesin."

"Neden bu kadar kızıyorsun?"

"Ben kendi çocuklarımı terk ettim... Sen bunun ne demek olduğunu anlayamazsın."

Kendisine bakan o uyuşuk meme gözleri, o çıplak bedeni örtmesi için ona bir giysi fırlatmıştı. Yatağın üstünde, öne eğilmiş oturuyordu. Delia'nın doğum yaptıktan sonraki pozisyonuydu bu. O an gözlerinin önünden hiç gitmeyecekti.

Mati ona gülümsemiş, tişörtü giymişti.

"Sağ ol, gerçekten üşümüştüm."

Gücenmişe benzemiyordu. Erkeğin sırtını okşamaya devam ediyordu. Kızdığı zaman bile kızmıyordu zaten. Hemen kendi tarzına bürünüyordu. Kavga etmenin imkânsız olduğu insanlardan biriydi. Başkalarının dengesiz enerjileriyle çatışmaya girmez, mümkün olduğunca çabuk bir kenara çekilir ya da gülümsemeyi kesmeden ateşin küllenmesini bekler. Annesine, Serena'ya benziyordu bu bakımdan.

O süpermarkette onu etiketini okuduğu şampuanla baş başa bırakıvermişti.

"Birlikte akşam yemeği yemeyecek miyiz?"

"Hayır."

"Seni yarın ararım."

Mesajlarına yanıt vermemişti. Yalnız kalmalıydı. Hiç yalnız kalmamıştı. Yalnız başına yuvarlanmalı ve ayağa kalkmalıydı.

Bir gece fındık rengi Punto'nun, Somalia Caddesi'ndeki öteki otomobiller arasına park ettiğini görmüştü. Tepesi atmıştı. İçinde, başarısız oyuncu kostümleriyle ve İkea torbalarına gömülmüş oturuyor olduğunu biliyordu. Acımıştı. Erkeğin evli olduğu zamanlarda bunu yaptığını biliyordu. *"Birkaç metre ötemde olduğunu bilmek bana yetiyor. Yakınında uyuyorum."*

"Beni buraya getiren sensin."

Delia şimdi gerçekten gülüyor.

"Benim kabahatim mi yani? Dâhice bu!"

Kapak yıldızları gibi düzgün dişleri görünüyor. Gae'nin içinden ona yumruk atmak, ağzını dağıtmak geliyor. Gerçek ihanet onunkiydi.

"Dişlerine bayılırdım."

"Konuşma artık."

"Neden yaptırdın dişlerini?"

Regina Margherita Bulvarı'ndaki diş hekimi. Babasının yaşlı ve titiz bir arkadaşı. Delia otomobili park ediyor ve yukarı çıkıyor. Tek düşüncesi ceza yazacakları. Eski bir dergiyi karıştırarak beklerken, içeriye girerken, diş hekimi ona gülümserken. Cezalar ağır, adilce değil ve onu zor durumda bırakıyor. Ağzını açıyor, ellerin girmesine izin veriyor. Diş hekimiyle babası sandalla balığa çıkarlardı; Napoli Üniversitesi'nde birlikte okumuşlardı. Ağzının içinde keşifler yaparken o döneme ait anılarını anlatıyor. Tükürüğü çekmesi için minik bir tüp sokuyor. Kadın, dişçinin soluğunun kokusunu du-

yuyor ve babasınınkini düşünüyor. Bu ailevi mağara.

Bir gece karar verdi. O minik kusur onu ansızın rahatsız etti. Sinemaya gitmişler, Julia Roberts'in o kusursuz ve güzel dişleriyle gülümsemesini görmüşlerdi.

Kendi kendine *böyle gülümseyebilmek* demişti. Kendisi hiç doya doya gülemiyordu. Üstdudağını dişetine yapıştırarak ya da eliyle ağzını örterek kendine göre bir gülme tarzı yaratmıştı. Gaetano hoşlanıyordu bu halden. O ürkek kapıdan. O hiçbir zaman tam olarak açılmayan ağızdan.

Diliyle dişlerinin ucundaki sivrilikleri hissetmek onu rahatsız ediyordu.

O kusur ansızın kabul edilemez bir hal olarak görünüyor gözüne. Dilini dişlerine sürtüyor, makyaj aynasıyla aşağıdan bakıyor.

İki kez doğum yaptı. Fiziksel görünümü eski halini aldı, kemikleriyle ve yumuşak dokularıyla sebatla, derinlemesine uğraştı. Şehrin vitrinlerinde kendiyle karşılaştığında şaşırıyor. Gençliği geride bıraktı ama yerine kesin bir şey koyamadı. Yeni bir hal aldı, aşkın sorumluluğunu üstlendi. Beslenme bozukluğu olan hastalarının gözündeki insan olabilmek istiyor. Başkalarına kendilerini şifalandırabilecekleri mesajını veren, kendine güvenli bir kadın olabilmek. Oysa dişleri yüzünden içten içe ağlıyor.

"Ne yapacağım biliyor musun? Dişlerimi düzelttireceğim."

Mutfaktaydılar, çikolatalı gevrek yiyorlardı. Pazardı.

"Neden peki?"

"Dişlerim soğuğu ve sıcağı hisseder oldu... Bir an önce yaptırmalıyım."

Gae ses etmemişti. Basit bir kusur yüzünden uzun saatleri

dişçide geçirmek ona aptalca görünmüştü. Erkek, ağzını düşmanına sadece zorda kalınca açardı.

"Çok para isteyecek."

Makul bir ödeme planı çıkmış ve haftalık randevulara başlamıştı.

Dişçi koltuğuna uzanıyor ve bir süre sonra o özel ışık altında geri kalan her şeyi unutuyor. Belki de tavuk çiftliklerindeki gibi yapay sıcaklık onu bu hale sokuyor. Kolları neredeyse dişlerini onaran, ergenlik yaralarını kapatan bu kır saçlı adamı kucaklamak üzere uzanıyor.

Daha modern, kendi kuşağından, Amerika'da okumuş diş hekimlerinden de seçebilirdi. Oysa bu yaşlı dişçiyi seçti. Deneyimli bir zanaatkâr eli, bir demircininkini andıran eski bir maskesi vardı.

Üzerleri aşınmış de olsa bu sağlam dişleri çekmeye üzülüyor ama kron takmak için tek çarenin bu olduğunu söylüyor. Röntgen çekerken kurşun önlük takmıyor.

Hepsi birörnek, dilinin sürçmediği bu yeni dişlerden sonra mutlu olmuştu. Şimdi değişimlere devam edebilirdi. Meksika lokantasına gitmişlerdi. Julia Roberts gibi gülmüştü. Ağzını yabancılara karşı kocaman açıyordu.

Gae sonra sokakta olay çıkarmıştı. Delia tekila kadehlerini bankoya atmış, son olarak bir metalciyi öpmüştü. Giysisi de bir tuhaftı, lame, mini giysi üzerine aslan terbiyecisi ceketi giymişti.

"Ne zaman aldın bu kıyafeti?"

"Hoşuna gitti mi?"

"Eh. Tuhaf biraz."

"Seksenli yıllar modası geri geldi."

"Seksenli yıllar iğrençti."

Kadın çizmelerin üzerinde zar zor durmaya başlamıştı ki eve vardılar; o da çizmeleri çıkarıp fırlattı. Siyah çoraplar giymişti, görünüm pek güzeldi. Kıskançlık tepesini attırmıştı.

"Orospu!"

Arkadan saçlarını yakalamıştı ve birlikte yere yuvarlanmışlardı. Çocuklar evde değildi, neyse ki anneanneleri alıp götürmüştü. Bir gece için olsun domuz gibi bağırabilirler, yerde ya da nerede istiyorlarsa orada canlarının istediğini yapabilirlerdi.

"Sen bana ihanet edecek misin? Orospu..."

"Belli olmaz..."

Dilini ağzına sokmuştu, beyaz porselenden dümdüz dişleri hissetmişti. *"Her şey bitti."*

Ertesi sabah harika bir sabahtı; deniz gibi sakin, düz, parlaktı. Şahane bir sevişme yaşamışlardı. Şimdi yürüyorlar, oğlanları almaya gidiyorlardı; kendileri de adeta iki çocuk gibiydi. Hiç uyumamışlardı. Pazar gününe uygun pantolon ve tişört giymişlerdi. Eskisi gibi kafede baş başa kahvaltı etmişlerdi.

Daha sonra çocukları almışlardı ve onların salıncaklarını iterken bile birbirlerine yapışık duruyorlardı.

Öğleden sonra Delia kusuyordu.

Yeni bir çocuk düşünmüyorlardı, iki taneyle bile zorlanıyorlardı. Gene de böyle bir nedenle titremek güzeldi. Erkek elini karnında dolaştırmıştı.

"Yine başladık. Al bakalım şimdi."

"Ne yapacağız?"

"Sen yorma kafanı. Düşünürüz beraber."

Çaresiz olmaları gerekirdi ama bu bereket nişanı onlarda eski coşkuyu uyandırmıştı. İnsanın kendi kadınının içinde bir kuş yuvası kurması. Dünyanın sonu geldi deseler bile.

Delia o anne suratını takınmıştı. Hemen, kararsızca, saydamca üzerine yapışıvermişti.

Hediye paketi elbette birkaç hafta öncesine dayanıyordu. Çocukların uykusunda, Nico'nun hırıltıları, Cosmo'nun hayaletsi uyurgezerliği arasında rutin buluşmalardan birinde olmuştu. Salı günü sevişmek, evlilik seyahati biletini iptal anlamına geliyordu.

Gecenin bir yarısında Delia doğrulup oturmuştu.
"O kadar röntgen çektirdim..."
Ansızın ışığı yakmıştı.
"Ne röntgeni?"
"Dişçide."
"Ne alakası var, dişler ta yukarıda. Uyuyalım haydi."

Oysa onun yüreği kalkmıştı bir kere. Telefona yapışmış, dişçiyi aramıştı.
"Bana neden söylemedin gebe olduğunu?"
"Bilmiyordum."
Anlamaya çalışarak geri geri günleri saymaya başlamışlardı. Delia şimdi ışığı görmüş tavşan gibi afallamış, aynada dişlerine bakıyordu.

Hemen karar vermişlerdi, beklemeye gerek yoktu. İçlerine kuşku düşmüştü. Tehlike büyüktü, ciddi anomaliler söz konusuydu. Röntgen kazası, kararı hafifletiyordu. Kendilerini temize çıkartabilirlerdi. Herkes kürtajı öneriyordu. Yaşlı dişçi kollarını iki yana açmış, *"Ne diyeyim ben sana"* demişti.

Delia ona teşekkür etmişti. Ama zihnine üşüşmüş düşüncelerle motosikletine bindiğinde, eldivenlerini takarken bile zorlanan o melez ihtiyardan nefret etmişti. Babasını, Amalfi'deki barda o ikindi vaktini düşünüyordu. Martılar arasında yerde yatan cansız bedeni. Babası gömleğini çıkarmıştı; can vermek için muayenehanesinden çıkmış gibiydi.

Takındığı anne ifadesinden sıyrılmıştı. Kesin hedefe odaklanmış, ciddiyete bürünmüştü.

Gaetano üzgün mü yoksa sadece rahatladı mı diye onu gözetliyordu. Umursamaz görünüyordu. Çocuklarla şakalaşıyor, moralini yüksek tutmaya çalışıyordu. Delia o pis günü hatırlıyor. Kimse konudan söz etmiyordu.

Öylece çıkıp gitmişti. Muayenehanede, kolayca. Bilgisayar ekranında nesnenin çöp kovasına atılması gibi. Akşam eve gelmiş, bir önceki akşam olduğu gibi divana uzanmıştı. Aylardan ekimdi.

Yan masadaki ihtiyar dişçiye benziyordu, beyaz saçları seyrelmişti. Delia oturduğundan beri ona bakıyor, gözlerinin neden o dik ve tereddütlü omuzlara takıldığını şimdi anlıyor. Sadece bir gölge. İçinde yaşayan, geri kalan her şeyle birlikte suya gömülen bir düşüncenin gölgesi bu.

"Haydi, öde ve gidelim."

Bu yaz başlangıcı gecede çevresine bakınıyor; şimdi bunun en kötü yazı olacağını hissediyor. Yaklaşan sıcağın, güneşin eşiğinde öylece duruyor. Sandviçler, şehir parkının yazlık merkezlerinde eğlenceler. Boğucu sıcakta evin içinde donla gezecekler. Divana meyve suyu dökecekler.

Gae de oğullarını düşünüyor. Şimdi eskisinden daha çok düşünüyor. Günlerini yalnız geçirecekler, başka yerlere, beton bloklar arasına, avlulara taşınacaklar. Elindeki değnekle çakıl taşlarını karıştıran Cosmo geliyor gözlerinin önüne. Ona ulaşmak, yanına oturmak istiyor. İkindi tatlısı gibi koklamak ve ısırmak. *Benim gibi, kendine güven duymayan biri olarak büyümemelisin.*

En iyi geçirilmesi gereken zaman dilimi bu. Böyle harcan-

mamalı. Hep birlikte yatağa uzanmalı ve başka bir şey yapılmamalı. Bu parkta yanından geçen her aileye söylemeli bunu. Onlar gibi sefil ve kırılgan olanlara. Pazarları böyle yaparlardı bazen. Hepsi birlikte aynı çarşafın altına yatarlardı. Belki de cennet oydu. Ebedi zaman.

"Sen hiç yanımda olmadın."

"Hiçbir şey istemiyor gibiydin... En azından benden."

Belki de gebe olduğunu biliyordu, içinden bir ses söylüyordu bunu ona. Kalkıp diş yaptırmaya gitmişti.

Ruh, kapalı bir deniz gibi içsel yolculuklarını yapar. Senin yanılgılarını korumak için hep yeni çözümler önerir.

Kürtaja da akşamları çöpü atmaya inerken üzerine geçirdiği kapitone ceketi giyip gitmişti.

"Sen bir çocuk daha istemiyordun."

"Biliyorum."

Kucaklaşsalar, bir akşamcık olsun, azıcık olsun birlikte ağlasalardı. *Gae, sarıl bana, kucaklaşalım. Karanlığa kapanalım biraz, minik bir cenaze töreni yapalım, kimsenin bilmeyeceği, hiç önemi olmayan yasımızı tutalım.*

"Ve sonra sen seyahatlere başladın."

Önce Milano. Sonra paranormallik sınırındaki komiserlerden birinin polisiye dizisi için Düsseldorf. Gecenin geç saatlerinde yayınlanacak dört bölümlük bir dizi yüzünden mi bitmişti evliliği?

"Telefonda konuşuyorduk ya."

"Hep böyle kaçamak davrandın."

Akşam oluyor, kendini isimsiz insanlık paketlerini ileri geri taşımış, boş tramvay vagonu gibi hissediyordu. Çocukları da başından savuşturuyordu. *"Girin yatağınıza. Uyuyun."*

Erkek kendini birahaneye atıyordu. Izgara ve lahana turşusu kokusu. Tıkınıyor, vergi iadesi için fişleri çantasına tıkıştırıyordu. Matilde ile saatlerce Skype üzerinden konuşuyordu. Kız sutyenini çıkarıyor, memelerini gösteriyordu. Hafta sonu için bile geri gelmemişti. O lanet olası İzlanda yanardağı patlamış, gökler kararmış, uçuşlar iptal olmuştu.

Karısını yapayalnız bırakmıştı, bütünüyle sersemlemiş durumda.

"Acımız karşısında erkeklerin yapacağı bu kadar işte" demişti arkadaşı Alberta. *"Köpek gezdirmeye çıkarlar, spor salonuna giderler."*

İdeolojik varsayımlarla yüklü bir arkadaştı.

"Belki de yararlı olmadıklarının farkındadırlar."

Japon lokantasının döner şeridine bakıp gülmüşlerdi.

Delia ona bakıyor ve şimdi bir an için alnını Gae'nin alnına dayamak geçiyor içinden... Bir zamanlar yaptıkları gibi düşüncelerini birleştirmek istiyor.

"Bundan hiç söz etmedik."

"Çoktan pisliğe batmıştık."

"O kürtaj hikâyesi yüzünden adeta yarım insan oldum."

"Hiçbir şey değişmezdi. Yine ayrılmış bir çift olacaktık... Üstüne bir de kalp deformasyonu olan... ya da kolsuz bir kızım olacaktı."

"Belki de uğur getirirdi bize."

"Uğur gökten inmiyor. Talih seçimini yapıyor. Biz de o listede yer almıyoruz Delia."

"Bize hiç kimse yardım etmedi."

Bir göçüğün kenarında duruyorlar. Derin yaraya bakarken birbirlerini de gözetler gibiler. Aşağı yuvarlanma korkusu var içlerinde. Zemini ikiye ayıran bu çatlak hangi noktada başladı? Çevreyi dolaşıp bulabilirler. Ama depremin tam bir merkezi yok. Birbirlerine bakıyor, birbirlerine gülümsüyorlar.

"Belki de sadece yorgun düştük."

"Didiklendik."

"Ne zaman anladık artık yapamayacağımızı?"

Oysa bir süre sürdürmüşler, bir şey yokmuş gibi davranmışlar, yola devam etmeye çalışmışlardı.

"Belki de o gün Nico'nun okuluna gittiğimizde..."

Gae yeniden düşünüyor. O sabahın anısına kolayca dalıveriyor. İlkyardım kursu. Bir oyuncak bebek vardı... Öpmeden önce gazlı bez koymak gerekiyordu.

"Kalp masajını fazla hızlı yapmıştım... Ritmi yakalamak kolay değildi."

"Asla birini kurtaramayacağımı anlamıştım... İkimiz de başaramayacaktık."

"Gerçekte hiç de kolay değil, kalbe otuz masaj, ağızdan iki nefes... Başı düz tut, dil geri kaçmasın... Kim becerebilir ki bunu?"

"Japonya'da yapıyorlar. Halkın yüzde ellisi ilkyardım biliyor."

"Japonya'da olur. Biz fazla heyecanlı bir milletiz."

Canlanıyor, kollarını açıyor, bedeniyle bütün havayı işgal ediyor.

"Sokakta, yerde yatan birini görsem, bütün bunları yapmayı becerebilir miyim sence? En çok başını tutarım ve yardım isterim..."

Oğlanın okulundaki ilkyardım kursuna katılım formuna adlarını yazdıran, bu konuda ısrar eden Delia olmuştu.

"Çocuklar için öğrenmeliyiz bunu."

Erkek yataktan sürüne sürüne kalkmıştı.

"Bir cumartesi sabahımız vardı..."

Kendilerini o saçma konumda bulmuşlardı.

Öteki velilerle öylece duruyorlardı, Gaetano buruşuk fularını takmıştı; senaryo yazarlığı işareti olarak gözlerinin altı mosmordu, zaten oradaki ender babalardan biriydi. Hemen herkes kadındı.

"Kadınlar daha ihtiyatlı."

"Daha endişeliler."

Karanlık sınıfta, duvara yansıtılan görüntülerle önce kuramsal bilgi verilmişti. Sonra ışığın altında, biri yeni doğmuş bebek, biri yarım çocuk şeklindeki iki manken üzerinde uygulama öğretilmişti.

Delia hekimin söylediklerini dikkatle dinlemiş, deneme yapıyordu. Bir sıranın üzerine konmuş mankenin yanında duruyorlardı. Pembe plastik bir bebekti ama insanda tuhaf bir etki yaratıyordu.

"İlk iş olarak çocuğu tehlike bölgesinden uzaklaştırmalı, başka çöküntüler olabilir..." diyor gönüllü hekim.

Yaklaşmak ve geri kalanı yapmak gerekiyor. Çocuğa seslenmek, *"Hey çocuk"*, sonra tepki ölçmek için boynunun arkasını çimdiklemek. Düz yatırmak, başı bedenle aynı hizaya getirmek, dilin geri kaçmasını engellemek. Sonra yanak ağza gelecek şekilde dönmek, gözle soluk var mı diye göğsü kontrol etmek.

"Umarım nefes alıyordur."

Yoksa ağızdan ağza soluk vermek gerekiyor.

Okullarda ilkyardım kursu veren doktor adayı kız şirin bir tip; siyah saçına perçem kestirmiş, komik bir yüzü var; iyi mi kötü mü anlaşılamıyor. Tim Burton filminden çıkmış biri ya da *kara* Pamuk Prenses gibi duruyor. Gaetano ona bakıyor ve *onu televizyondaki o rol için asla seçmezlerdi* diye düşünüyor.

Kız gazlı bezi Delia'ya veriyor, kim bilir kaç kişi bu kuklaların ağzına ağzını dayamış olacağından, mikrop kapmamak için bu şart.

Delia eğiliyor, ağzını açıyor. Yapay çocuğun ağzını kaplayabilmek için kendi ağzını kocaman açması gerekiyor.

Öteki velilerin önünde ağzını böyle açmaktan, mankene yaklaştırmaktan utanıyor.

Bunda açık saçık ya da hüzünlü bir durum seziyor.

Beş kez, doktorun söylediği gibi yavaş yavaş kalbe pompa yapıyor. Mankenin göğsünün şişmesini bekliyor. Lastik burnunu bırakıyor, sonra yeniden nefes vermeye başlıyor.

Daha sonra her şeyi, kalp masajını bile gayet iyi yapıyor. Dirseklerini bükmeden düz biçimde bastırıyor.

Sonra sıra orada bekleyen tek tük birkaç babaya geldi. Kravatlı, takım elbiseli ama üzeri yağmurdan ıslanmış bir adam vardı. Ofisten geldiği, geç kaldığı için özür dilemişti. Delia üzerindeki ıslaklık kokusunu almıştı. Adam elini karısına uzatmıştı, kadın gebeydi, Delia karnının derinliklerinde bir sızı hissetti. Dersin bundan sonrasını izleyemedi. Sürekli o ikisini seyretti. Erkek gayet dikkatliydi. Doktor adayı kızı ciddi gözlerle izliyordu, birkaç kez de anlamlı sorular sormak için konuşmasını bölmüştü.

Sıra ona geldiğinde kuklaya yaklaşmış, gerçek bir insan, çocukmuş gibi olaya yoğunlaşmıştı.

Hiçbir hata yapmamış, tıbbi terimler kullanarak ve bir yandan da bütün aşamaları açıklayarak müdahaleyi tamamlamıştı. Eğilmiş, lastik burun deliklerini sıkmış, düzenli bir ritimle nefes vermişti.

Gaetano'nun ise tepesi atmıştı. Atılacak adımları şaşırmış, yüksek sesle yinelemekten utanmış, okul çocuğu gibi mızmızlanmıştı.

Kolları oldukça güçlüydü, evde barfiks yapardı. Şurada bulunanların içinde en iyi kalp masajı yapabilecek olanın kendi olduğuna inanıyor, buna güveniyordu. Doktor adayı ona çıkışmıştı.

"Başı düz tutmayı unuttunuz. Hava geçmez o zaman."

"Tamam, peki."

Mankenin başını ensesinden tutarak beceriksizce dikleştirmişti. Dudaklarını lastik dudaklara sorunsuz yaklaştırmış, fazla sert nefes vermişti. Gülmüştü.

"Şimdi ciğerlerini deleceğim..."

Oradan çıkmışlar, parkın yanındaki köpek kokan kafeye girmişlerdi. Yorgundular, eğitim yarım gün sürmüştü. Hem yeni doğmuş bebeğin hem yarım bedenli çocuğun boğulmasını sahneye koymuşlardı.

"İlginç oldu."

"Karabasan gibiydi."

Bir kruvasan yakalamış, onu çiğneyerek konuşmayı sürdürmüştü.

"Bütün o aşamalar... Tek birini bile hatırlamıyorum."

"İkimizden biri, bir başkasının, çocukların hayatını kurtarmasını bilmeli."

"Ben kimsenin hayatını kurtarabilecek düzeyde değilim. Ambulans çağırsan daha iyi olur. Ya da o adamı çağırırsın."

Kravatlı baba içeri girmişti, elini karısının omzuna atmış gülümsüyordu. Sade bir çiftti; kadın makyajsızdı, saçlarını arkadan lastikle toplamıştı, ayağında mantar rengi lastik çizmeler vardı; erkek ise şehrin ve terin lekesini taşıyan bir anorak giymişti. Delia onları gözucuyla şöyle bir görmüştü; ciddi anlamda bakmamıştı bile. Erkek onunla konuşmuştu.

"Çok iyi yaptın."

Delia gözlerini bir an ona doğru kaldırmış, sonra hemen kahve lekeli bankoya indirivermişti.

"Yok canım, kollarım çok güçsüz."

Gaetano kahve fincanını oracığa bırakmıştı. Kafenin kapısına çıkmış sigara yakarken yüksek sesle konuşuyordu.

"O ıslak herife bayıldın."

"Ciddi bir insana benziyordu."

"Salağın, eziğin teki... O bariton sesiyle..."

"İhtiyatlı bir baba. Çocukları var ve doğru olarak onları korumayı öğrenmek istiyor."

"O ancak kendi eline pisler."

"Sen ne yapıyorsun peki?"

"Ben de elime pisliyorum ama hiç olmazsa ibnelik yapmıyorum. O doktor kızı becermek istiyordu, söylüyorum sana, o mankeni emerken kıza öyle bakıyordu."

"Senin aklın fikrin hep sekste."

"Bütün dünyanın öyle, benim değil. Ben dünyanın bir parçasıyım."

"İnsanları hep küçümsersin, sorumluluklarını ciddiye almazsın."

"Ne sorumluluğundan söz ediyorsun Delia? Sence onun bir sorumluluğu mu vardı?"

"Evet, bence ciddi bir tipti, insanlara saygılı davranmaya çalışıyordu... Karısına. Çocuklarına."

"Gördün karısını da..."

"Hoş biriydi."

"Hoş mu? İntihara hazırlanır gibi bir hali vardı."

"Neden hep başkaları bizden daha kötü? Neden onların bizden daha iyi durumda olduğunu, birbirlerini daha çok sevdiğini, hayatlarını başkalarına daha fazla özen göstererek yaşadıklarını düşünemiyorsun?"

"Neden, ben özenli değil miyim?"

"Her zaman değilsin. Hatta hiçbir zaman öyle davranmıyorsun."

Karşıdaki küçük parka girerken kötü hava ve peşlerindeki köpekler yüzünden huysuzlanmış, köpek pisliklerine basmamaya çalışarak bir süre yürümüşlerdi. Erkek dönmüştü.

"Sen artık beni sevmiyorsun."

Kadın geri kalan her şey gibi vasat bir yanıtla durumu kurtarmaya çalışmıştı. Sertleşmiş eski şeker küpleriyle mutluluğun çevresinde dönüp durmak. Erkek bir parmağını ona doğrultmuştu. Yüzü kapkara ve çaresizdi.

"Sen artık samimi değilsin."

Delia, Nico'yu okula bırakmadan önce otomobilde makyaj yapmaya başlamıştı. Oradaki kafenin önünde duruyor, dörtlüleri yakıyor, soluk yanaklarına allık sürüyordu.

Bir başkasının kocası olan o erkeği düşünmeye başlamıştı. Kendinden daha çirkin, daha bakımsız ama belki çok daha mutlu olan o kadının kocasını.

O adam da, üzerinde anorağıyla oğlunu motosikletle okula bırakıyordu. Karısı gebe olduğundan işe gitmeden çocuğu bırakmak ona düşüyordu.

Delia çocukların anoraklarını çıkartıp askıya asarken, bakışlarını kaldırmadan adamı süzüyordu.

Gaetano o saatte uyuyor ya da tuvalete kapanmış oluyordu. Ya da balkona çıkmış, güvercinlerin yanında ilk esrarlı sigarasını tüttürüyordu.

Delia oğlunun saçını okşayıp ona veda eden adama bakıyordu. Hızlı ama sevgi dolu bir davranış. Bu, sükûneti içine çekiyordu. Erkek birkaç dakika daha diz çökmüş duruyor, oğlu küçük bir adam gibi arkasını dönüp ona el sallıyordu.

"Hoşça kal baba!"

Kendisi ise psikolojik olarak gerileme belirtileri gösteren, annesinden ayrılmak istemeyen, her sabah ağlayan Nico'nun yanında oyalanıyordu. Bir cebine şekerleme, ötekine de sü-

müklerini silsin diye mendil sokuşturuyordu.

Birkaç kez kafede karşılaşmışlardı. Adam bazen durup bir kahve içiyordu; Delia da bunu alışkanlık edinmişti.

Yardım amaçlı kermes düzenleyen ya da okul gösterileri için kıyafet satan öteki annelere takılmıyordu. Birbirine alışmış kadınlardan uzakta, bir kenarda duruyordu.

Konuşmuşlardı. Erkek üzerinde o anorağı, elinde kaskıyla onun yanına gelmişti. Artık birbirlerine isimle hitap ediyorlardı.

"Merhaba Delia."

"Merhaba Giancarlo."

Erkekle karşılaşmaktan hoşlanıyordu, belki de bekliyordu onu. Hep kasaya en yakın olan aynı köşede duruyordu (o saatte kafe acayip kalabalık ve karışık olurdu). Erkeği selamlamak, çenesini kaldırarak elini sallamak ona yetiyordu. Yoksa da razı olup gidiyordu. Ama kendini daha iyi hissetmesi için onu görmesi yetiyordu. Keyfi yerine geliyor, içine bir güven duygusu doluyordu. Artık onu aileden biri gibi görmeye başlamıştı. O lastik bebek, kalp masajı yapan bitişik, sakin eller sürekli aklına geliyordu.

Yüreğini düşünüyordu. Kimi zaman öyle canı acıyordu ki. O acıyı, o sıkışıklığı atmak için kolunu sarsması, hızla sallaması gerekiyordu.

Gaetano asla onun hayatını kurtaracak düzeye gelemezdi; fazlasıyla dalgın, kendi dertlerine fazlasıyla boğulmuş durumdaydı. Onu seviyordu ama artık ona güvenemiyordu. Aralarındaki mücadele yüklü ve huzursuz ilişkinin bir salıncak gibi sürekli inip çıkmasından yorgun düşmüştü.

Giancarlo ise ona huzur veriyordu. Yakışıklı değildi, iriyarı, sıradan bir tipti. Olasılıkla saçları dökülüyordu (makineyle kazıyordu) ama geniş omuzları dayanacak bir duvar gibi

görünüyordu. Gözlerinin içinde kılcal damarlar görünüyordu; güldüğünde ta alnına kadar bütün yüzü gülüyordu.

Arada sırada Delia ile birlikte gülüyordu. Oradaki annelerin kuluçkada oturur gibi oturmasıyla ilgili espri yapıyordu.

"İyi de bunlar hep buradalar mı?"

Delia onaylıyordu.

"Çalışmıyorlar mı?"

Delia başını sallıyordu.

"Ne mutlu onlara."

"Kimi bekliyorlar peki?"

Delia gülüyordu. Belki de şimdi onun beklemekte olduğunu bekliyorlardı. Bir başkasının kocasını... Gülümseyişi yüzünden herhangi bir erkeği. Hatta belki daha da ileri gidecek birini. Gaetano'ya ihanet edebileceğini hiç düşünmemişti, bir başkasıyla yakınlaşmayı bile düşünemezdi.

Ama bir rüya görmüştü; sapsarı bir çayıra uzanmıştı, göğüsleri açıktı, Giancarlo üzerinde anorağıyla manken bebeğe yaptığı gibi ve aynı ritimle içine hava üflüyordu, sonra kaburgalarını kırmamaya dikkat ederek ellerini göğsüne bastırıyor, kalbini arıyordu. Ve Delia, uyuyan bir prenses gibi ta derinlerden onu hayata taşıyan bu darbeleri hissediyordu.

Bu adamın, bu ailenin, yanı başında akıp giden hayatını dikizlemeye başlamıştı. Noel gösterisinde eşiyle görmüştü onu. Kadın ellerini karnına dayamıştı, erkek, babaların pek çoğu gibi minik bir kamerayla oğlunu çekiyordu. Gaetano yoktu, Milano'daydı, insanların kavga ettiği o programın repliklerini yazıyordu. Ama zaten bacacı gibi giyinmiş minik oğluyla ilgili bir film yapmayı düşünmezdi; böyle ailevi çekimlerden nefret ederdi. Karısı da bunu onun yüzüne vurmuştu.

"Çocuklarımız geriye kalacak anıları olmadan büyüyecekler."

Erkek gülmüştü, *"Böylesi daha iyi."*

Delia da Nico sahnenin önüne doğru kararsız adımlarla yaklaştığında cep telefonuyla birkaç kare çekmişti. Çaresiz

görünüyordu oğlan. Onu görmüş ve bağırmıştı: *"Pizza! Pizza istiyorum! Acıktım!"*

Herkes gösterinin ortasında dönüp Delia'ya bakmıştı.

Delia ceketine *Save the children*[5] yazılı rozetlerden takmıştı; gözünde de uzağı görebilmek için gözlükleri vardı. Bir an öncesine kadar kendini çok iyi hissederken şimdi babası gibi mızmız, zorba, dayatmacı çocuğun sefil annesi konumuna düşmüştü.

"İzin verir misiniz, izin verir misiniz" diyerek bütün o insanların arasından geçmişti. Sahnenin altına gelmiş, öğretmen marifetli bir annenin dikmiş olduğu baca temizleyici kostümlü oğlanı ona vermişti. Oğlan kaşıntıdan yakınıyordu, annesi de onu soyup fanilayla bırakmıştı.

Kafeye gittiklerinde eline bir dilim pizza tutuşturmuştu. Nico'nun yemesini seyrediyor, bir yandan da eninde sonunda havaya uçacaklarını düşünüyordu. Delia da her şeyi bir arada tutabilecek güçte değildi. Gaetano ise onun hiç de sağlam olmayan omuzlarına dayanmıştı.

O ilkyardım kursunu düşünüyordu. Oğlu şimdi lastik gibi pizzanın bir dilimiyle boğulsa, annesi onun boğulmasına seyirci kalırdı. Onun morarmasını, mavileşmesini, oksijensiz kalmasını seyrederdi. Parmağını bile kımıldatmazdı. Kimi zaman hayatının geri kalanını kımıldamadan geçirmeyi hayal ediyordu. Yüksek etkinlikten mutlak kımıltısızlığa geçiyordu.

Çarpık bir ailesi vardı, oğlu babası gibi kurallara uymuyordu. Gae'ye öteki aileden söz ediyordu, onlardan söz etmeden duramıyordu. Aralarında anlaşıyorlardı, sakin insanlardı, çocukları dengeli ve başkalarını düşünen bir çocuktu; Pokemonlarını arkadaşlarıyla değiştokuş etmekten çekinmiyordu. Oysa Nico bir canavardı, kimseye hiçbir şeyini vermiyor-

5. "Çocukları Kurtarın." (yay.n.)

du. Küçük bir köpekleri vardı, anne okulun karşısındaki pazardan aldıklarını geri dönüştürülmüş rafya torbalara koyuyordu. Mütevazı, tutumlu ama öte yandan çıkıntı olmayan tiplerdi. Mutlu bir halleri vardı.

Gaetano ona çıkışıyordu: *"Çok beğeniyorsan, git onlarla yaşa! Nasıl oluyor da bazı insanlara bayılıyorsun? Biz o ölçülü, efendi insanlara sinir olmaz mıydık? Kaka yapmamak için yemeyen insanlar! Bizim oğullarımız yiyorlar, kaka yapıyorlar diye daha mı dengesiz olmuş oluyorlar? Öyleyse ne olacak? Onlar bizim çocuklarımız ve bize benziyorlar. Ayrıca onların daha mutlu büyüyeceklerine ilişkin bir garanti yok. Yok öyle bir şey."*

Oysa Delia için vardı. O minicik oğlan eldivenlerini birbirine geçirip, anorağının cebine koyuyordu. Kendi çocukları her şeylerini kaybediyor, ceketlerini parkta unutuyorlardı. Cosmo bir keresinde tek ayakkabısı olmadan dönmüştü eve. Bir süreliğine fark etmeden öylece yürümüştü. O ikisi soyutlama üzerine birleşmişlerdi; her şeyden uzakta ve yapayalnız bir yerde de yürürler, gökte de uçarlardı.

Eninde sonunda yaya bırakacak hurda bir araba gibi parçalarını dökerek, yitirerek aynı şekilde devam edebilirlerdi.

Kendi kadar güzel olmayan, daha silik bir kadın olan Claudia ve Giancarlo'yu izliyordu. Kilo almayan ve yorgun armutlara benzeyen gebelerden biriydi o. Kendini sorguluyordu. Acaba aralarındaki büyük bir tutku muydu? Yoksa kül alev almadığından sağlam bir arkadaşlıktan evliliğe giden bir ilişki miydi? Tutku, doldurulması gereken uçurumlara, lagünlere dönüşüyordu. Gaetano hep beklenti içindeydi, çocukları azarlıyordu. O ikisi belki kendileri kadar büyük bir aşk yaşamamıştı ama öyle uyumlu, birbirlerine karşı öyle saygılıydılar ki.

İşte onun aradığı da o saygıydı. Gaetano, *"Değişen sensin!"* diye bağırırken haklıydı.

Şimdi yanında başka bir erkek, bir başka aile olmasını istiyordu. Daha ölçülü, daha özenli. Kendi oğlunun sırt çantası askıdan düşüyordu, o alıp yeniden asıyordu. Giancarlo'nun oğlunun çantası hiç düşmüyordu.

Kendi çocukları kendi felaketlerinin sonucuydu.

Bir defasında da o ikisini, okulun karşısındaki pazarda tartışırken görmüştü. Mutsuzluk kokusu almıştı. Aslında önemsiz bir şeydi; Claudia bir lahanayı sokmak için kocasının rafya fileyi açık tutmasını istiyordu Giancarlo da elinde kask olduğu için bunu beceremiyordu. Delia birkaç kelime duyabilmek için alışveriş yapan bir başka kadının arkasına gizlenmişti.

Ve o elmalara, enginarlara bakarken ne kadar çirkinleştiğini fark etti. Başkalarının mutluluğunu kıskanıyordu. Bedeninin ta dibinde ekşi bir kahkaha hazır bekliyordu. Belki onlar da kendileri gibi sonunda pisliğe batacaklardı. Her şeyin torbaya sığmayan bir lahanayla başladığını biliyordu.

Lahana düşmüş, Delia yerden almıştı. Giancarlo gülümsemiş, *"Teşekkür ederim"* demişti. Gebe kadın dönüp kocasının bu samimiyetine, bu gevşek teşekkürüne, bu gülümseyişine huzursuzca bakmıştı.

Acaba gerçekten fesatlık etse, dirense bu aileyi dağıtabilir miydi, kim bilir? En azından pis bir süpürge gibi şöyle bir darbe vurabilir miydi?

Kadın mart ayında doğum yapmıştı. Şimdi yuvadaki oğlunu almaya anakucağına soktuğu minik Evamaria ile geliyordu.

Birkaç gün önce Delia kafede Giancarlo'ya rastladı. Yerinden kalkmak istemiyor gibiydi. Kaskını banka koymuş, kahvesi bitmiş ama bir kahve daha istemişti. Yorgun görünüyor-

du, sanki duş yapmadan, evden geç kalarak çıkmış gibiydi. Kirli sakallıydı. Kadına, *"Seni iyi gördüm"* demişti.

Delia makyaj yapmamıştı, içki şişeleri arasından karşısındaki aynaya göz atmıştı. Aslında güzel, beyaz, dinlenmiş bir yüzü vardı.

"Kocamdan ayrıldım."

Giancarlo bir an susmuştu.

"Üzgünüm."

Delia ise üzgün değildi, güçlüydü ve bugün okulun son günüydü.

"Kaçınılmazdı."

Bu sözü söylerken huzurluydu. Uzun zamandan sonra gerçekten deliksiz uyuduğu için yüzünde o dinlenmiş ifade vardı. Nico'nun sırt çantası duvardaki askıdan düşmemişti o sabah. Kendini güvende hissediyordu. Artık yalnız olduğuna göre onları istediği gibi eğitebilirdi. Kocasının fırtınasından kurtulmuştu. Kasırgadan sahile vuranlar kumun üzerine yığılmıştı ve şimdi onları tek tek görebiliyordu.

Giancarlo bu huzuru hissetmişti. Geride kalan kasırgayı...

Kadının aylardan beri ona baktığı özlem dolu gözlerle bakıyordu şimdi.

Küçük kız uyumak bilmiyordu, ölümüne yorgundu, bu nedenle bu ikinci kahveye ihtiyacı vardı.

Elinde kaşık, ağzı açık bir halde kadına bakakalmıştı. Eksik olan bir şey vardı. Ama zaten herkes bazı şeylerin eksikliğini duyardı.

Delia orada biraz daha kalsa erkek yoksunluğu çektiği şeyi onun beyaz yüzünde, bedeninde arayabilirdi.

Dörtlüleri yakıp kaldırıma bıraktığı ve her sabah yüzünün beyazlığını örtmek için makyaj yaptığı minik arabasına sızabilirlerdi. Öpüşebilirler, neredeyse yazlık, nemden terli giysilerin altında bedenin buharını arayabilirlerdi.

Bu bakış kendisine keşke birkaç ay önce, Gaetano dışındaki

bütün erkekleri arzuladığı o yağmurlu günlerde çevrilseydi.

Ama bu sabah artık çok geçti. Delia'nın sökük, yırtık, yamalı bir hayata ilmeklenmeye niyeti yoktu. Gitmeden önce ona sarıldı, o sıradan bir evden çıkmış sıradan erkek kokusunu içine çekti.

"Teşekkürler Giancarlo."

Erkek onun neden teşekkür ettiğini anlamadı, bu kucaklamanın sürmesini istedi ama kadın uzaklaştı. Onu kolları arasında daha uzun tutmak isteyen babasından da aynı şiddetli ıstırapla ayrılırdı.

Bir kalbi canlandırır gibi yapan o lastik kukla üzerinde birleşmiş elleri düşündü.

Kendi kalbini düşündü.

Dışarıdaki reklam panolarından birini fark etti. Oysa daha önce önünden bin kere geçmişti; ücretsiz aramalı telefon numarası yağmurdan silinmişti. Bu bir dayanışma ilanıydı; İtalyan yağmuruyla solmuş Afrikalı bir kadın vardı resimde. Her gün bakışlarıyla değdiği o sözcüğü okudu: ONU KURTARALIM.

Seyyar satıcıdan bir demet çiçek aldı. Trafik ışıklarında acele ederken bacağını ezdiği köpekli Alman berduşa beş avro bıraktı.

"Nasıl demişti sana yönetmen? Senaryo başarılı olmayınca, sonu iyi bağlanmayınca ne diyordu?"

"*Yanlış ekim yapmışız* denir."

"Ne yaparsınız o zaman peki?"

"Baştan aşağı dağıtır, yeniden başlarız."

"Daha iyi bir toprağa daha iyi tohumlar ekersiniz."

"Öyle olması umut edilir, evet."

Bu akşam kadına bakarken bunu çok daha iyi anladı. Bir an için ona yeniden sarılmayı denemek, ne hissettiğini, ne yitirdiğini görmek istiyordu.

Delia da şimdi samimiyetle ona bakıyor ve bundan rahatsız olmuyor.

"Yeniden âşık olmak isterim Gaetano... Bilsen ne kadar çok isterim bunu. Her şeyi yeniden denemek. Bir başka insanla."

"Artık daha iyi bir seçim yapabilirsin."

"Nerede yanıldığımı biliyorum."

"Beni seçmekle hata yaptın."

"Hayır, geri dönseydim..."

"Bu iğrenç yalanı söyleme. Arkana bakmadan kaçardın."

"Hayır, neredeyse her şeyi yeniden yapardım."

"Bunu sadece çocukların için söylüyorsun."

"Hayır kendim için söylüyorum."

"Neyi yapmazdın yeniden?"

Delia başını sallıyor, saçlarını bininci kez kulaklarının arkasına atıyor.

"Dişlerini... Dişlerini yeniden yaptırır mıydın?"

"En azından şimdi gülebiliyorum."

Ve erkek onun gülüşüne bakıyor. *Kendi dişlerini* örten o düzgün dişlere bakıyor.

"Söyle."

"Neyi?"

"Beni artık sevmediğini. Artık barıştığımıza göre söyleyebilirsin bunu. Ben de sindirebilirim."

Cennete kavuşmasını engelleyen dişlerle gülümsüyor.

"Seni artık sevmiyorum Gaetano."

Onaylıyor ve onunla gülüyor. Sonra gözleri sabitleşiyor, çocuklarınki gibi dalıyor.

"Sen de söyle."

"Ben söyleyemem."

"Söyle haydi."

"Seni artık sevmiyorum Delia."

"Gördün mü bak... Söyleyebiliyoruz."

Gaetano saçlarını şöyle bir silkeliyor, düzeltiyor. Delia onun kalın, damarlı bileğine bakıyor. Kim bilir birbirlerinden uzak daha kaç yıl hayatta kalacaklar? Onlar da günün birinde yan masadaki ihtiyarlar gibi olacaklar. Çocuklar büyüdüğünde. Bunun için ne kadar beklemek gerekiyor acaba? Mezuniyet töreninde görüşecekler. O zaman, onların yerine dünyaya konuşmayı öğrenmiş olan oğullarının sesine bağımlı, kırılgan varlıklar olacaklar. Belli belirsiz duygulanarak sarılacaklar birbirlerine. O gün nihayet yakınlığın ve nefretin kokusunu unutacaklar. Karşılarındaki bedene ilişkin hiçbir şey anımsamayacaklar. Yeni yakınlıklar, yeni öfkeler geliştirmiş olacaklar. Aşk trajedisinden temizlenmiş tenler gibi birbirlerinin yanından uysalca geçecekler. Ne gerilim, ne sürtüşme, ne ıstıraplı bir sarsıntı olacak.

Yan masadaki ihtiyar kalktı. Karşılarında, ayakta duruyor. Gülümsüyor. Mavi, çukur, küçük gözleri var.

"Bağışlayın... Ama sanırım garson kız bir hata yaptı... Hesaplarımız karışmış. Siz gelmeden, biz sizin masada oturuyorduk, sonra yer değiştirdik. Karım kenardaki masaları sever. Bir şişe şampanya ısmarladık ve içtik; size ödetmek istemem."

Gaetano hesaba bakmamıştı bile, şimdi bakmak için kâğıdı açıyor, gerçekten biraz yüksek olan rakamı inceliyor."

"İşte buyurun, teşekkür ederim."

Yaşlı adam kendi masasına dönüyor. Karısının sırtını örtmesine yardım ediyor, şampanya şişesini alıyor.

"Bir parmak kalmış dibinde."

Kalan şampanyayı kadehlerine boşaltmak için yeniden yanlarına geliyor.

"Sağlığa. Sizin sağlığınıza."

Şimdi ayakta, yan yana duruyorlar. Delia yaşına rağmen

hâlâ güzel olan kadına bakıyor. Gözlerine doğal bir biçimde sürme çekmiş, ipek şalı çok renkli. Egzotik ve korsanımsı bir tarzı var. Kendinden daha güçlü bir kişiliği olduğu aşikâr. Dünyayı dolaşmış, deneyimler ve eski numaralarla evine dönmüş bir kadın.

"Hayata."

"Bir şey mi kutluyorsunuz?"

Yaşlı adam onaylıyor, fısıldıyor.

"Evet, yeniden doğuşumu kutluyoruz."

Karısı başını sallıyor, uzakta parlayan bir şeylere, tozlu geceye bakıyor.

"Buraya sık gelir misiniz?"

"İlk kez geliyoruz. Yemekleri güzel."

"O kadar da değil aslında."

Gülüyor, gülerken koluna dokunuyor.

Yaşlı adam konuşkan biri. Konuşmaya başlıyor ve kesmiyor. Emekli, hayatı boyunca çokuluslu bir Amerikan şirketinde çalışmış, Gaetano'ya ne iş yaptığını soruyor.

"Öyküler yaratmak güzel olmalı."

"Aslında hiçbir şey yaratmıyorum, hep çalıyorum."

"Çalınacak şeyi seçmek de yetenek ister."

"Benim için kolay."

"Belki biz de sizin hikâyenizde boy gösterebiliriz."

"Kim bilir."

Karısı gülüyor, utanıyor. Genç bir senaristi ilgilendirmeyecek kadar yaşlı olduklarını söylüyor. Gaetano, *"Kim bilir?"* diye yineliyor.

Yaşlı adam şimdi ona daha çekingen bakıyor, gençliğinde sanata hevesi olduğunu söylüyor.

"Hemen hemen İtalya'daki herkes gibi."

Gülüyor, vasat bir bariton olduğunu söylüyor. Sonra kendi-

ni düzelterek ümit vaat eden biri olduğunu ekliyor ve karısına bakıyor.

"Âşık oldum... Bir aile kurdum."

Hiç pişman olmadığını söylüyor. Evde hâlâ dinlediği müziğe eşlik ettiğini ekliyor.

"Benim zamanımda kişinin kendini gerçekleştirmesi bir ülküydü."

Gaetano içinden *saçma* diye düşünüyor, *çok geveze bu ihtiyar.*

Delia ise hayran olduğu insanlara özgü o uyurgezer bakışlarla dinliyor.

Kadın biraz araya giriyor, sonra şalına sarınıyor.

"Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmadım, asla yakınamazsın."

"Yakındım mı ben?"

Yeni tanışmış iki yeniyetme gibi cilveyle şakalaşıyorlar. Belki de kavgaya tutuşabilirler. Ama yaşlı adam tok ve ıssız bir sesle konuşuyor.

"Harika yıllardı. Hiç pişman olmadım."

Ve yine geçmiş yıllardan parçalar. İlk zamanların zorluğu, eski Roma'da, giriş katında minicik kiralık bir ev. Kedilerin ve Tiber Nehri'nin kokusu. Karısı, o evde yaşarken çocuk büyüklüğünde fareler kovaladığını ekliyor. Ama sonra güzel seyahatler yapılmış. İlk önce Paris'e gitmişler. Sonra kızlar doğmuş; birinin ağır bir kalp anomalisi varmış. Bu onların yıllarına, mutluluklarına ve paralarına mal olmuş. Kalplerini tüketmiş.

Yaşlı adam gülüyor, karısının şalını yeniden düzeltiyor. Kadınsı hareketler yapmayı bilen bir yaşlı.

Gaetano da bu harekete bakıyor. Delia'nın gözlerinden geçenlere bakıyor. Tek istediği çekip gitmek; elini uzatıyor.

"Güle güle."

Ama Delia vurulmuş gibi. Artık bozulmuş sürmenin çevrelediği gözlere bakıyor.

"Peki ya kızınız? Nasıl şimdi?"

"Amerika'da, evli ve iki çocuğu var."

"Bir kadınla evli."

Kadın, yaşlı kocasına şöyle bir vuruyor.

"Bunu söylemeyebilirdin."

"Ne var ki bunda? Seviyorlar birbirlerini. Bir azize o kız. Bizim kızımızın zor bir kişiliği vardır, malum ya rahatsızlığın ebedi sonucu."

"Çok ıstırap çekti..."

Yaşlı adam pofluyor, yanık ellerinden birini kaldırıyor.

"Ah, evet... Ama ıstırap çekip etrafının canını sıkmayan çok insan da var!"

Ansızın kanser olduğunu, pek çok yerine yayıldığını, canlı bomba kadar tehlikeli bir kanserin bedeninde dolaştığını söylüyor.

"Şimdi karım bana kişisel hikâyelerimi anlattığım için kızacak... Böyle bir alışkanlığım var, gevezenin tekiyim işte."

"Onların ilgisini çekmiyor bunlar."

"Ama ben onlarla ilgileniyorum. Sizi daha önce görmüşüm gibi geliyor, nerede olduğunu hatırlayamıyorum ama... Buralarda mı oturuyorsunuz? Belki parkta ya da kitapçıda..."

"Belki, olabilir."

Delia da bu adamı bir yerlerde gördüğünü düşünüyor şimdi... Belki de yanından geçip gitmiştir."

"Midem delik deşik... Bir fenomen, hastanenin maskotu haline geldim... İlgili bölüme girince onkologlarım beni alkışlıyor... Pazartesi yine yatacağım... Şuramda enginar büyüklüğünde bir ur var..."

Kemerinin altına dokunuyor, gülümsüyor. Gaetano ona bakıyor.

"Ama az önce bir pirzola yedi."

"Keyfini çıkarıyorum; yapabildiğim sürece keyif yapıyorum."

Delia ona bakıyor. Bu akşama, söylenmiş ve söylenmemiş

sözlere ilişkin şeylere bakıyor. Bazı insanlar bedellerini ödediler ve gitmek üzereler. Bazı insanlar sonsuza dek yok olacaklar. Bu yaşlı adama sarılmak, onu birkaç dakika kendi bedenine yakın hissetmek istiyor.

Karısı ceketini giymesine yardım ediyor.

"Kim bilir. Ama hiç önemi yok, şimdi yaşıyorum, bu akşam canlıyım, bir pirzola yedim ve sizinle konuşuyorum... Bayılıyorum insanlarla konuşmaya..."

"Bundan asla vazgeçmeyecek..."

Toparlanıyorlar, karısı kaldırımda bir sigara yakıyor.

"Görüşürüz; bir başka sefere."

Delia başını öne eğerek onaylıyor. Ona Gaetano ile ayrıldığını söylemedi. Kendine ait şeyleri yabancılara anlatmaz. Yaşlı adam onun elini sıkarken oyalanıyor.

"Bana küçük bir iyilik yapar mısınız? Bunu herkesten istemem... Ama size güvenebileceğimi hissediyorum. Bütün akşam düşündüm bunu... *Şu ikisinden istemeliyim, onların canını sıkmalıyım...*"

Şimdi gerçekten uzak görünüyor... Sanki ruhu ansızın yükselmiş, lokantanın güneşliklerinin üzerinde salınıyor gibi.

"Benim için dua edin."

Gaetano onaylıyor, samimi görünüyor.

"Dua etmeyi bildiğimi sanmıyorum."

"Gözleri yumarak iyiliğe yoğunlaşmak yeterlidir."

"Benim için biraz soyut bir kavram bu. Dua edebilmek için senin duanı kabul edecek birini düşünmek gerekir."

"Sizin için böyle bir kişi yok mu?"

Yaşlı adam hayal kırıklığına uğramış, kuşkuya düşmüş görünüyor.

"Bütün akşam *şu iki kişi benim için bir şey yapabilir* diye düşündüm."

"Peki, neden böyle saçma bir şey düşündünüz?"

"Bilmiyorum. Çok derinlerden gelen bir duyguydu bu."

Yaşlı adam, Delia'nın bakışlarını arıyor.

"Siz benim için dua edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Tabii, elbette."

Adamın elini iki eliyle kavrıyor, sıkıyor.

"Kimse tek başına kurtulamaz."

Hemen oracığa park edilmiş bir Panda'ya doğru uzaklaşmalarını izliyorlar. Şimdi de yaşlı adamın bacakları üzerinde gerçekten zar zor durabildiğini görüyorlar. Onu yönlendiren karısı; arabaya oturtup kapıyı kapatıyor, sonra çevresinde dolanıp kendi yerine geçiyor.

"Bizim inançlı olmadığımızı neden söylemedin?"

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim... Bu haldeki bir adam... Hem ben bir şeylere inanıyorum."

Delia ona neye inandığını soruyor, Gaetano yere bakıyor, elleri pantolonunun cebinde, "Eh" diyor.

"İnsan zinciri içinde... Eğer burada berabersek, bunun bir anlamı olmalı... Başkaları değil de sen ve ben..."

Bu sözler içine işliyor. Yürüyorlar, büyük çöp kutularının, atılmış çöp torbalarının yanından geçiyorlar. *Kimse tek başına kurtulamaz.*

Gaetano yaşlı adama bir şeyler daha sormak için geri gitmek istiyor ama arkasını dönüp bakmıyor bile; kendi düşüncelerinin içinde gezinmeyi sürdürüyor.

"Birileri bize yardım etseydi..."

"Kim?"

Gaetano şimdi bir yol gösterici düşünüyor. Onun hoşuna giden, senaryolarında çaresizce aradığı bir figür bu. Eşiği at-

laması için kahramanı yüreklendiren ikincil kişi. Onu kendi gerçeğine doğru yönlendiren. Belki de hayatın çizgilerinde bunu okumayı bilemedi.

Kanser onu kemirirken böylesine huzurlu olan ihtiyarı düşündü.

Gerçeği söylemek gerekirse pek kemirilmiş bir hali yoktu; genç ve pembe bir teni vardı. Gaetano bir an için inanmadı.

"Belki de yalan söylüyordu."

"Niye yapsın ki bunu?"

"Bizi etkilemek için... Ya da kafayı üşüttüğü için."

"Öyle görünmüyordu. Bir insanın hayatının son aşamasına böyle uysallıkla varmasını kabul edemiyorsun."

Gaetano geceleri sigara veren otomatın önünde durdu. Delia dükkânın kepengi önünde kayıp gidiyor. Yaklaşıyor, onu dik tutmaya çalışıyor. Ama onunla birlikte kaymak daha kolay geliyor.

"Ah, ne oluyor sana."

Delia ellerini birleştirmiş, diz çökmüş.

"Ne yapıyorsun?"

"O ihtiyar için dua ediyorum."

"Sana ne ya?"

"Sen de yap."

"Ben beceremem ki."

Biraz kadının yanında oyalanıyor, birisi bakıyor mu diye çevreyi kolaçan ediyor.

"Şimdi de üşütük gibi görünüyoruz."

"Bize kulak veren olacaktır."

"Kimse bize kulak asmaz Delia. Kimse dinlemedi şimdiye dek."

Gaetano asfaltta kadının yanına oturuyor. Kendini gerçekten salak gibi hissediyor, dizleri acıyor.

"... Bizden daha şanssız iki kişi... Başkasını bulamazlardı sanki..."

"Yoğunlaş."

"Neye?"

"O kişiye."

"Bunca günahıma rağmen mi?"

"O bizi seçti. Dondurmayı senin suratına fırlattığımı gördü. Her şeyi gördü."

"Yani?"

"Bize yardım etmek istiyordu. Bir şeyler söylemek... Daha az salak olmamızı sağlamak istedi belki de."

Onunla neden daha önce karşılaşmamışlardı ki? Onu evine davet eder, dedesi gibi oturturdu. Belki de hepsini kurtarma yetisi vardı o ihtiyarın.

Bir büyü yapardı... Hepsini bir arada tutardı, sevginin sağlamlığıyla birbirlerine zincirlenirlerdi.

Gaetano dua etmiyor, bunu nasıl yapacağını bilmiyor, dünyada olmayan bir şey üzerine yoğunlaşmayı beceremiyor. Karısına, onun o inanılmaz yüzüne güveniyor.

"Ne dersin, gidelim mi?"

Onlar eski kuşağa aitti. Her şey denenmişti, sadece yeniden gözden geçiriyorlardı. Yaralar kapanmıştı; *emo*'ların boyalı yüzlerinin modası geçmişti. Yeni olan ne vardı? Eve sushi ısmarlamak, Cadılar Bayramı gecesini kutlamak, Facebook. Tanıdıkları herkesin hayali, bir etkinlik düzenlemekti. Her şeyin enkazı üzerinde kutlanan bir partiye katılmak. Bencillik omuza asılabilecek tek çantaydı. Ama onların dünyası buydu ve çocuklarıyla beraber bu yolda yürümeleri gerekiyordu. Olumlu bir sinyal yakalamak için antenlerini dik tutmalıydılar.

Yakılmış bir motosikletin yanından geçiyorlar, başlarını çevirip bakmıyorlar bile.

Şiddete alıştılar. Şimdi sessiz görünen bu benzin denizi şehre sabitlendiler.

Acaba gün gelip, geri dönüp hayatlarını seyretmekten hoşlanacaklar mı?

Henüz çok gençler. Park etmiş bir otomobilin penceresinden bakıldığında iki çocuk geçiyor denebilecek yaştalar.

Kimse tek başına kurtulamaz.

Adımlarının önüne düşen bu sözlerin yankısını işitebilirler. Bir mahkûmiyet ya da bir teselli.

Şimdi daha yakınlar, bir zamanlar yürüdükleri gibi yürüyorlar. Sanki kaçmış da şimdi geri dönmüş iki köpek gibiler. Temiz ama nefret ettikleri toprağın kokusu var. Bir an için el ele tutuşacak gibi oluyorlar ama bu sadece geçmişin bir yansıması, bir yanılgı. Yorgunlar. Dalgın olmaları normal. Hayatın hangi noktasında olduklarını bilemiyorlar. Şimdide mi, yoksa bir yıl öncesinde mi?

"Yukarı gelip çocukları görmek isterim."

Hayır demesi gerekir, dış kapıyı açıyor. Asansörle çıkıyorlar, onun halatları arkasında kayıyorlar, sessizce bir tahta parçasına, evin bir köşesine bakıyorlar. Karşısında defalarca saçlarını taradıkları ayna orada. Gaetano bir an için bakıyor, şaraptan kızarmış gözleri kocaman.

Kimim? Kimsin? diye soruyor o adama. Giysilerin altındaki beden bir an için onun değil. Geçişini binlerce kez gördüğü gölge onun değil. Delia'nın sırtına, sırtının bir parçasına bakıyor. Kadının gözleri kapıya kitlenmiş.

Çocuklar büyük yatağın ortasında yatıyorlar. Denizin al-

tında rastlaşmış şeyler gibi yapışmışlar birbirlerine. Gaetano yaklaşıyor, kolunu uzatıyor, okşuyor.

"Tamam."

Evin kokusu bu defa tiksindirmedi. Her gelişinde o duyguyu tadıyordu. Farelerin, peynire sokulmuş zehirle ölmesinden farksızdı.

Kayınvalidesi televizyon karşısında oturuyor. Biraz önce uyuyordu, şimdiyse yarı uykulu halde elindeki uzaktan kumandayla onları selamlıyor. Adam gülüyor.

"Beni de kapat, evet."

Geri kalana şöyle bir göz atıyor. Ortalığın daha düzenli olduğunu, onun oturduğu koltuğun kaldırıldığını, salonun onu bertaraf ederek genişlediğini görüyor. Delia arkasında, filmde o deliyi takip eden rahibe gibi peşinden geliyor. Geri döneceği korkusuyla.

"Pazar gecesi bende kalsınlar istiyorum... Bu benim pazarım değil mi?"

"Evet, senin pazarın."

Eğiliyor, küçük bir ürkme hareketi yapıyor. Yanağını öpmek için bir elini başına koyuyor. Delia ansızın böylesine sakinleşen eli hissediyor. Gae asansöre binmeden merdivenlerden iniyor.

Delia buzdolabına gidiyor, açıyor, kalan püreyi alıyor. Pencerenin yanında yiyor.

"Sen yemek yemedin mi?"

"Hayır anne, açım."

Gaetano karşıdan karşıya geçiyor. Yukarı bakmıyor. Mutfak perdesinin arkasındaki o gölgeyi bulabilecek mi, emin değil. Onu kaybetmek istemiyor.

Belki evinin önünde Matilde'nin fındık rengi Punto'sunu bulacak. Penceresine vuracak. Düzüşmeyi bekleyen o yüzü görecek.

"İn hadi. Bırak burada sürünmeyi."